STAN NICHOLLS

Paznicul fulgerului

Seria ORCII

Volumul 1

Bodyguard of Lightning, 1999

STAN NICHOLLS

Paznicul fulgerului

Seria ORCII

Volumul 1

Bodyguard of Lightning, 1999

STAN NICHOLLS, jurnalist şi autor britanic de mare succes. A fost coproprietar şi manager al librăriei Bookends din West London, precum şi manager al librăriei specializate în literatură SF *Dark They Were and Golden Eyed*. A fost de asemenea primul manager al lanţului de distribuţie de carte *Forbidden Planet*, ajutând la înfiinţarea ramurii newyorkeze a companiei. Ca jurnalist, a semnat articole în cele mai importante cotidiane şi reviste britanice, precum şi în gazetele de specialitate, printre care *The Guardian*, *The Independent*, *The Daily Mirror*, *Time Out*, *Sight and Sound*, *Rolling Stone*, *SFX* sau *Locus*. În 1981 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând până în prezent peste douăzeci şi cinci de lucrări fantasy şi science fiction, traduse în mai mult de douăzeci de limbi, dintre care cele mai cunoscute sunt *Strange Invaders* (1995), *Fade to Black* (1997), trilogia *The Nightshade Chronicles* (1996-1998) şi trilogia *Quicksilver* (2003-2006). Trilogia *Orcii* (în pregătire la Editura Nemira), tipărită pentru prima oară în Marea Britanie de Gollancz, a devenit bestseller internaţional, cu peste 1.000.000 de exemplare vândute şi tradusă în doisprezece limbi. În 2007 i-a fost decernat Premiul pentru întreaga carieră *Le Fantastique* pentru contribuţii deosebite în domeniul literaturii, în cadrul Festivalului *Trolls & Legendes* din Mons, Belgia. Trăieşte în regiunea engleză West Midlands împreună cu soţia sa, Anne Gay. În prezent lucrează la o nouă trilogie dedicată orcilor, intitulată *Orcs*: *Bad Blood*.

Seria de aventuri ale orcilor este dedicată Mariannei Gay şi lui Nick Fifer, pentru fericirea lor şi pentru că sunt o sursă de inspiraţie plină de afecţiune.

MULŢUMIRI

Fără sprijinul semenilor, scriitorii ar duce un trai intolerabil de izolat.

Aşadar, îi datorez mulţumiri lui Steve Jackson şi Heather Matuozzo, pentru prietenia şi râsul lor încurajator; lui Harry şi Helen Knibb, pentru cunoştinţele lor inegalabile despre internet şi pentru bunătatea lor; lui Sandy Auden, pentru dulcea lui înţelepciune şi pentru că a mers mai departe; lui Simon Spanton, braţul ferm de la cârma editorială, şi lui Nicola Sinclair, pentru abilitatea lui în domeniul publicitar, mai mult decât profesională.

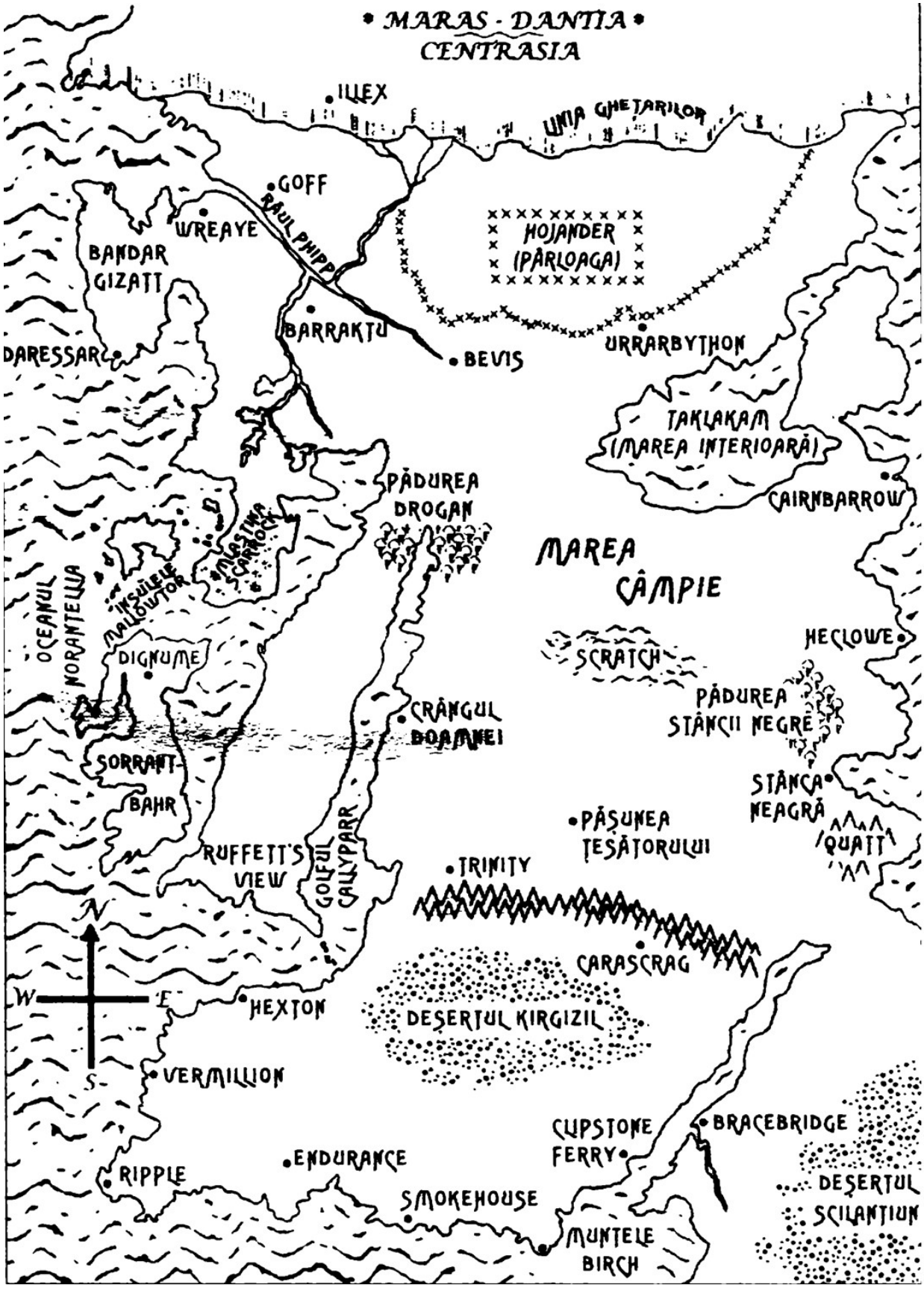
• MARAS - DANTIA •
CENTRASIA
ILLEX
LINIA GHEȚARILOR
GOFF
RÂUL PHIPPS
WREAYE
BANDAR GIZATT
HOJANDER (PÂRLOAGA)
BARRAKTU
BEVIS
URRARBYTHON
DARESSAR
TAKLAKAM (MAREA INTERIOARĂ)
CAIRNBARROW
PĂDUREA DROGAN
MLAȘTINA CARNOCK
MAREA CÂMPIE
INSULELE MALLOUTOR
OCEANUL NORANTELLIA
DIGNUME
SCRATCH
HECLOWE
PĂDUREA STÂNCII NEGRE
CRÂNGUL DOAMNEI
SORRANT-BAHR
STÂNCA NEAGRĂ
QUATT
PĂȘUNEA ȚESĂTORULUI
RUFFETT'S VIEW
GOLFUL CALYPARR
TRINITY
CARASCRAG
N
W
E
S
HEXTON
DEȘERTUL KIRGIZIL
VERMILLION
CLIPSTONE FERRY
BRACEBRIDGE
ENDURANCE
RIPPLE
SMOKEHOUSE
DEȘERTUL SCILANTIUN
MUNȚELE BIRCH

Cartea aceasta o dedic,

desigur, Annei şi Mariannei

O, vom cânta, şi vom striga, aprigi războinici,
Da, vom cânta şi vom striga, orice va fi să fie,
Din depărtări vin iarăşi, învingători şi vrednici,
Orci încărcaţi de pradă, ce mare veselie!

Rămas-bun şi-adio, frumoase doamne orce!
Rămas-bun şi-adio, dragi, scumpe soţii!
Ca duşmanii să moară, cu săbii i-om străpunge
Adânc în măruntaie – şi iar le-om ascuţi.

Vom pârjoli vrăjmaşul, de cap îl vom scurta
Şi aurul degrabă din punga-i l-om fura.
Ne vom ciocni în luptă şi-n timp ce-o blestema
Avântul lăncii noastre, noi berea i-o vom bea.

Semeţ, un turn potrivnic ni s-a ivit în cale
Şi-a luminat, văpaie, adânca nopţii beznă
Desaga ne-am umplut-o cu-argint şi cu pocale,
Căci sufletul ne fierbe de-a duşmanului pizmă.

Ciupit la beregată de lamă de cuţit,
Fermierul cât o bute în aur ne-a-mbrăcat.
De groază, mândra-i fată pe dată a fugit,
Dar ne-a rămas nevasta, s-o punem la proţap.

Şi-acum goliţi, toţi orcii, degrab' stacana plină,
Nu pregetaţi, toţi jderii, sorbiţi şi-ultimul strop!
Din carnea cea vrăjmaşă să facem azi frigare,
Mai graşi şi mai puternici, stăpâni iar peste tot!

Cântec tradiţional de marş al războinicilor

1

Stryke nu putea vedea pământul din cauza cadavrelor.

Îl asurzeau urletele şi zdrăngănitul de oţel. În ciuda frigului, ochii îl usturau din pricina transpiraţiei. Îi ardeau muşchii şi-l durea tot corpul. Vesta îi era plină de sânge, noroi şi bucăţi de creier. Iar acum alte două creaturi oribile, roz şi moi, se apropiau de el cu priviri în care se citea dorinţa de a ucide.

Îşi savură o clipă încântarea.

Nesigur pe picioare, se împiedică, mai-mai să cadă. Numai instinctul îl făcu să ridice sabia împotriva lamei rotite deasupra lui. Armele zornăiră la impact, dar reuşi să pareze lovitura. Făcu repede un pas înapoi, se lăsă puţin pe vine şi se aruncă din nou în faţă, sub garda adversarului. Sabia lui străpunse stomacul duşmanului.

O împinse imediat în sus, adânc şi cu putere, până când tăie o coastă, slobozind măruntaiele. Creatura se prăbuşi cu o expresie de stupefacţie pe chip.

Stryke nu avu timp să se bucure de victorie. Al doilea atacator se aruncă asupra lui cu paloşul al cărui vârf scânteia la un braţ de Stryke. Văzând ce soartă avusese tovarăşul său, se arătă mai prudent. Stryke trecu în ofensivă, atacând sabia agresorului cu o ploaie de lovituri feroce. Se atacau şi parau într-un dans lent, anevoios, sprijinindu-şi bocancii de cadavrele prietenilor şi ale duşmanilor.

Arma lui Stryke era mai potrivită pentru scrimă. În lupta de aproape, paloşul adversarului se dovedi prea mare şi prea greu. Menit să spintece, trebuia răsucit cu boltă. După câteva fandări, creatura transpiră din cauza efortului, suflând norişori de aer rece. Stryke continuă s-o hărţuiască de la distanţă, aşteptând un moment prielnic.

Disperată, creatura se năpusti asupra lui şi încercă să-i cresteze obrazul. Rată, dar se apropie destul de mult pentru ca el să simtă curentul de aer retezat de paloş. În

elanul ei, creatura se aruncă într-un nou atac, dar ridică braţele şi rămase cu pieptul neprotejat. Sabia lui Stryke îi străpunse inima din care se scurse un şuvoi roşu aprins. Creatura căzu grea printre celelalte trupuri măcelărite.

Privind în jos, Stryke îi văzu pe Jderi prinşi în bătălia mai aprigă de pe câmpia de la poalele dealului.

Se întoarse la masacrul de lângă el.

Coilla ridică ochii şi văzu că sus, pe deal, nu departe de zidurile aşezării, Stryke făcea prăpăd într-un grup de apărători.

Nerăbdător afurisit, blestemă ea.

Deocamdată însă, conducătorul lor trebuia să-şi poarte singur de grijă. Grupul lui de războinici avea de înfrânt o rezistenţă puternică înainte de a ajunge la el.

Aici, în cazanul de fierbere de pe principalul câmp de bătălie, erau ciocniri sângeroase în toate părţile. O mulţime nimicitoare de soldaţi care se luptau şi cai speriaţi călcau în picioare ceea ce, cu câteva ore în urmă, fuseseră nişte lanuri de cereale. Larma cacofonică, de-a dreptul înnebunitoare nu mai contenea, iar mirosul înţepător al morţii zgâria gâtul Coillei.

Aşezaţi în dispozitivul de luptă de formă triunghiulară, treizeci de Jderi duri ca oţelul luptau în formaţie strânsă, spintecând masa de luptători ca o insectă uriaşă, cu mai multe ace. Aproape de vârful triunghiului, Coilla lovea în stânga şi în dreapta cu sabia în carnea duşmanului, deschizând drum pentru ai săi.

O succesiune de tablouri vivante infernale se derulară pe lângă ea mult prea repede ca să le observe amănuntele. Un apărător cu o secure înfiptă în umăr; un camarad de-al ei, cu mâinile pline de sânge închegat duse la ochi; altul, cu un ciot înroşit în loc de braţ, îşi înăbuşea strigătele de durere; un alt apărător se holba la gaura cât pumnul din pieptul lui; un trup fără cap care se clătina şi din care ţâşnea un jet stacojiu; un chip ciopârţit de propria ei sabie.

După o vreme, cât o eternitate parcă, Jderii ajunseră la poalele dealului şi începură să-l urce în timp ce se luptau cu duşmanul.

Stryke profită de o scurtă pauză intervenită în măcel ca să urmărească progresul trupei sale. Spintecau grupurile de apărători de la jumătatea dealului.

Se întoarse şi scrută fortăreaţa masivă, cu ziduri din lemn, din vârful înălţimii. Mai aveau mult de mers şi zeci de duşmani de răpus până să ajungă la porţile ei. Dar lui Stryke i se păru că rândurile adversarilor se subţiau.

Umplându-şi plămânii cu aer rece, îl cuprinse din nou senzaţia că trăieşte intens, ca de fiecare dată când moartea era atât de aproape.

Atunci îşi făcu apariţia Coilla, gâfâind, urmată îndeaproape de restul trupei.

— Da’ ştiu că nu v-aţi grăbit, comentă el sec. Am crezut c-o să trebuiască să trec singur locul prin foc şi sabie.

Coilla arătă cu degetul mare spre dezastrul de la baza dealului.

— Nu s-au arătat prea dornici să ne lase să trecem.

Îşi zâmbiră unul altuia ca doi nebuni.

O stăpâneşte şi pe ea setea de sânge, îşi zise el. *Nu-i rău*.

Alfray, paznicul flamurii Jderilor, veni lângă ei şi înfipse băţul steagului în pământul pe jumătate îngheţat. Cei douăzeci şi patru de soldaţi ai trupei formară un cerc defensiv în jurul ofiţerilor. Văzând că unul dintre răcani căpătase o rană urâtă la cap, Alfray scoase un bandaj din geanta de la şold şi se duse să-i oprească sângerarea.

Sergenţii Haskeer şi Jup îşi făcură loc printre soldaţi. Ca de obicei, primul era posac, al doilea, impasibil.

— V-a plăcut plimbarea? îi tachină Stryke, sarcastic.

Jup îl ignoră.

— Şi acum ce facem, căpitane? îl întrebă el îmbufnat.

— Tu ce crezi, piticotule? Ne oprim să culegem flori? Se uită la secundul său mic de statură. Urcăm acolo sus şi ne ducem treaba la capăt.

— Cum?

Coilla scrută cerul plumburiu cu mâna streaşină la ochi.

— Atac frontal, răspunse Stryke. Ai tu un plan mai bun? Era o provocare.

— Nu. Dar sus pe deal suntem pe teren deschis. Vom înregistra pierderi.

— Nu aşa se întâmplă de fiecare dată? Scuipă gros, ratând la mustaţă picioarele sergentului. Dar hai să-l întrebăm pe strategul nostru, dacă asta te face să te simţi mai bine. Coilla, ce părere ai?

— Hm? Coilla nu-şi mută privirea de la norii apăsători.

— *Trezeşte-te*, caporal! Te-am întrebat...

— Vezi obiectul ăla? Arătă spre cer.

Un punct negru cobora printre norii cenuşii. De la distanţă nu se vedeau toate detaliile, dar ghiciră cu toţii ce era.

— Ne-ar putea fi de folos, spuse Stryke.

Coilla părea să se îndoiască.

_ Poate. Ştii cât sunt de încăpăţânaţi. Mai bine să ne adăpostim.

— Unde? vru să afle Haskeer, cercetând terenul descoperit.

Punctul creştea în dimensiuni.

— Se mişcă mai repede decât lava iadului, remarcă Jup.

— Şi coboară în picaj prea strâns, adăugă Haskeer.

Trupul masiv şi aripile mari, zimţate, erau deja vizibile. Nu mai încăpea nici o îndoială. Uriaş şi hidos, animalul trecu în viteză pe deasupra câmpului pe care lupta se dădea fără întrerupere. Combatanţii îngheţară şi ridicară privirea în sus. Câţiva fugiră de umbra lui. El îi ignoră şi coborî tot mai abrupt, îndreptându-se exact spre dealul unde se adunaseră Jderii lui Stryke.

Căpitanul îl scrută cu ochi mijiţi.

— Vede cineva pilotul?

Jderii scuturară din cap.

Proiectilul viu se îndrepta direct spre ei. Îşi căscă fălcile enorme şi băloase şi-şi arătă şirurile de dinţi galbeni, cât un coif de războinic. Ochii întredeschişi fulgerară, verzui. Pe spatele proiectilului stătea ţeapăn pilotul, mic în comparaţie cu aparatul său de luptă.

Stryke estima că se afla la numai trei lungimi de aripă de ei.

— Prea jos, şopti Coilla.

— *Culcat*! urlă Haskeer.

Războinicii se trântiră la pământ.

Răsucindu-se pe spate, Stryke apucă să vadă pielea cenuşie şi picioarele cu gheare imense care-i trecură pe deasupra capului. Dacă ar fi întins mâna, probabil că le-ar fi atins.

Atunci dragonul scuipă o flacără portocalie orbitoare.

Preţ de-o clipă, Stryke fu orbit de lumina puternică. Clipind ca să-şi limpezească ochii, se aşteptă ca dragonul să se zdrobească de pământ. În loc de asta, îl zări ridicându-se spre înalturi într-un unghi ascuţit, aproape imposibil.

Mai sus, pe deal, peisajul se schimbase. Râgâitul de foc îi transformase pe apărători şi pe câţiva agresori în mingi de foc urlătoare sau în grămezi de cadavre fumegânde. Pe ici, pe colo, pământul ardea şi bulbucea.

Aerul se umplu de miros de carne arsă. Stryke începu să saliveze.

— Cineva ar trebui să le amintească stăpânilor dragonilor de partea cui sunt, mormăi Haskeer.

— Dar ăsta ne-a uşurat sarcina. Stryke făcu semn din cap către porţi. Ardeau. Ridicându-se anevoie în picioare, strigă: *După mine*!

Jderii scoaseră un strigăt de luptă asurzitor şi porniră la atac în spatele lui. Nu întâmpinară decât o uşoară rezistenţă din partea puţinilor duşmani rămaşi în viaţă, pe care îi uciseră.

Când Stryke ajunse la porţile fumegânde, văzu că erau destul de afectate ca să poată fi însă doborâte cu uşurinţă.

Una nu se mai ţinea decât într-o balama, gata să cadă.

În apropiere, pe un stâlp, cineva scrisese stângaci cu vopsea *Homefield* pe o scândură acum pârjolită.

Haskeer se apropie în fugă de Stryke. Observă scândura şi-i trase o lovitură zdravănă cu sabia, despicând-o de sus în jos. Lemnul căzu şi se rupse în două.

— Până şi limba ne-au furat-o, mârâi el.

Jup, Coilla şi restul trupei îi ajunseră din urmă. Împreună cu câţiva soldaţi, Stryke lovi cu bocancii poarta slăbită până o dărâmară.

Jderii se năpustiră prin deschizătură şi se pomeniră într-o împrejmuire largă. La dreapta lor, un ţarc cu animale. La stânga, un şir de pomi cu roade pârguite. În faţă, la distanţă destul de mare, o fermă din lemn de dimensiuni mari.

În faţa ei stăteau aliniaţi apărătorii, cel puţin de două ori mai numeroşi decât Jderii.

Războinicii trecură la atac şi tăbărâră asupra lor. În apriga confruntare directă care urmă, disciplina Jderilor se dovedi superioară. Neavând unde să fugă, duşmanii se apărară disperaţi şi luptară cu sălbăticie, dar în câteva minute numărul lor scăzu drastic. Jderii înregistrară mult mai puţine pierderi, doar câţiva dintre ei fiind uşor răniţi. Dar asta nu le încetini înaintarea şi nici nu le scăzu elanul cu care străpungeau carnea lăptoasă a inamicului.

În cele din urmă, puţinii apărători rămaşi fură înghesuiţi în faţa intrării în fermă. Stryke conduse masacrul împotriva lor, umăr la umăr cu Coilla, Haskeer şi Jup.

Smulgându-şi sabia din măruntaiele ultimului apărător, Stryke se răsuci rapid şi cercetă împrejmuirea. Văzu ceea ce căuta lângă gard.

— Haskeer! Adu una dintre ulucile alea pe post de berbec!

Sergentul se supuse imediat şi începu să urle ordine. Şapte sau opt soldaţi se desprinseră din formaţie şi o luară la fugă după el, scoţându-şi securile de la cingătoare.

Stryke făcu semn cu mâna unui pedestraş. Soldatul făcu doi paşi şi căzu. Din gât îi ieşea o săgeată subţire.

— *Arcaşi*! răcni Jup, fluturând sabia către ultimul etaj al fermei.

Trupa de războinici se risipi în toate părţile când săgeţile începură să cadă asupra ei ca ploaia de la o fereastră deschisă, de sus. Un Jder se prăbuşi, străpuns în cap. Altul, rănit la umăr, fu adăpostit de camarazi.

Coilla şi Stryke, aflaţi cel mai aproape de clădirea fermei, fugiră sub streaşină, lipindu-se de perete de o parte şi de alta a uşii.

— *Noi* câţi arcaşi avem? întrebă ea.

— Tocmai am pierdut unul, deci trei. Stryke cercetă curtea cu privirea. Grupul lui Haskeer ducea greul sub tirul arcaşilor. În vreme ce săgeţile şuierau pe lângă ei, ostaşii ciopârţeau vitejeşte stâlpii verticali care susţineau una dintre grinzile imense ale ţarcului pentru vite.

Jup şi ceilalţi războinici erau trântiţi la pământ nu departe. Înfruntând grindina de săgeţi, caporalul Alfray îngenunche şi improviză un bandaj pentru soldatul rănit la umăr. Stryke se pregătea să-i cheme lângă el când observă că arcaşii lui îşi încordau arcurile scurte.

E greu să tragi cu arcul când stai culcat la pământ. Cei trei arcaşi fură însă nevoiţi să-şi întoarcă arcurile într-o parte şi să ţintească în sus, cu pieptul ridicat. Cu toate acestea, începură să tragă şi ei într-un ritm care deveni curând regulat.

Din adăpostul lor nesigur, Stryke şi Coilla nu puteau decât să urmărească schimbul dintre săgeţile care urcau spre ultimul etaj al clădirii şi cele care coborau. După câteva minute, din mijlocul războinicilor lui răsună un strigăt de bucurie răguşit, răspuns evident la o săgeată care-şi lovise ţinta. Însă şuvoiul de săgeţi trase din ambele părţi nu se opri, ci confirmă că în clădire mai era cel puţin un arcaş.

— De ce nu punem şomoioage în vârful săgeţilor? propuse Coilla.

— Nu vrem să dăm foc fermei până nu obţinem lucrul pentru care am venit.

Dinspre ţarc se auzi o bubuitură. Grupul lui Haskeer scosese uluca din gard. Soldaţii începură s-o ridice cu precauţie din cauza tirului inamic, deşi acesta nu mai era atât de susţinut.

Al doilea strigăt de triumf din mijlocul soldaţilor trântiţi la pământ fu urmat de agitaţie sus, în clădire. Unul dintre arcaşii apărători căzu şi se zdrobi de pământ în faţa lui Stryke şi a Coillei. Săgeata care-i ieşea din piept se rupse în două la impact.

Lângă ţarc, în picioare, Jup făcea semne ca la etaj nu mai era nimeni.

Soldaţii lui Haskeer fugeau cu muşchii încordaţi şi cu feţele crispate din cauza greutăţii pe care o cărau. Apucând cu toţii berbecul improvizat, începură să lovească uşa solidă, din care săreau aşchii de lemn. După aproximativ zece lovituri, ea cedă cu o bubuitură şi explodă spre interior.

În spatele ei îi aşteptau trei apărători. Unul sări în faţă, ucigându-l dintr-o lovitură pe primul soldat care ducea berbecul. Stryke îl doborî, trecu peste grămada de lemne rupte şi îl atacă imediat pe al doilea. Îl trimise la podea după un schimb scurt de lovituri sălbatice. Însă rămase expus celui de-al treilea adversar, care se apropia de el mişcând sabia în sus şi înapoi, gata să-l decapiteze dintr-o lovitură.

Un cuţit îi străpunse adânc pieptul. Adversarul scoase un sunet răguşit, din gât, scăpă sabia şi căzu cu capul înainte.

Drept mulţumire, Coilla primi un mormăit de la Stryke.

Îşi smulse cuţitul din victimă, apoi luă încă unul, preferând să aibă câte o armă în fiecare mână, în caz că trebuia să lupte corp la corp. Jderii năvăliră în casă în urma ei.

În faţa lor văzură o scară în spirală.

— Haskeer! Ia jumătate din trupă şi fă curăţenie la etajul ăsta, ordonă Stryke. Restul, veniţi cu mine!

Soldaţii lui Stryke se răspândiră la dreapta şi la stânga. Stryke îi conduse pe ceilalţi pe scări.

Mai aveau puţin până în capătul lor, când îşi făcură apariţia două creaturi duşmane. Le făcură bucăţi, cuprinşi de furie. Coilla ajunse prima la etaj şi dădu peste un alt apărător, care o tăie la braţ cu o lamă ca dinţii de ferăstrău. Ea nu slăbi ritmul, ci îi azvârli arma din mână şi-i despică pieptul. Creatura scoase un urlet, se prăbuşi printre spaţiile balustradei şi alunecă în uitare.

Stryke se uită la rana sângerândă a Coillei. Ea nu se plânse, aşa că el cercetă etajul din priviri. Se aflau pe un palier lung, cu mai multe uşi. Majoritatea erau deschise, lăsând la vedere încăperi goale. Stryke trimise câţiva soldaţi în recunoaştere. Aceştia se întoarseră destul de repede, scuturând din cap.

În capătul îndepărtat al palierului se afla singura uşă închisă. Se apropiară de ea tiptil şi se plasară în faţa ei.

Jos, la parter, larma se mai domolise. Şi în scurt timp, nu se mai auzi decât zgomotul surd al luptei de pe câmp şi gâfâielile înăbuşite ale Jderilor care se adunau pe palier.

Stryke se uită la Coilla, apoi la Jup, făcând din cap celor mai solizi trei soldaţi să treacă la acţiune. Aceştia loviră uşa cu umărul o dată, de două ori, de trei ori, deschizând-o în forţă, apoi intrară cu armele pregătite, urmaţi îndeaproape de căpitan şi ofiţeri.

Se pomeniră atacaţi de o creatură cu un topor greu, cu două tăişuri. Căzu la podea imediat, sub o ploaie de lovituri, înainte de a apuca să rănească pe cineva.

Încăperea era mare. La capătul opus, alte două siluete apărau ceva. Una era din rasa creaturilor. Cealaltă era asemenea lui Jup, trupul ei scurt şi îndesat scoţând în evidenţă statura deşirată a tovarăşei ei.

Veni în faţă, înarmată cu sabie şi pumnal. Jderii îi ţinură calea, gata s-o atace.

— *Nu*! strigă Jup. *E-a mea*!

Stryke îl înţelese.

— Lăsaţi-i! se răsti el.

Soldaţii lăsară armele jos.

Cei doi adversari bondoci luară poziţia de luptă. Preţ de câteva bătăi de inimă, rămaseră tăcuţi, aruncându-şi priviri pline de ură.

Apoi încăperea răsună de zdrăngănitul săbiilor.

Jup începu lupta primul, parând fiecare lovitură dată de adversar şi evitându-i ambele arme cu uşurinţa dată de o experienţă îndelungată. În câteva secunde, jungherul adversarului zbură prin aer şi se înfipse într-o scândură din pardoseală, fiind urmat foarte curând şi de sabie.

Jderul sergent îşi ucise duşmanul străpungându-i plămânii. Acesta căzu în genunchi, se prăbuşi în faţă, se cutremură, apoi muri.

Odată vraja luptei spulberată, ultimul apărător ridică sabia şi se pregăti de încleştarea finală. Ceilalţi văzură atunci că era o femelă. Chircită, cu şuviţe cenuşii, ca blana de şoarece, lipite de frunte, ţinea la piept un copil. Pruncul, durduliu, cu pielea deschisă la culoare, precum lumina zorilor, era născut nu de mult.

Din pieptul femelei ieşea o săgeată. Pe podea zăcea un arc mare, cu săgeţile împrăştiate lângă el. Fusese unul dintre arcaşii apărătorilor.

Stryke le făcu semn Jderilor să rămână pe loc, apoi străbătu camera în lungime. Nu văzu nici un motiv de teamă, aşa că nu se grăbi. Ocoli balta tot mai mare de sânge care se scurgea din cadavrul adversarului lui Jup, ajunse în dreptul celui din urmă apărător şi-l privi drept în ochi.

O clipă, i se păru că creatura vrea să vorbească.

În schimb, ea se lansă dintr-odată la atac, agitând sabia nebuneşte, fără precizie.

Cât se poate de calm, Stryke devie lama şi puse capăt atacului dându-i creaturii o lovitură la gât, aproape retezându-i capul.

Femela, plină de sânge, scoase un sunet ascuţit, jumătate chiţăit, jumătate geamăt. Stryke îl mai auzise o dată sau de două ori până atunci. Se uită fix în ochii ei şi ghici o undă de dispreţ în ei. Dar ura, groaza şi agonia se dovediră mai puternice. Femela nu mai avea culoare în obraji şi abia respira. Strânse pruncul la piept, încercând să-l protejeze pentru ultima oară. Apoi viaţa se scurse din ea. Se lăsă încet pe-o parte şi se prăbuşi latră pe podea. Sugarul îi căzu din braţe şi începu să plângă.

Odată problema rezolvată, Stryke păşi nepăsător peste cadavru.

În faţa lui se afla un altar Uni. La fel ca toate celelalte pe care le văzuse, era foarte simplu: o masă înaltă, acoperită cu o pânză albă tivită cu aur, câte un sfeşnic de plumb la fiecare capăt. În mijlocul mesei, spre partea din spate, se afla un obiect lucrat în fier, despre care ştia că e simbolul cultului apărătorilor. Era format din două vergele de metal negru, montate pe un suport şi unite în formă de X.

Dar pe Stryke îl interesa obiectul din partea din faţă a mesei: un cilindru lung cât braţul lui şi gros cât pumnul, de culoarea aramei, gravat cu simboluri runice, aproape şterse. La un capăt, capacul era sigilat frumos cu ceară roşie.

Coilla şi Jup veniră lângă el. Ea îşi tampona rana de la braţ cu un bandaj. Jup îşi ştergea cuţitul de sânge cu o cârpă murdară. Se uitau toţi trei la cilindru.

— Asta căutam, Stryke?

— Da. Se potriveşte cu descrierea ei.

— Nu mi se pare că merită atâtea vieţi irosite, comentă Jup.

Stryke se întinse după cilindru. Îl luă şi-l studie repede înainte de a-l vârî la centură.

— Nu sunt decât un simplu căpitan. Normal că stăpâna noastră n-a dat amănunte cuiva atât de neînsemnat ca mine, spuse el sarcastic.

Coilla se încruntă.

— Nu înţeleg de ce creatura aia, ultimul apărător, şi-a dat viaţa ca să-şi apere femela şi odrasla.

— Găseşti un rost în orice lucru pe care-l fac oamenii? răspunse Stryke. Nu ştiu să gândească raţional ca noi, orcii.

Bebeluşul ţipa tot mai tare.

Stryke se întoarse să-l privească. Îşi umezi buzele cu limba lui verde, de viperă.

— Şi vouă vă e la fel de foame? întrebă el.

Gluma lui destinse atmosfera. Râseră cu toţii.

— O să facem exact ceea ce s-au aşteptat ei de la noi, spuse Coilla. Se aplecă şi ridică sugarul de ceafă. Ţinându-l cu o mână la nivelul feţei, se uită la ochii albaştri înlăcrimaţi şi la obrăjorii rotunzi, cu gropiţe. Vai de mine, chiar sunt *urâte* creaturile astea!

— De asta poţi să fii convinsă, o aprobă Stryke.

2

Stryke îşi conduse semenii orci şi pe Jup afară din încăpere. Coilla ducea bebeluşul cu o expresie de dezgust.

Haskeer îi aştepta la baza scărilor.

— L-aţi găsit? întrebă el.

Stryke îi răspunse cu un semn din cap şi bătu cu palma cilindrul de la cingătoare.

— Dă foc clădirii, îi ordonă lui Haskeer. Apoi se îndreptă spre ieşire.

Haskeer arătă cu degetul spre doi soldaţi.

— Tu şi tu. Veniţi cu mine. Restul, *afară*!

Coilla blocă drumul unui răcan uluit şi-i trânti bebeluşul în braţe.

— Du-te cu el pe câmp şi lasă-l undeva unde să-l găsească oamenii. Şi încearcă să fii... *blând* cu creatura.

Se îndepărtă uşurată. Soldatul plecă dezorientat, ţinând copilul în braţe de parcă ducea un coş cu ouă.

Urmă un adevărat exod. Incendiatorii găsiră câteva lămpi şi începură să împrăştie uleiul. Când terminară, Haskeer le ordonă să plece, apoi scoase o bucată de cremene din bocanc. Rupse o bucată din cămaşa unuia dintre apărătorii morţi şi o înmuie în ulei. O aprinse cu o scânteie, o aruncă şi o luă la fugă.

Flacăra gălbuie izbucni cu zgomot. Focul cuprinse toată podeaua.

Jup nu se osteni să privească în urmă, ci străbătu împrejmuirea în fugă, ca să-i ajungă din urmă pe ceilalţi.

Îi găsi adunaţi în jurul lui Alfray. Ca de obicei, caporalul făcea pe doctorul trupei şi, la sosirea lui Haskeer, lega ultima fâşie de bandaj pe atela improvizată pentru un soldat.

Stryke ceru situaţia pierderilor.

Alfray arătă spre cadavrele celor doi camarazi ucişi.

— Slettal şi Wrelbyd. În afară de ei, trei răniţi. Nu foarte grav, o să se vindece. Vreo şase s-au ales cu răni uşoare.

— Deci cinci scoşi din luptă, adică am rămas cu un efectiv de douăzeci şi cinci, inclusiv ofiţerii.

— Ce înseamnă pierderi acceptabile într-o asemenea misiune? întrebă Coilla.

— Douăzeci şi nouă.

Până şi soldatul cu atelă râse împreună cu ceilalţi. Deşi ştiau că, atunci când era de făcut treabă, căpitanul nu glumea.

Numai Coilla păstră o expresie serioasă, cu nările fremătânde, neştiind dacă ajunsese iarăşi ţinta glumelor lor doar pentru că era cel mai nou recrut.

Mai are multe de învăţat, reflectă Stryke. *Şi ar face bine să înveţe repede*.

— Lucrurile s-au mai potolit acolo jos, raportă Alfray, referindu-se la bătălia de pe câmpie. A mers cum am vrut noi.

— Aşa cum era de aşteptat, replică Stryke. Nu părea prea încântat.

Alfray observă rana Coillei.

— Vrei să mă uit puţin la ea?

— E-o nimica toată, răspunse ea. Poate mai târziu. N-ar trebui să plecăm de aici? îl întrebă ea pe Stryke.

— Mda. Alfray, găseşte o căruţă pentru răniţi. Pe morţi, lasă-i prădătorilor de cadavre. Se întoarse spre cei nouă sau zece soldaţi din jurul lui, care-l ascultau. Pregătiţi-vă de marş forţat înapoi la Cairnbarrow.

Li se lungiră feţele.

— Se înserează, comentă Jup.

— Şi ce dacă? Mai putem merge, nu? Dacă nu cumva vă temeţi toţi de întuneric!

— Vai de pedestraşi... mormăi un soldat care trecu pe lângă el.

Stryke îi trase un şut zdravăn în fund.

— *Să ţii bine minte asta, javră nenorocită*!

Soldatul schelălăi şi o şterse în grabă, şchiopătând.

De data asta, Coilla râse alături de ceilalţi.

Lângă ţarc se iscă agitaţie, un cor de mugete şi strigăte ascuţite. Stryke porni într-acolo, urmat de Haskeer şi Jup. Coilla rămase cu Alfray.

Doi soldaţi se propteau de gardul ţarcului, urmărind animalele care se învârteau în cerc.

— Ce se întâmplă? întrebă Stryke.

— Sunt speriate, îi răspunse unul dintre soldaţi. N-ar trebui îngrădite aşa. E împotriva firii.

Stryke se duse la gard să vadă cu ochii lui ce se petrece.

Animalul cel mai apropiat era la o lungime de sabie de el. De două ori mai înalt decât un orc, se ridicase în două picioare şi se lăsa cu toată greutatea pe ele, labele cu gheare fiind pe jumătate îngropate în pământ. Pe trupul felin, pieptul se umfla, iar firele de blană galbenă, scurtă şi prăfuită, se zbârleau. Capul de vultur tresărea, ciocul coroiat clămpănea nervos. Ochii enormi, două sfere negre

ca smoala pe un fond de o albeaţă surprinzătoare, fugeau în toate părţile. Urechile ciulite tremurau din cauza panicii.

În ciuda agitaţiei vădite, animalul stătea drept, afişând o nobleţe ciudată.

În spatele lui, celelalte animale, cam o sută de capete, stăteau pe toate cele patru picioare, cu spinările arcuite. Pe ici, pe colo, câteva se grupaseră în perechi în poziţie verticală şi se pocneau cu braţele lungi şi subţiri, scoţând gheare ascuţite, viclene. Cozile lungi şi încârligate şuierau ritmic, ca bicele.

O pală de vânt aduse cu ea duhoarea de bălegar de grifon.

— Gant are dreptate, remarcă Haskeer, arătând spre soldatul care vorbise, ţarcul lor ar trebui să fie toată Maras-Dantia.

— Foarte poetic, sergent.

Aşa cum era de aşteptat, ironia lui Stryke submină mândria lui Haskeer. Se arătă stânjenit, cât de stânjenit putea fi un orc.

— Am vrut doar să spun că e tipic pentru oameni să îngrădească animale obişnuite să hoinărească libere, replică el imediat, aşa cum ne-ar îngrădi şi pe noi, dacă i-am lăsa.

— Eu nu ştiu decât că grifonii ăia de acolo put înfiorător, dar au un gust tare bun, ripostă Jup.

— Da’ cine te-a-ntrebat pe *tine*, măi, chicheriţă? sări Haskeer cu gura.

Jup se înfurie, gata să-i plătească cu aceeaşi monedă.

— Gura, amândoi! se răsti Stryke. Apoi, către soldaţi: Tăiaţi doi pentru provizii şi la restul daţi-le drumul înainte de a pleca.

Apoi se îndepărtă. Jup şi Haskeer porniră după el, schimbând priviri sângeroase.

În spatele lor, focul cuprinsese toată clădirea. Se vedeau flăcări la ferestrele de sus, iar pe uşa de la intrare ieşeau vălătuci de fum.

Ajunseră la porţile distruse. La vederea căpitanului, soldaţii puşi de gardă luară poziţia de drepţi, prefăcându-se că sunt în alertă. Stryke nu-i apostrofă. Îl preocupa mai mult ce se petrecea jos, pe câmp. Lupta se încheiase, apărătorii fie muriseră, fie dăduseră bir cu fugiţii.

— Ţinând cont că n-a fost decât o diversiune, bătălia câştigată e un punct în plus pentru noi, remarcă Haskeer.

— Am fost mai mulţi ca ei. Meritam să învingem. Nici o vorbă despre diversiune, nu în afara trupei noastre. Nu se face să le lăsăm pe ţintele săgeţilor noastre să afle că lupta n-a fost decât un pretext, ca să ne putem îndeplini sarcina. Duse mâna automat la cilindru.

Jos, pe câmp, jefuitorii de cadavre mişunau printre morţi, luându-le armele, bocancii şi orice alt obiect folositor. Câţiva Jderi primiseră însărcinarea să-i ucidă pe duşmanii răniţi şi pe cei care, deşi de-ai lor, nu mai puteau fi salvaţi. Fuseseră deja aprinse ruguri funerare.

Se lăsa amurgul şi, odată cu el, frigul. Stryke simţi o pală usturătoare pe obraji. Se uită dincolo de câmpul de bătălie, la câmpiile îndepărtate şi la dealurile unduitoare, acoperite de copaci, şi mai îndepărtate. Îmblânzit de umbrele prelungite, peisajul fusese probabil familiar strămoşilor săi. Cu excepţia orizontului vag, unde se conturau discret vârfurile gheţarilor care avansau sub forma unei dâre albe, luminoase.

Ca de atâtea ori până atunci, Stryke îi blestemă în gând pe oameni pentru că distruseseră farmecul Maras-Dantiei. Dar îşi alungă repede gândul şi trecu la lucruri practice. Voise să-l întrebe ceva pe Jup de mai multă vreme:

— Cum te-ai simţit atunci, în casă, când ţi-ai omorât semenul pitic?

— Cum m-am simţit? Sergentul bondoc se arătă uimit. Exact ca atunci când am omorât pe oricine altcineva. N-a fost primul pitic căruia i-am venit de hac. Şi, oricum, nu era un „semen” al meu. Nici măcar nu făcea parte dintr-un trib pe care să-l cunosc.

Haskeer, care nu asistase la incident, îşi exprimă nedumerirea:

— L-ai ucis pe unul de-ai tăi? Măi, dar trebuie să fie foarte puternică dorinţa asta a ta de a-ţi dovedi loialitatea.

— A luat partea oamenilor, aşa că a devenit duşmanul meu. Nu trebuie să dovedesc nimic!

— Serios? Chiar dacă atâtea clanuri din neamul tău au trecut de partea oamenilor şi tu eşti singurul pitic printre Jderi? Eu zic că ai foarte multe de dovedit.

Venele din gâtul lui Jup stăteau să plesnească.

— Ce vrei să spui?

— Mă întreb doar de ce avem nevoie de unul *ca tine* în rândurile noastre.

Ar trebui să-i opresc, îşi spuse Stryke, *dar veninul fierbe în ei de prea multă vreme*. *Poate c-a venit vremea să-l scuipe amândoi*.

— Mi-am câştigat tresele de sergent în trupa asta! Jup arătă cu degetul spre tatuajele în formă de semilună de pe obrajii înroşiţi de furie. Am fost suficient de bun pentru asta!

— *Ai fost*? îl zeflemisi Haskeer.

Coilla, Alfray şi câţiva soldaţi se apropiară, atraşi de scandal. Aproape toţi păreau încântaţi de perspectiva unei bătăi între ofiţeri. Sau la gândul că Jup va fi înfrânt.

Cei doi trecuseră la schimburi de jigniri pe faţă, majoritatea referitoare la neamurile din care se trăgeau. Ca să dovedească netemeinicia unei acuzaţii, Haskeer îl prinse pe Jup de barbă şi-l trase zdravăn de ea.

— Ia repetă ce-ai zis, măi, nătăfleaţă păroasă!

Jup îşi eliberă barba.

— Măcar mie îmi *creşte* păr! Voi, orcii, aveţi capul ca fundul oamenilor!

Nu mai era mult şi ar fi trecut de la jigniri la bătaie. Se apropiaseră unul de altul cu pumnii încleştaţi.

Un soldat îşi făcu drum cu coatele prin mulţimea care se îmbulzea.

— Căpitane! *Căpitane*!

Privitorii nu fură deloc încântaţi de întrerupere. Se auziră mormăieli de nemulţumire.

Stryke oftă.

— Ce *este*?

— Am găsit ceva ce-ar trebui să vedeţi, domnule.

— Şi nu mai poate aştepta?

— Nu cred, căpitane. Pare important.

— Bine. Voi doi, încetaţi. Haskeer şi Jup nu făcură nici o mişcare. Am zis să *încetaţi*, mârâi el ameninţător.

Cei doi, tot înverşunaţi, lăsară pumnii şi se dădură înapoi cu paşi şovăielnici.

Stryke le ordonă gărzilor să nu dea voie nimănui să treacă de porţi, iar pe ceilalţi îi trimise înapoi la treabă. Mânaţi de curiozitate, Coilla, Jup, Alfray şi Haskeer porniră după el.

Flăcările care au cuprins casa ajunseseră deja la acoperiş. Căldura se simţea până în livada pe care o străbăteau. La un moment dat, soldatul coti brusc la stânga. Crengile mai înalte ale pomilor ardeau, fiecare pală de vânt făcându-le să explodeze în torente de scântei.

Odată ieşiţi din livadă, ajunseră la un hambar sărăcăcios, din lemn, cu uşile duble larg deschise. Înăuntru, doi răcani cu torţele aprinse. Unul se uita într-un sac de pânză. Al doilea îngenunchease şi se holba printr-o trapă deschisă.

Stryke se lăsă pe vine ca să se uite şi el în sac. Ceilalţi se adunară în jurul lui. Sacul era plin de bucăţele de sticlă străvezii, de culoare roz spre violet.

— Cristal, spuse Coilla repede.

Alfray îşi linse un deget şi pipăi cristalele, apoi îl duse la gură.

— De cea mai bună calitate.

— Uitaţi-vă şi aici, domnule. Soldatul arătă spre trapă.

Stryke smulse torţa de la răcanul îngenuncheat. La lumina ei jucăuşă, văzu o pivniţă mică, înaltă cât să încapă

în ea un orc fără să se aplece. Pe podeaua de pământ se aflau încă doi saci. Jup scoase un fluierat uşor, de încântare.

— N-am văzut atâta bogăţie în toată viaţa mea.

Haskeer, uitând pe moment de conflictul cu piticul, dădu din cap aprobator.

— Ia gândeşte-te ce valoare trebuie să aibă!

— Ce-ai zice să luăm şi noi o mostră? sugeră Jup, plin de speranţă.

Haskeer îl susţinu:

— N-am face nici un rău, căpitane. Nu meritătm şi noi atâta după ce am dus misiunea asta la bun sfârşit?

— Ştiu şi eu...

Coilla, căzută pe gânduri, nu scoase o vorbă.

Alfray se uită la cilindrul de la cingătoarea lui Stryke şi veni cu un sfat prudent:

— N-ar fi prea înţelept din partea noastră s-o lăsăm pe regină să aştepte *prea* mult.

Stryke păru că nu-l aude. Luă un pumn de cristale şi le dădu drumul printre degete.

— Rezerva asta face cât o mică avere în bani şi influenţă. Gândiţi-vă cum s-ar umple cuferele stăpânei noastre.

— *Întocmai*, îl aprobă Jup, dornic. Gândeşte-te din punctul ei de vedere. Misiunea noastră s-a încheiat cu succes, am câştigat bătălia şi pe deasupra îi aducem şi o pradă de cristale lucioase. Probabil că o să te promoveze!

— Gândeşte-te bine, căpitane, vorbi Haskeer. Odată ajunsă în mâinile reginei, crezi c-o să mai pupăm ceva din ea? Are destule trăsături omeneşti în ea ca să ştiu deja dinainte răspunsul la întrebare.

Asta rezolvă dilema.

Stryke dădu drumul ultimelor cristale din căuşul palmei.

— Ceea ce nu ştie n-are cum să-i strice, hotărî el, şi o oră sau două de întârziere n-o să fie mare lucru. Iar când o să vadă ce i-am adus, o să fie foarte mulţumită.

Unii îndură frustrarea propriei voinţe cu îngăduinţă şi răbdare. Alţii văd în obstacolele din calea răsplăţii lor nişte poveri intolerabile. Primii sunt întruchiparea admirabilă a stoicismului. Ceilalţi sunt periculoşi.

Regina Jennesta aparţinea, fără îndoială, celei de-a doua categorii. Şi devenea tot mai nerăbdătoare.

Trupa de războinici căreia îi încredinţase misiunea sfântă, Jderii, nu se întorsese încă. Ştia că bătălia se sfârşise şi că ei câştigaseră, dar nu-i aduseseră reginei lor lucrul după care jinduia.

Când o să vină, o să pună să fie jupuiţi de vii. Dacă nu şi-au îndeplinit misiunea, soarta lor o să fie şi mai cumplită.

Ca să-i uşureze aşteptarea, îi fusese pregătit un soi de distracţie. Era un lucru necesar şi practic şi promitea să-i aducă şi plăcere. Ca de obicei, se va petrece în *sanctum sanctorum*, în odaia cea mai tainică a ei.

Încăperea, aflată la mare adâncime sub palatul ei din Cairnbarrow, era construită din piatră. Douăsprezece coloane susţineau tavanul boltit, foarte înalt. Câteva candelabre şi făclii aproape stinse dădeau exact atâta lumină câtă trebuia, căci Jennestei îi plăceau mai mult umbrele.

Tablourile de pe pereţi reprezentau simboluri cabalistice complexe. Blocurile de granit din podea, roase de vreme, erau acoperite de covoraşe ţesute, cu desene la fel de misterioase. Un scaun din lemn, cu spătar înalt, ornamentat, deşi nu arăta chiar ca un tron, stătea lângă un vas pentru jăratic.

Două obiecte dominau încăperea: o lespede de marmură neagră, care servea ca altar, şi una albă, aşezată în faţa primei şi sub ea, având forma unei mese sau canapele lungi şi joase.

Pe altar se afla un pocal de argint. Lângă el, un pumnal curbat, cu mânerul încrustat în aur şi simboluri runice gravate pe lamă. Alături, un ciocănel cu cap rotund şi greu, decorat şi inscripţionat în acelaşi fel.

La fiecare capăt al lespezii albe se găsea o pereche de cătuşe. Jennesta îşi trecu buricele degetelor pe suprafaţa lui, încet şi uşor. Marmura rece şi fină parcă tresări la atingerea ei.

O bătaie în uşa de stejar decorată cu ţinte cu floare mare o trezi din visare.

— Intră.

Două gărzi imperiale împinseră înăuntru cu vârfurile lăncilor un om prizonier. Legat cu lanţuri la mâini şi la picioare, nu avea pe el decât o pânză care să-i acopere mijlocul. Avea cam treizeci de anotimpuri şi era un exemplar tipic pentru rasa lui, după cum arăta trupul său, mult mai înalt decât al orcilor. Era plin de vânătăi pe faţă, iar părul şi barba blondă i se închegaseră în şuviţe sângerii. Mergea ţeapăn, şi din cauza fiarelor, dar mai ales din pricina bătăii cu biciul primite după ce fusese luat prizonier în timpul luptei. Urme proaspete şi rubinii i se încrucişau pe spate.

— A, iată şi musafirul meu. Bine ai venit! rosti regina pe ton mieros, vădit batjocoritor.

Prizonierul nu spuse nimic.

Când Jennesta se apropie de el cu mişcări languroase, una dintre gărzi smuci lanţul care atârna de încheieturile bărbatului. Prizonierul gemu. Regina îi studie constituţia robustă, musculoasă, şi hotărî că se potrivea foarte bine scopului ei.

Bărbatul o cercetă, la rândul său. După expresia de pe chipul lui, era clar că ceea ce vedea îl lăsa perplex.

Ceva nu era în regulă cu faţa reginei. Prea turtită, puţin prea lată între tâmple, prea conică şi terminată cu o bărbie prea ascuţită. Părul de abanos îi cădea până la talie şi îi strălucea atât de tare, încât părea ud. Genele nemaipomenit de lungi accentuau ochii negri, de nepătruns, neobişnuit de oblici. Nasul era uşor acvilin, iar gura dădea impresia că e prea lată.

Cu toate acestea, nu era o privelişte dezagreabilă. Mai degrabă, trăsăturile ei se abătuseră de la legile naturii, urmându-şi propria cale, unică, de evoluţie. Rezultatul era uimitor.

Nici pielea ei nu era aşa cum trebuie. În lumina slabă şi tremurată a făcliilor, acum aveai impresia că are o nuanţă de smarald, acum că luceşte ca argintul, de parcă ar fi fost acoperită cu solzi minusculi, de peşte. Avea o haină lungă, purpurie, care-i dezvelea umerii şi se mula pe formele ei voluptuoase. Nu purta nimic în picioare.

Era atrăgătoare, fără îndoială. Dar avea o frumuseţe care te făcea să intri în alertă. Prizonierul simţi că sângele începe să-i circule mai repede prin vene, dar simţi şi un vag sentiment de scârbă. Într-o lume care gemea de diversitatea rasială, regina era, pentru el, o experienţă cu totul nouă.

— Nu te porţi destul de politicos, îi spuse Jennesta.

Îl hipnotiza cu ochii ei nemaipomeniţi, dându-i senzaţia că nu putea ascunde nimic de ei.

Prizonierul se smulse cu greu privirii devoratoare a reginei. În ciuda suferinţei, zâmbi cinic. Se uită în jos, la lanţurile care-l încătuşau, şi deschise gura pentru prima oară:

— Şi dacă aş vrea, tot n-aş putea.

Jennesta zâmbi şi ea – dar era un zâmbet absolut neliniştitor.

— Gărzile mele te vor ajuta cu plăcere, veni replica ei inteligentă.

Soldaţii îl forţară să îngenuncheze.

— E mult mai bine aşa.

Vocea reginei picura stropi de dulceaţă prefăcută.

De-abia respirând din cauza noului val de durere, bărbatul îi examină mâinile. Degetele subţiri şi lungi, prelungite cu unghii ascuţite, şi ele foarte lungi, păreau de asemenea nenaturale. Regina se apropie de el şi-l atinse pe urmele de pe spate. O atingere uşoară, dar el tot tresări. Cu

vârful unghiilor, urmări apoi dungile roşii, făcând să curgă sânge proaspăt. Prizonierul icni. Ea nu se strădui să-şi ascundă plăcerea.

— Afurisită să fii, căţea păgână, şuieră el slab.

Jennesta râse.

— Un Uni tipic. Oricine respinge legea voastră e păgân. Cu toate astea, voi sunteţi parveniţii, cu fanteziile voastre despre o singură zeitate.

— Iar voi vă rugaţi la nişte zei vechi, morţi demult, la care se închinau semenii ăstora, ripostă bărbatul, fixându-i cu privirea pe orci.

— Nu ştii mai nimic. Credinţa Mani venerează zei şi mai vechi. Zei care *trăiesc*, nu năluca pe care o adoraţi voi.

Prizonierul tuşi, zguduit de chinuri.

— Te consideri o Mani?

— Ce vrei să spui?

— Mani merg pe un drum greşit, dar măcar sunt oameni.

— Pe când eu, nu, adică nu le pot îmbrăţişa cauza? O să umplu şanţul din jurul acestui loc cu sângele ignoranţei tale, ţărane. Calea urmată de Mani e deschisă pentru toată lumea. Chiar şi aşa, să ştii că am în mine şi o parte omenească.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— N-ai mai văzut un hibrid până acum? Nu aşteptă să primească răspuns. Evident că nu. Sunt de obârşie mixtă, nyaddă şi umană, şi port în mine cele mai reuşite trăsături ale ambelor rase.

— Cele mai reuşite? O asemenea combinaţie... e *abominabilă*!

Cuvântul i se păru reginei şi mai amuzant. Dădu capul pe spate şi râse din nou.

— Ajunge. Nu eşti aici ca să te angajezi într-o dezbatere. Făcu semn din cap către soldaţi. Pregătiţi-l.

Gărzile îl smuciră în poziţie verticală, apoi îl mânară cu vârful lăncilor spre lespedea albă, unde îl ridicară de mâini şi de picioare. Bărbatul scoase un urlet de durere când fu

trântit pe suprafaţa albă. Rămase acolo de-abia respirând, cu ochii umezi. Gărzile îi scoaseră lanţurile şi-i prinseră încheieturile şi gleznele cu cătuşele.

Jennesta le făcu semn să dispară repede. Soldaţii se înclinară şi ieşiră.

Regina merse la vasul cu jăratic şi presără praf de tămâie pe tăciuni. Aerul se umplu de un parfum ameţitor. În drum spre altar, luă pumnalul şi pocalul ceremonial.

Bărbatul făcu un efort şi întoarse privirea de la ea.

— Măcar îndură-te şi omoară-mă repede, o rugă el.

Jennesta se ridică ameninţător deasupra lui, cu pumnalul în mână. El trase aer adânc în piept şi începu să recite o rugăciune sau o incantaţie. Din cauza panicii, cuvintele se transformară într-o bâlbâială.

— Scoţi pe gură nişte aiureli, îl mustră ea. Ţine-ţi gura închisă. Se aplecă, ţinând pumnalul ridicat.

Şi tăie pânza care-i acoperea mijlocul prizonierului.

O făcu bucăţi şi-o azvârli deoparte. Puse cuţitul la marginea lespezii şi contemplă goliciunea bărbatului.

Cu gura căscată de uimire, acesta îngăimă „Ce...?” Se aprinse la faţă de ruşine. Simţi un nod în gât şi începu să se zbată.

— Voi, Uni, aveţi o atitudine foarte nenaturală faţă de propriul trup, îi spuse ea pe un ton sec şi rece. Vă cuprinde ruşinea fără nici un motiv.

Îi înălţă capul cu o mână, iar cu cealaltă îi duse pocalul la gură.

— Bea, îi ordonă, înclinând brusc vasul.

Licoarea îi alunecă pe gât în cantitate suficientă până când închise gura şi prinse cu dinţii marginea pocalului. Jennesta trase vasul la o parte, lăsându-l să tuşească şi să scuipe. Lichidul de culoarea urinei i se scurse bărbatului pe la colţurile gurii.

Acţiona rapid, dar pe durată scurtă, aşa că nu mai pierdu vremea. Îşi desfăcu şireturile rochiei şi-o lăsă să alunece pe podea.

Prizonierul se holbă la ea cu ochii mari, uluiţi. Privirea îi căzu pe sânii ei generoşi, bombaţi. Alunecă pe diafragma încordată, apoi pe rotunjimea apetisantă a şoldurilor, pe pulpele lungi, arcuite, şi pe umflătura ascunsă de puful des dintre picioare.

Jennesta avea un trup desăvârşit, care îmbina farmecul deplin al femeii din rasa umană cu moştenirea originii ei hibride. Nu mai văzuse nimic asemănător.

La rândul ei, regina recunoscu în el bătălia dintre educaţia pudică a neamului Uni şi poftele înnăscute din orice bărbat. Licoarea afrodiziacă o să încline balanţa în direcţia care trebuie, făcându-l să uite de tratamentul dur pe care-l îndurase. La nevoie, o să mai adauge puterile convingătoare ale vrăjilor ei. Dar ştia că ispita cea mai mare nu are nevoie de vrajă.

Se lăsă pe marginea lespezii şi-şi apropie faţa de a lui. Simţindu-i respiraţia stranie, de mosc, i se ridică părul de pe ceafă. Ea îi suflă uşor în ureche, îi şopti vorbe de iubire vădite, şocante.

El roşi din nou, de data asta nu doar din cauza stânjenelii. În cele din urmă, îi reveni vocea:

— De ce mă torturezi aşa?

— Te torturezi singur, îi răspunse ea imediat, cu glas răguşit, căci îţi refuzi plăcerile trupeşti.

— Târfo!

Chicotind, Jennesta se apropie şi mai mult de el, plimbându-şi sânii pe pieptul lui şi gâdilându-l cu sfârcurile. Se aplecă să-l sărute, dar se trase înapoi în ultima clipă. Îşi umezi degetele şi le plimbă în jurul sfârcurilor lui, până le simţi tari. El începu să gâfâie. Licoarea îşi făcea efectul.

Bărbatul înghiţi în sec şi-şi adună toate puterile ca să vorbească:

— Gândul împreunării cu tine îmi face greaţă.

— Serios? Ea se urcă pe el, călărindu-l, frecându-l pe abdomen cu părul pubian. El trase de cătuşe, dar fără vlagă.

Jennesta îi savura umilinţa, voinţa îngenuncheată. O excita şi mai mult. Desfăcu buzele şi scoase limba care părea prea lungă ca să-i încapă în gură. Prizonierul îi simţi asprimea când începu să-l lingă pe gât şi pe umeri.

În ciuda eforturilor, simţi că intră în erecţie. Ea strânse şi mai tare coapsele în jurul trupului său transpirat şi-l mângâie mai pătimaş. Citi pe faţa lui o succesiune de senzaţii: aşteptare, repulsie, fascinaţie, dorinţă. Teamă.

— Nu! se auzi bărbatul pe el însuşi, jumătate strigând, jumătate suspinând.

— Dar *vrei*, îl alină ea. Altfel de ce te-ai pregătit pentru mine?

Se ridică încet. Duse mâna jos, îi cuprinse bărbăţia şi-o călăuzi înăuntrul ei.

Începu să se mişte treptat deasupra lui, silueta ei suplă ridicându-se şi coborând voit într-un ritm domol. El clătină din cap la stânga şi la dreapta, cu ochii aprinşi, cu gura deschisă. Ea grăbi ritmul. El se zvârcoli şi începu să geamă.

Mişcările se accelerară. Începu să-i răspundă, mai întâi timid, apoi tot mai adânc, tot mai tare. Jennesta îşi azvârli părul pe spate. Şuviţele negre ca pana corbului prinseră să scânteieze, învăluind-o într-un nimb de foc.

Conştient că era gata să-şi elibereze sămânţa, ea îl călări fără milă, aducându-l în pragul extazului desfrânării. El se răsuci, se zbătu, apoi se lăsă cuprins de tremur până în momentul culminant.

Brusc, ea luă pumnalul în ambele mâini şi-l ridică.

Orgasmul şi groaza îl învăluiră în acelaşi timp.

Lama îi străpunse pieptul din nou şi din nou. El urlă înfiorător, smulgându-şi pielea de la încheieturi în efortul de a scăpa din cătuşe. Impasibilă, Jennesta lovea şi spinteca, despicându-i carnea.

Urletele făcură loc unui gâlgâit. Bărbatul lăsă capul moale pe spate şi rămase nemişcat.

Jennesta azvârli pumnalul şi începu să zgârie cu unghiile, scormonind găurile însângerate din carne. Odată ce-i

dezveli coastele, luă ciocanul şi începu să le bată. Din oasele zdrobite săriră aşchii albe. După ce le îndepărtă pe toate, aruncă ciocanul şi scormoni măruntaiele cu unghiile, plină de sânge până la coate, ca să apuce inima care încă tresărea. O scoase cu o smucitură.

Deschise gura larg şi-şi înfipse dinţii în organul moale din care curgeau picături de sânge.

Satisfacţia sexuală, deşi deplină, nici nu se compara cu împlinirea pe care o trăia acum. Cu fiecare muşcătură, forţa vieţii victimei o dinamiza pe a ei. Simţi cum sângele scurs în ea îi întăreşte trupul şi-i alimentează izvorul din care îşi trăgea energia magică, vitală.

Cu picioarele de-o parte şi de alta a cadavrului care nu se răcise încă, mânjită de sânge pe faţă, pe sâni şi pe mâini, Jennesta se ospătă încântată.

În cele din urmă, se săturǎ. Deocamdată.

În timp ce sugea ultimele rămăşiţe de pe degete, o pisică tânără, alb cu negru, ţâşni dintr-un colţ întunecat al încăperii. Începu să miaune.

— Hai, Sapphire, o chemă Jennesta cu un gângurit, mângâind-o pe labă.

Pisica, femelă, sări cu uşurinţă lângă stăpâna ei, ca să fie alintată. Apoi amuşină cadavrul mutilat şi începu să lingă rănile deschise.

Zâmbind îngăduitoare, regina coborî de pe lespede şi trase de sfoara de catifea a unui clopoţel.

Soldaţii orci răspunseră de îndată la chemarea ei. Orice ar fi simţit la vederea scenei însângerate sau a halului în care arăta regina, rămaseră impasibili.

— Luaţi carcasa asta de aici, le ordonă ea.

La apropierea gărzilor, pisica ţâşni ca o săgeată în ungherele ei întunecate. Orcii desfăcură cătuşele.

— Vreo ştire de la Jderi? întrebă Jennesta.

— Nici una, Maiestate, răspunse unul dintre ei, evitându-i privirea.

Nu asta voise ea să audă. Bucuriile festinului începeau să se stingă şi să facă din nou loc nemulţumirii.

Îşi jură în gând că Jderii vor avea parte de un sfârşit la care nici în cele mai negre coşmaruri nu se aşteaptă.

Doi pedestraşi Jderi şedeau cu spatele lipit de un copac, ameţiţi de roiul de zânişoare care fâlfâiau din aripi şi se zbenguiau deasupra capului lor. Aripile lor sclipeau cu luminiţe multicolore, iar glasurile lor gingaşe se auzeau ca nişte clopoţei în aerul amurgului.

Unul dintre orci întinse brusc mâna şi prinse în pumn câteva dintre ele. Bietele zâne chiţăiră speriate. El vârî în gură trupuşoarele care se zvârcoleau şi le mestecă zgomotos.

— Creaturi mici şi enervante, mormăi tovarăşul lui.

— Da, dar bune la gust, răspunse el şi dădu din cap cu înţelepciune.

— Şi proaste, adăugă celălalt, când deasupra lui se formă un alt roi de zâne. Se uită la ele o vreme, apoi se hotărî să înfulece şi el câteva.

Stând aşa şi mestecând, se uitau amândoi prosteşte la cenuşa fumegândă a fermei din partea cealaltă a îngrăditurii. În cele din urmă, zânele înţeleseră ce se întâmplă şi se făcură nevăzute.

După o clipă, orcul care se hrănise cel dintâi cu zâne întrebă:

— Oare am văzut bine?

— Ce?

— Zânele alea.

— Zâne spui? Nişte creaturi mici şi enervante.

— Mda... Dar bune de...

Se întrerupse când simţi o lovitură uşoară de bocanc în fluierul piciorului.

Nu-l observaseră pe camaradul care stătea în picioare lângă ei. Acesta se aplecă, mormăi „Ţine” şi le aruncă o pipă de lut. Se clătină uşor şi plecă împiedicat.

Primul soldat ridică pipa şi inhală adânc. Tovarăşul lui plesni din buze şi se strâmbă. Se scobi cu unghia jegoasă între dinţii din faţă şi scoase ceva ce semăna cu o aripioară lucioasă. Scutură din umeri şi-o aruncă în iarbă. Celălalt orc îi dădu bucata de cristal.

Mai aproape de ruinele fermei, Stryke, Coilla, Jup şi Alfray stăteau aşezaţi în jurul unui foc mic, fumând propria lor pipă. Cu un băţ, Haskeer amesteca într-o oală neagră care atârna deasupra lemnelor care trosneau.

— Vă zic pentru ultima oară, li se adresă Stryke, exasperat. Arătă spre cilindrul din poala lui. Obiectul ăsta a fost furat dintr-o caravană bine înarmată de nişte Uni care au omorât paznicii. Aşa s-a întâmplat. Vorbea tot mai nedesluşit. Jennesta îl vrea înapoi.

— Dar de ce? se întrebă Jup, trăgând din pipă. La urma urmei, nu-i decât murtător de pesaje... vreau să zic un purtător de mesaje. Clipind, îi trecu pipa Coillei.

— *Asta* ştim şi noi, replică Stryke. Mişcă din mână leneş, a lehamite. Tre' să fie un mesaj important. Nu-i treaba noastră.

Se auzi comentariul lui Haskeer, care scotea zeama albă, lăptoasă şi fierbinte şi o turna în vase mici:

— Pun rămăşag că şi cristalul tot din încărcătura caravanei l-au luat.

Alfray, care ţinea la precizie şi în starea în care era acum, încercă să-i amintească din nou lui Stryke de responsabilităţile sale.

— Nu trebuie să mai pierdem mult vremea pe-aici, căpitane. Dacă regina...

— Altceva nu mai ştii să spui? i-o retează Stryke iritat. Ascultă ce-ţi zic eu: stăpâna noastră o să ne primească cu braţele deschise. Te îngrijorezi prea mult, măi, drege-oase.

Alfray se bosumflă şi tăcu. Haskeer îi oferi căpitanului o cupă de fiertură. Stryke o primi şi dădu pe gât o duşcă zdravănă.

Amorţită de cristal, Coilla privise până atunci în gol şi picotise. Acum rosti:

— Alfray are dreptate. Nu-i bine să-ţi atragi mânia Jennestei.

— Trebuie neapărat să mă cicăleşti şi tu? ripostă Stryke, ridicând iar cupa. Plecăm la drum în curând, nici o grijă. Sau nu vrei să-i laşi să se odihnească puţin?

Se uită în direcţia livezii, unde se împrăştiaseră majoritatea Jderilor. Soldaţii zăceau în jurul unui foc mai mare. Se auzeau râsete grosolane, glume deşucheate şi glasuri cântând răguşit. Doi se luptau corp la corp. Unii se prăbuşiseră în poziţii nefireşti.

Stryke se întoarse spre Coilla. Între timp, scena din faţa lui se schimbase complet.

Coilla se ghemuise la pământ, cu ochii închişi. Ceilalţi stăteau şi ei aplecaţi în faţă. Unul sau doi sforăiau. Focul se stinsese de mult. Se uită din nou la trupa de războinici. Dormeau şi ei, căci şi focul lor se făcuse deja cenuşă.

Era miezul nopţii. Cerul devenise o panoplie de stele.

Ceea ce lui i se păruse o clipă se dovedea o iluzie.

Ar trebui să-i trezească pe toţi, să-i organizeze, să le ordone să pornească în marş spre Cairnbarrow. Aşa va face. Sigur. Dar mai întâi să-şi odihnească puţin membrele ca de plumb şi să-şi limpezească mintea. Numai un minut sau două. Atât. Un minut.

Dădu din cap, până când îşi atinse pieptul cu bărbia.

O letargie fierbinte îi cuprinse fiecare celulă din corp. Era atât de greu să-ţi ţină ochii deschişi...

Se lăsă în braţele întunericului.

4

Deschise ochii.

Soarele îl bătea în cap. Înălţă braţul ca să se apere de lumină şi, clipind, se ridică încet în picioare. Covorul de vegetaţie abundentă i se mişca sub tălpi.

În faţa lui se întindea un şir de dealuri line, unduioase. Deasupra lor, nori de un alb imaculat alunecau paşnic pe un cer de un albastru pur. Peisajul era virgin, neprihănit.

În dreapta lui, priveliştea era dominată de liziera unei păduri imense. În stânga, un pârâu puţin adânc curgea pe o pantă şi cotea lin, apoi dispărea.

Ciudat, dar Stryke se întrebă ce se întâmplase cu noaptea. Habar n-avea unde erau ceilalţi Jderi. Dar exilă toate întrebările într-un ungher îndepărtat al minţii.

Pe urmă i se păru că aude alte sunete, în afară de clipocitul apei. Sunete care păreau voci, râsete şi bătaia îndepărtată, dar ritmică, a unei tobe. Dar ori erau doar în capul lui, ori pe malul celălalt al pârâului.

Urmă cursul apei, intră în el, scrâşnind cu bocancii pe prundişul neted, spălat mereu de apă. Paşii lui care coborau creară agitaţie în lumea vegetală de pe malurile pârâului, căci din calea lui fugeau mici creaturi furişe.

O adiere plăcută şi caldă îi mângâie obrazul. Aerul era proaspăt şi curat, care îi dădea o stare de ameţeală.

Ajunse la locul în care cotea pârâul. În timp ce urma meandrul, vocile deveniră mai puternice, mai distincte.

În faţa lui se deschidea o vale îngustă. Curentul nu se oprea, ci şerpuia mai departe, printre câteva cabane circulare din lemn, cu acoperiş din paie. Lângă ele se înălţa o locuinţă comună, decorată cu scuturile împodobite ale unui clan pe care Stryke nu-l recunoscu. Pe pereţi atârnau şi trofee de război: săbii late, lănci, cranii albite de lupi cu colţi-spadă. Aerul mirosea frumos, a vreascuri aprinse şi vânat pus la prăjit.

Văzu cai priponiţi, animale hoinărind libere şi păsări de casă plimbându-se ţanţoşe.

Şi orci.

Bărbaţi, femei, copii de orci. Îşi vedeau de treburi, păzeau focurile să nu se stingă, tăiau lemne sau pur şi simplu stăteau liniştiţi, se uitau, vorbeau, se lăudau. În luminişul de lângă locuinţa comună, câţiva ucenici învăţau

să lupte cu sabia şi ciomegele, mişcările fiindu-le ritmate de bătăi de tobă.

Nimeni nu-i acordă atenţie când intră în aşezare. Toţi orcii purtau arme, aşa cum se cuvenea în neamul lor. Deşi nu cunoştea acest clan, Stryke nu se simţea ameninţat. Era doar curios.

O siluetă se îndrepta spre el. Păşea încrezătoare şi nu duse mâna la sabia ce-i atârna în teaca de la cingătoare. Stryke socoti că e cu un cap mai scundă decât el, deşi pălăria roşie ca focul, împodobită cu panglici aurii, o făcea să pară mai înaltă. Ţinea spatele drept şi avea o constituţie musculoasă, dar atrăgătoare.

Nu se arătă deloc mirată de prezenţa lui. Într-adevăr, avea o expresie mai degrabă pasivă, cât de pasiv poate fi un chip cu trăsături ferme şi dinamice. Apropiindu-se de el, îi surâse sincer şi cu căldură. El simţi un fior pe şira spinării.

— Bun găsit, îi spuse ea.

Cu gândul la frumuseţea ei, nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, avu o ezitare:

— Bun... găsit.

— Nu te cunosc.

— Nici eu pe tine.

— Din ce clan te tragi? îl întrebă ea.

Îi spuse.

— Nu-mi spune nimic. Dar sunt atât de multe.

Stryke se uită la scuturile neobişnuite de pe locuinţa comună.

— Nici eu nu cunosc clanul tău. Se opri, captivat de ochii ei fermecători, înainte de a adăuga: Nu te temi să saluţi un străin?

Ea păru nedumerită.

— Ar trebui să-mi fie? Există vreun conflict între clanurile noastre?

— Eu nu ştiu să fie vreunul.

Fata îşi dezveli din nou dinţii galbeni şi ascuţiţi.

— Atunci nu-i nevoie să fiu precaută. Dacă nu cumva vii cu intenţii rele.

— Nu, vin cu gânduri paşnice. Dar m-ai întâmpina cu aceeaşi amabilitate dacă aş fi un troi? Sau un elf? Sau un pitic de credinţă necunoscută?

Fata se arătă din nou nedumerită.

— Troi? Elf? Pitic? Ce sunt aceştia?

— N-ai auzit de pitici?

Ea scutură din cap.

— De vârcolaci, troli, drăcuşori? De nici una *din rasele străvechi?*

— Rase străvechi? Nu.

— Nici de... oameni?

— Nu ştiu ce sunt, dar sunt sigură că nu există aşa ceva.

— Vrei să spui că prin părţile astea nu trăiesc oameni?

— Vreau să spun că vorbele tale mă surprind. Eşti ciudat.

Rostise vorbele fără nici un fel de răutate.

— Iar tu vorbeşti în ghicitori, îi spuse el. În ce loc din Maras-Dantia ne aflăm, de n-ai auzit de rasele străvechi şi de oameni?

— Probabil că vii de foarte departe, străine, dacă ţara ta poartă un nume de care n-am auzit niciodată.

Îl luă prin surprindere.

— Vrei să spui că nu ştii nici măcar cum se numeşte lumea?

— Nu. Îţi spun că nu se numeşte Maras-Dantia. Cel puţin, nu prin părţile astea. Şi nu mai cunosc nici un orc care să fi spus că trăieşte în acelaşi loc cu aceste... rase străvechi *şi...* oameni.

— Orcii îşi hotărăsc singuri soarta pe-aici? Pornesc războaie când vor? Nu există oameni, nici...

Ea râse.

— Dar când a fost altfel?

Stryke se încruntă.

— Dinainte de a se naşte tata lui tata, mormăi el. Cel puţin aşa am avut eu impresia.

— Poate c-ai mers prea mult pe căldură, remarcă ea prietenoasă.

El ridică ochii spre soare. Atunci îşi dădu seama.

— Căldura... Nu bate vântul rece.

— De ce să bată? Nu suntem în anotimpul rece.

— Şi gheaţa, continuă Stryke, ignorându-i răspunsul. N-am văzut cum avansează gheaţa.

— Unde?

— Păi, dinspre nord, bineînţeles.

Pe neaşteptate, ea întinse braţul şi-l luă de mână.

— Vino.

Aşa confuz cum era, tot îi plăcu atingerea mâinii ei reci şi umede. Se lăsă condus de ea.

Urmară cursul descendent al unui pârâu până lăsară satul în urmă. În cele din urmă, ajunseră într-un loc în care pământul se termina, oprindu-se la marginea unei stânci de granit. Aici, pârâul se făcea lac, alunecând de pe buza stâncii ca o cascadă, o cădere de apă înspumată care se năpustea asupra pietrelor de dedesubt, dintr-o vale mai întinsă.

La baza stâncii, panglica argintie a unui râu apărea ca din senin şi se strecura printre livezi de măslini care se întindeau, nemărginite, în toate direcţiile. Numai pădurea vastă din dreapta punea hotar oceanului de păşune. Cirezi mari de animale care păşteau, prea multe ca să le numeri, erau răspândite cât vedeai cu ochii şi mai departe. Un orc ar putea vâna aici viaţa întreagă fără teamă că s-ar termina vânatul.

Fata arătă cu degetul drept înainte.

— Nordul, îi spuse ea.

Nu se vedea nici urmă de gheţari răpitori de teritorii, nici cer de culoarea ardeziei. În direcţia aceea nu se zărea decât un singur lucru, acelaşi peste tot: o abundenţă de frunzişuri, o infinitate verde, o viaţă înfloritoare şi îmbelşugată.

Pe Stryke îl cuprinse o emoţie ciudată. Nu putea explica de ce, dar nu-i dădea pace gândul că ceea ce se petrecea era un lucru cunoscut, de parcă mai văzuse şi altă dată peisajele acestea minunate şi mai respirase aerul acesta proaspăt.

— Asta e... Vartania? Mai mult şoptise decât rostise cuvântul sacru.

— Paradisul? Ea zâmbi enigmatic. Poate. Dacă asta ţi-e dorinţa.

Alchimia luminii solare şi scânteierile aerului născură un curcubeu. Contemplară amândoi splendoarea lui multicoloră.

Clipocitul liniştitor al apei mângâie ca un balsam sufletul tulburat al lui Stryke.

Deschise ochii.

Un Jder răcan urina în cenuşă. Stryke se trezi dintr-odată:

— Ce dracu’ crezi că faci, soldat? urlă el. Răcanul o şterse rapid, ca un pui care tocmai încasase o mustrare zdravănă, cu capul plecat, încercând să-şi lege nădragii.

Încă ameţit de la vis, sau de la viziunea avută, sau de la ce-o fi fost, lui Stryke îi trebui un minut să-şi dea seama că soarele răsărise deja. Zorii trecuseră.

— *Pe toţi zeii*! afurisi el şi se ridică anevoie. Duse mâna la cingătoare ca să verifice dacă mai are cilindrul, apoi aruncă iute o privire în jur. Doi-trei Jderi se gândeau dacă să se trezească ori să mai doarmă, dar ceilalţi, inclusiv santinelele postate de el, dormeau buştean risipiţi prin îngrăditură.

Se repezi la grămada cea mai apropiată de trupuri adormite şi se puse pe ele cu bocancii.

— Scularea, *puturoşilor*! răcni el. Sus! *Mişcaţi-vă*! Unii se rostogoliră în urma loviturilor.

Câţiva se ridicară cu săbiile în mâini, gata de luptă, dar, când îl recunoscură pe torţionarul matinal, se făcură mici de frică. Printre ei se afla şi Haskeer, care nu se lăsă

cuprins de panică în faţa superiorului turbat de furie. Îi aruncă o privire crucişă şi-şi puse cuţitul în teacă cu gesturi voit leneşe, obraznic.

— Ce te-a apucat, Stryke? bodogăni el pus pe harţă.

— Ce m-a apucat? *Dimineaţa*, asta m-a apucat, lepădătură! Arătă furios cu degetul spre cer. Soarele-i pe cer şi noi suntem tot aici!

— Şi a cui vină e?

Stryke miji ochii ameninţător. Se apropie de Haskeer destul de mult ca să-i simtă respiraţia puturoasă în nări.

— *Ce-ai zis*? şuieră el.

— Dai vina pe noi. Dar tu eşti şeful.

— Şi-ai vrea să schimbi asta?

Ceilalţi Jderi se adunară în jurul lor. La mare distanţă.

Haskeer îi susţinu privirea lui Stryke. Duse mâna la teacă.

— *Stryke*!

Coilla îşi făcea loc printre răcani, înghiontindu-i cu coatele, urmată de Alfray şi Jup.

— N-avem timp de aşa ceva, spuse ea categorică.

Căpitanul şi sergentul nu-i dădură atenţie.

— Regina, Stryke, interveni şi Alfray. Trebuie să ne întoarcem la Cairnbarrow. Jennesta...

Numele ei spulberă vraja.

— *Ştiu*, Alfray, se răsti Stryke.

Îi aruncă lui Haskeer o privire dispreţuitoare şi-i întoarse spatele.

Sergentul se dădu înapoi ţâfnos, aruncându-i în schimb o privire plină de venin lui Jup.

Stryke se adresă trupei de războinici:

— Astăzi nu mărşăluim. Mergem călare. Darig, Liffin, Reafdaw, Kestix, vedeţi să aibă toată lumea cai. Seafe şi Noskaa, găsiţi doi măgari. Finje, Bhose, strângeţi nişte provizii. Nu prea mult, atâta cât să nu tragă prea greu la drum. Gant, ia pe cine ai nevoie şi eliberează grifonii. Restul, strângeţi-vă echipamentul. *Acum*!

Răcanii se risipiră să îndeplinească ordinele primite.

Privindu-şi ofiţerii, Stryke văzu că Alfray, Jup, Haskeer şi Coilla aveau ochii înceţoşaţi, aşa cum probabil erau şi ai lui.

— Haskeer, vezi să nu se piardă vremea cu caii şi măgarii. Şi tu, Jup. Şi să nu-mi mai faceţi probleme, nici unul din voi.

Îi concedie pe amândoi cu un semn scurt din cap. Ei plecară în grabă, având grijă să se ţină la distanţă unul de altul.

— Noi ce vrei să facem? întrebă Alfray.

— Luaţi doi sau trei soldaţi şi împărţiţi cristalele în mod egal, la toată trupa. Aşa o să fie mai uşor de transportat. Dar să le spui clar tuturor că nu fac decât să le transporte, nu le-au primit de tot. Dacă vezi că le vin idei, spune-le că n-o să se aleagă doar cu vânătăi pe fund.

Alfray făcu semn din cap c-a înţeles şi plecă. Coilla rămase pe loc.

— Arăţi... ciudat, îi spuse ea lui Stryke. E totul în regulă?

— Nu, caporal. Nimic nu e în regulă. Stryke îşi scuipa veninul în cuvinte. În caz că nu ştiai, află că trebuia să ne prezentăm în faţa Jennestei cu câteva ceasuri bune în urmă. Asta s-ar putea să ne coste capetele. *Acum du-te şi fă ce ţi-am ordonat*!

Ea se depărtă în grabă.

În mintea lui Stryke poposiră frânturi din viziunea avută. Blestemă soarele care răsărise.

Lăsară în urmă ruinele aşezării omeneşti şi câmpul de luptă pustiu şi călcat în picioare de dedesubt şi porniră spre nord-est.

Cărarea pe care mergeau îi duse deasupra câmpiilor întinse. Grifonii eliberaţi se răspândeau pe pajişte.

Călărind alături de Stryke, în fruntea coloanei, Coilla îi arătă animalele şi-l întrebă:

— Nu-i invidiezi?

— Ce să invidiez, animalele alea?

— Au mai multă libertate decât noi.

Remarca îl luă prin surprindere. Era prima oară când o auzea făcând observaţii, chiar indirecte, despre situaţia jalnică în care fusese adusă rasa lor. Dar rezistă tentaţiei de-a o aproba. În zilele acelea, nu era bine ca orcii să-şi dea drumul la gură. Cine ştie ce urechi duşmane i-ar putea auzi.

Aşa că se rezumă să-i răspundă cu un simplu fornăit.

Coilla se uită la el curioasă şi abandonă subiectul. Călăriră mai departe într-o linişte sinistră, încercând să avanseze cât de repede le permitea terenul denivelat.

Pe la mijlocul dimineţii, ajunseră pe un drum ce ducea la o trecătoare îngustă. Era adâncă, în formă de ic, cu pereţi înalţi şi ierboşi, în pantă domoală. Din cauza drumului îngust, războinicii nu puteau călări decât doi, unul lângă altul. Majoritatea înaintau în şir indian. Plină de pietre şi înghesuită, trecătoarea le încetinea avansarea la trap.

Enervat din cauza întârzierii, Stryke înjură.

— Trebuie *neapărat* să mergem mai repede!

— Dar prin trecătoarea asta câştigăm o jumătate de zi, îi aminti Coilla, şi recuperăm timpul pierdut când ajungem pe partea cealaltă.

— Furia Jennestei sporeşte cu fiecare minut.

— Avem ce-i trebuie, plus o încărcătură suplimentară de cristale. Oare asta nu înseamnă nimic?

— Pentru stăpâna *noastră*? Cred că ştii deja răspunsul, Coilla.

— I-am putea spune că am dat piept cu un duşman puternic sau că ne-a luat mult timp să găsim cilindrul.

— Nu contează ce poveste o să-i îndrugăm: nu suntem acolo. Asta contează pentru ea. Aruncă o privire peste umăr. Restul trupei era suficient de departe ca să nu-i audă. N-aş vrea să recunosc asta în faţa tuturor, admise el pe un ton confidenţial, dar Haskeer are dreptate, afurisitul. Eu sunt de vină.

— Nu fi prea aspru cu tine. Toţi am...

— *Stai*! Uită-te în faţă!

Ceva se îndrepta spre ei din capătul celălalt al trecătorii.

Stryke ridică braţul ca să oprească convoiul. Miji ochii, încercând să identifice silueta scundă şi latră care se îndrepta spre ei. Era, fără îndoială, un călăreţ pe un animal de povară. În vreme ce-l privea, alte animale îşi făcură apariţia în spatele lui.

În coloană, Jup dădu frâiele calului unui soldat şi descălecă, apoi fugi până la Stryke.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Nu sunt sigur... Apoi recunoscu animalele. La dracu'! Vipere kirgizil!

Deşi toată lumea le spunea aşa, nu erau, de fapt, vipere, ci şopârle de deşert, mult mai mici decât caii, având însă aproximativ aceeaşi greutate, cu spinări late şi picioare scurte, musculoase. Albicioase şi cu ochi roz, aveau limba despicată, lungă cât un braţ de orc. În colţii ascuţiţi ca tăişul jungherului aveau un venin mortal, iar cozile lor ţepoase erau destul de puternice ca să sfâşie spinarea unui biped. Erau animale de pradă, capabile să alerge foarte repede.

O singură rasă le călărea în luptă.

Şopârlele se apropiaseră suficient de mult ca Jderii să nu mai aibă nici o îndoială. Pe fiecare din ele călărea un cobold. Mai mici decât orcii, de fapt mai mici decât majoritatea piticilor, gnomii erau slabi de se vedea prin ei, fără nici un fir de păr pe corp şi cu pielea cenuşie. Dar aparenţele înşală. În ciuda membrelor deşirate şi a chipurilor ovale, delicate, erau luptători încăpăţânaţi şi rapace.

Urechile lor ascuţite, date pe spate, erau mult prea mari în comparaţie cu trupul. Gura era o simplă despicătură fără buze, plină cu dinţişori ascuţiţi. Nasul semăna cu cel al pisicii sălbatice. Ochii, globuri aurii, străluceau a răutate şi zgârcenie.

Gulere din piele cu pene le acopereau ceafa mult prea groasă. Pe încheieturile subţiri şi flexibile aveau brăţări cu ţepi ascuţiţi ca lama.

Fluturau lănci şi iatagane mici, înfricoşătoare.

În Maras-Dantia, puţini erau cei care-i întreceau pe cobolzi printre hoţi şi prădători, dar şi mai puţini erau cei mai răi la suflet decât ei.

— *Ambuscadă*! răcni Jup.

Alte voci se făcură auzite în coloană. Orcii arătau cu degetele în sus. Şi mai mulţi cobolzi călare pe şopârle năvăleau asupra lor din ambele capete ale trecătorii. Din şa, Stryke îi văzu cum le blochează ieşirea.

— O capcană clasică, mârâi el.

Coilla scoase la iveală două cuţite.

— Iar noi am căzut drept în ea.

Alfray desfăşură flamura de luptă. Caii se ridicară pe picioarele din spate, azvârlind pietrele. Orcii îşi scoaseră armele şi se întoarseră astfel încât să stea cu faţa la duşman din toate părţile.

Pe jumătate ameţiţi de cristale, vinul furat de la oameni şi alcoolul tare băut cu o noapte înainte, Jderii erau mai puţini la număr decât adversarii şi nu aveau loc să se mişte.

Cu săbiile lucind în soare, cobolzii răcneau, gata de atac.

Stryke scoase strigătul de luptă, iar războinicii lui se pregătiră de atac.

Primul val de duşmani se năpusti asupra lor.

5

Stryke nu aşteptă să fie atacat.

Dădu pinteni calului care se îndreptă spre agresorul aflat în frunte şi apoi îl trase spre stânga, ca şi cum ar fi vrut să evite şopârla călărită de cobold. Calul se sperie, dar Stryke îl ţinu în loc, strângând frâiele cu o mână. Cu cealaltă, mişcă sabia în sus şi înapoi.

Surprins de rapiditatea mişcării, călăreţul încercă să se ferească. Prea târziu.

Stryke spintecă aerul cu sabia. Capul coboldului sări de pe umeri, zbură într-o parte şi săltă de câteva ori pe cărare. În poziţie verticală, trupul din care ţâşnea sângele fu dus

mai departe de şopârla scăpată de sub control, prin măcelul din spatele lui Stryke.

Căpitanul se năpusti asupra următorului agresor.

Coilla aruncă un cuţit în duşmanul cel mai apropiat. Acesta se înfipse în obrazul coboldului, care căzu urlând din şa.

Localiză altă ţintă şi aruncă alt cuţit, de data asta pe sub braţ, cât de tare putu. Ţinta ei trase instinctiv de hăţuri înapoi, făcând şopârla să ridice capul. Cuţitul Coillei o nimeri exact în ochi. Răcnind de durere, animalul se prăbuşi pe o parte, zdrobindu-şi călăreţul. Amândoi se zvârcoliră în agonie.

Coilla îşi linişti calul şi scoase alte cuţite.

În picioare în momentul atacului, Jup se înarmase cu un topor pe care-l răsucea cu ambele mâini. Un cobold doborât din şa de lovitura năucitoare a unei săbii de Jder se năpusti asupra lui. Jup îi despică craniul. Apoi piticul fu izbit în coaste de un adversar călare. Se răsuci şi înfipse toporul adânc în piciorul acestuia, subţire cât o creangă, tăindu-l cu totul.

Peste tot în jur, orcii erau prinşi în schimburi de lovituri sângeroase. Cam o treime din ei rămăseseră fără cai. Câţiva arcaşi reuşiseră să pună săgeţi în arcuri şi să tragă în atacanţi. Dar lupta se dădea deja corp la corp şi nu mai puteau continua aşa multă vreme.

Haskeer se pomeni prins în capcană. Un adversar îl ataca de pe cărare. Altul îl izbea de sus, de pe peretele trecătorii, şopârla lui abilă reuşind să se menţină în picioare pe pantă. Speriat de şopârle, calul sergentului se ridică în două picioare şi nechează. Haskeer împărţi lovituri la dreapta, la stânga, apoi iar la dreapta.

Un orc trimise o săgeată în pieptul coboldului de pe pantă, doborându-l de pe şopârlă. Haskeer îşi îndreptă toată atenţia spre adversarul din partea cealaltă. Săbiile lor se ciocniră, se depărtară, apoi se încrucişară încă o dată.

Coboldul făcu o fandare şi îl tăie la bărbie. Nu era o rană gravă, deşi lama era ascuţită, dar îl prinse pe sergent pe picior greşit şi-l doborî de pe cal. Îşi pierdu sabia. În timp ce se rostogolea ca să se ferească de copitele zdrobitoare şi cozile şfichiuitoare ale reptilelor, cineva aruncă spre el o lance. De-abia reuşi să se ferească. Se ridică anevoie în picioare şi o smulse din pământ.

Coboldul care-l doborâse din şa veni spre el să-l omoare. Haskeer nu mai avu vreme să îndrepte lancea. O ridică să pareze sabia arcuită a duşmanului, care-o tăie în două, împrăştiind aşchii de lemn. Sergentul aruncă bucata mai scurtă şi o răsuci pe cealaltă ca pe-un ciomag, lovindu-şi adversarul direct în faţă. Impactul îl trânti pe acesta la pământ.

Haskeer se năpusti asupra lui şi-i dădu în cap cu bocancii. Ca să fie sigur, i se urcă pe piept şi sări pe el cu toată greutatea, cu genunchii îndoiţi şi pumnii încleştaţi. Auzi cum pocnesc coastele zdrobite şi văzu sângele şiroind pe gură şi pe nas.

Alfray se lupta să păstreze flamura Jderilor. Din scara şeii, un cobold apucase băţul. Furios, Alfray ţinea de el cu braţe de fier. I se albiseră încheieturile, căci băţul era smucit înainte şi înapoi, în lupta lor neobişnuită pentru a-şi dovedi supremaţia. Pentru o creatură atât de fragilă la înfăţişare, coboldul era destul de tenace. Mijea ochii, îşi dezvelea dinţii şi scotea un şuierat oribil.

Aproape că reuşi să smulgă trofeul, când Alfray îi dădu sărutul orcilor. Se năpusti cu capul înainte şi-l lovi în fruntea osoasă. Creatura se lăsă pe spate şi dădu drumul flamurii, de parcă ar fi fost un vătrai încins. Alfray îndreptă repede băţul şi înfipse capătul ascuţit în burta coboldului.

Se răsuci, gata să-i vină de hac în acelaşi fel celui mai apropiat duşman. Văzu un răcan Jder luptându-se cu un atacator, încasând majoritatea loviturilor. Coboldul profită de un moment prielnic şi-l crestă pe piept în formă de X. Soldatul se prăbuşi.

Îndemnându-şi calul, Alfray porni în mare viteză spre cobold, cu băţul flamurii pe post de lance. Lemnul îi străpunse diafragma şi ieşi prin spate, odată cu un şuvoi de sânge.

Avansând pe cărare, Stryke se îndreptă spre al patrulea sau al cincilea duşman, nu mai ştia sigur al câtelea, căci rareori îşi număra victimele. După a doua sau a treia, renunţase la hăţuri, ca să aibă ambele mâini libere în luptă. Acum se ţinea bine în şa şi-şi mâna calul numai din coapse. Un vechi truc de-al orcilor pe care-i plăcea să-l aplice.

Coboldul de care se apropia cu repeziciune avea un scut mare şi împodobit, primul pe care Stryke îl vedea. Probabil că era un fel de căpetenie. Dar pe el îl preocupa mai mult în ce fel l-ar putea împiedica scutul să-l omoare pe adversar. Se hotărî asupra unei alte strategii.

Înainte de a coborî la acelaşi nivel cu reptila care avansa, prinse cu mâna coama calului său şi-l trase de ea, încetinindu-i galopul. Ajuns acum în dreptul şopârlei, se întinse în jos şi apucă hamul care-i ţinea botul fornăitor. Atent să nu-l atingă cu limba despicată, ridică jugul, încordându-şi muşchii. Pe jumătate strangulată, şopârla se zbătea şi lovea cu ghearele în pământ. Îşi răsuci capul, încercând să respire.

Stryke îşi îndemnă calul să pornească înfigându-i călcâiele în coaste. Armăsarul avansa anevoie, căci îl trăgea nu numai pe Stryke, ci şi şopârla masivă. Incapabil s-o mai controleze, coboldul se aplecă în şa şi începu să lovească neputincios cu sabia în direcţia lui Stryke.

În cele din urmă, cu gâtul răsucit într-un unghi imposibil, şopârla se înclină pe o parte. Coboldul scoase un strigăt disperat şi alunecă de pe spinarea ei, scăpând scutul. Stryke dădu drumul hamului. Ignoră animalul care se lupta să se îndrepte şi îşi roti armăsarul ca să se întoarcă cu faţa la adversarul doborât. Apoi trase calul brusc de coamă şi-l ridică pe picioarele din spate.

Coboldul era în genunchi când armăsarul îi zdrobi capul cu copitele.

Stryke se uită înapoi. O zări cu coada ochiului pe Coilla. Îşi pierduse calul şi acum era în mijlocul unei încăierări aprige. Mai mulţi agresori, şi ei pe jos, o încercuiseră.

Nu mai avea cum să-şi arunce cuţitele; trebuia să lupte corp la corp. Se folosea de arme pe post de pumnale şi lovea cu ele, răsucindu-se şi ferindu-se de lănci şi săbii.

Un cobold cu căutătură piezişă încasă o lovitură de pumnal în gât şi căzu învârtindu-se. Altul sări imediat să-i ia locul. Când ridică sabia, Coilla îl străpunse rapid de două ori în inimă. Duşmanul se prăbuşi. Al treilea apăru în faţa ei cu o lance.

Era prea departe de ea ca să-l atace cu pumnalul şi prea aproape ca să-l arunce. Se dădu înapoi, înspăimântată de vârful ameninţător al lăncii.

Din spate, un topor izbi zdravăn creatura în umăr. Braţul se desprinse de trup, plin de sânge şi tendoane rupte. Creatura gemu îngrozitor şi căzu la pământ.

Jup îşi ridică toporul însângerat şi fugi înainte, lângă Coilla.

— *Nu mai putem rezista mult aşa*! ţipă el.

— *Ucide în continuare*.

Luptau spate în spate.

Alfray lovea un adversar fără cal şi, în acelaşi timp, încrucişa sabia cu altul de lângă el, călare pe o şopârlă. Reptila ataca animalul speriat al lui Alfray. Numai aşa îl mai putea ţine sub control. Nu departe de el, doi răcani orci făceau felii trupul unui duşman.

Nici nu-şi recuperase bine sabia Haskeer, că o şi aruncă într-un cobold călare. Apăru imediat încă unul, rânjind maliţios la Jderul rămas cu mâinile goale. Iataganul fulgeră prin faţa lui. Sergentul se feri. Apoi lama şuieră deasupra capului său. Se lansă asupra adversarului şi-l pocni cu pumnul în figură. Cu mâna cealaltă, prinse încheietura

mâinii care ţinea sabia şi-o răsuci până când auzi oasele trosnind. Coboldul urlă.

Haskeer îl pocni iar peste faţă până când acesta dădu drumul la sabie. Jderul se aplecă după ea şi-l străpunse fără întârziere.

Mânat de setea de sânge, se răsuci spre un alt duşman călare aflat în apropiere. Coboldul stătea cu spatele la el, prins într-un conflict din faţă. Haskeer îl trase jos de pe şopârlă şi-l făcu fărâme. Braţele şi picioarele slăbănoage pocniră precum vreascurile sub loviturile lui.

Un soldat căzu lângă el, clătinându-se şi gemând, doborât de coada unei şopârle. Haskeer se ciocni de o masă zgomotoasă de luptători. Orci şi cobolzi la un loc se prăbuşiră într-o grămadă de membre care izbeau în toate părţile.

Ultimul atacator care-i bloca drumul lui Stryke se dovedi pe cât de încăpăţânat, pe atât de priceput. În loc de izbituri şi tăieturi, Stryke se pomeni antrenat într-o partidă de scrimă.

Şopârla duşmanului fiind mai mică decât armăsarul lui, căpitanul Jder trebuia să se aplece ca să lovească. Acest dezavantaj, pe lângă măiestria adversarului în lupta cu sabia, îl împiedica să-l prindă cu garda jos. Fiecare lovitură a sa era parată, fiecare izbitură, blocată.

După un minut de impas, sabia coboldului fu cea care se dovedi mai rapidă. Din antebraţul lui Stryke ţâşni sângele.

Înfuriat, căpitanul Jder reluă atacul plin de energie. Îl asalta pe duşman cu loviturile sale, căutând să-i învingă dibăcia cu forţă brută. Asaltul neîntrerupt nu avea precizie, iar loviturile nu-şi nimereau ţinta, dar în scurtă vreme îşi atinse scopul. În faţa ploii de lovituri, coboldul slăbi apărarea şi-şi încetini reacţiile.

Lama lui Stryke spintecă urechea dată pe spate. Coboldul ţipă. A doua oară, îi tăie umărul, făcându-l să urle îngrozit.

A treia lovitură, fatală, nimeri duşmanul în tâmplă.

Gâfâind, cu braţele vlăguite de efort, Stryke se lăsă greu în şa. Nu mai era nici un cobold în faţa lui.

Calul fu împins de la spate şi sări într-o parte. Stryke nu apucă să se întoarcă pentru că simţi o izbitură în spate. O mână se înfăşură în jurul lui şi-i înfipse dureros ghearele în piept. Căpitanul simţi respiraţia fierbinte în ceafă. Cealaltă mână, strângând un pumnal curbat, vru să-i taie gâtul. O prinse de încheietură şi o răsuci în sus.

Armăsarul lui fugea turbat. Cu coada ochiului, Stryke văzu o şopârlă fără călăreţ trecând pe lângă el; probabil că de pe ea sărise agresorul lui.

Răsuci încă o dată încheietura pe care o prinsese, încercând s-o rupă. În acelaşi timp, lovi de câteva ori cu cotul în plexul solar al coboldului. Auzi un sunet gutural. Duşmanul scăpă din mână pumnalul.

În coaste îi apăru un alt cobold călare. Învârtea un iatagan.

Stryke îi trase un picior cu bocancul în umărul ţepos. Pierdu pentru o clipă controlul asupra agresorului din spate. Mâinile acestuia se retraseră brusc. Stryke îl pocni din nou cu cotul, cât de tare putu. Încercă încă o lovitură de picior la duşmanul călare. De data asta, rată.

Calul său gonea ca turbat. Coboldul îşi mâna şopârla în acelaşi ritm şi o luă puţin înaintea lui Stryke.

Acum mâinile mici şi scârboase umblau agitate la cingătoarea lui Stryke. Reuşi să se întoarcă pe jumătate şi să-i tragă una călătorului neinvitat. Îl nimeri cu încheieturile degetelor peste faţă, dar nu destul de tare.

Mâinile avide îl cuprinseră din nou de mijloc, pipăind, cercetând. Atunci înţelese ce anume căutau.

Cilindrul.

Nici nu-şi dădu bine seama ce se petrecea, că duşmanul îşi atinse scopul. Cu un şuierat triumfător, apucă artefactul şi-l smulse.

Simţind că i se fură trofeul, Stryke avu senzaţia că timpul încetineşte, se pliază, iar clipa următoare devine eternitate.

Agale, ca într-un vis, mai multe lucruri se petrecură dintr-odată.

Prinse frâiele libere ale calului şi trase de ele cu toată puterea. Armăsarul îşi dădu brusc capul pe spate şi se cutremură din tot corpul.

Coboldul călare se ridică uşor în şa, cu braţele întinse şi cu ghearele răsfirate.

Un obiect zbură peste umărul lui Stryke. Se răsuci de câteva ori, suprafaţa lui lucioasă reflectând lumina soarelui la asfinţit.

Timpul începu să curgă iar în ritm frenetic.

Călăreţul prinse cilindrul din aer.

Calul lui Stryke se prăbuşi.

Jderul atinse primul pământul, rostogolindu-se pe lăţimea cărării. Coboldul din spatele lui se opri la câţiva paşi de el. Cu privirea înceţoşată, de-abia respirând, Stryke îşi văzu calul cum se ridică şi porneşte la galop. Se îndrepta spre capătul celălalt al trecătorii, în aceeaşi direcţie ca şi coboldul care avea acum cilindrul.

Agresorul care se prăbuşise odată cu el scoase un geamăt. Cuprins de o frenezie nestăvilită, Stryke se aplecă deasupra creaturii şi-şi eliberă furia. Îngenunche pe pieptul ei şi-i făcu faţa chiseliţă cu pumnii săi tari ca nişte ciocane.

Un sunet asurzitor, foarte înalt, spintecă aerul.

Ridică privirea. Acum vedea clar că duşmanul care scăpase sufla dintr-un corn subţire, de culoarea aramei.

Când sunetul ajunse la urechile celor care-i atacau pe Coilla şi pe Jup, aceştia se retraseră şi începură să fugă.

Jup făcu un semn larg spre adversarul său care alerga şi strigă:

— Priviţi!

Toţi cobolzii se retrăgeau. Cei mai mulţi o făceau pe jos; unii se urcau pe şopârlele rămase fără stăpân. Goneau cu toţii spre intrarea în trecătoare sau pe porţiunile ei mai abrupte. O mână de orci hărţuiau creaturile care fugeau, dar majoritatea îşi lingeau rănile.

Coilla îl văzu pe Stryke venind spre ei în salturi.

— Haideţi! strigă ea.

Se grăbiră toţi să-i iasă în întâmpinare căpitanului.

— *Cilindrul*! răcni el, ca un dement.

Nu mai era nevoie de nici o explicaţie. Era clar ce se petrecuse.

Jup alergă mai departe pe cărare, mişcând anevoie din picioare, cu mâna streaşină la ochi, ca să vadă bine la distanţă. Văzu că şopârla şi călăreţul ei urcă peretele trecătorii în capătul îndepărtat. Tocmai ajunseseră în vârful ei. Înainte de a-i pierde din vedere, le văzu o clipă siluetele conturate pe cer.

Se întoarse la Stryke şi Coilla.

— S-a dus, raportă el sec.

Stryke era negru la faţă de furie. Fără să scoată o vorbă, se răsuci şi porni spre restul trupei. Caporalul şi sergentul avură un schimb de priviri şi plecară după el.

Acolo unde bătălia fusese mai aprigă, pământul era acoperit de cobolzi morţi şi cai şi şopârle rănite şi prăbuşite. Cel puţin şase orci aveau răni destul de grave, dar se ţineau pe picioare. Unul zăcea întins la pământ, câţiva camarazi îngrijindu-l.

La vederea căpitanului, Jderii se îndreptară spre el.

Cu ochii lucind de mânie, Stryke se duse la Alfray.

— Pagube? se răsti el.

— Mai dă-mi puţin timp, n-am terminat de verificat.

— Atunci, *aproximativ*, ceru el pe ton ameninţător. Eşti înlocuitorul doctorului: *raportează*.

Alfray se încruntă. Dar nu avea de gând să-l provoace pe căpitan în starea în care se afla acum.

— N-a murit nimeni. Meklun, cel de colo, n-o duce prea bine. Făcu semn cu capul către soldatul care zăcea la pământ. Alţii au fost răniţi grav, dar rezistă.

Ştergându-şi sângele de pe bărbie, Haskeer rosti:

— Am avut un noroc chior.

Stryke se holbă la el.

— *Noroc*? Ticăloşii ăia ne-au luat cilindrul.

Un fior străbătu întreaga trupă de războinici.

— Stârpiturile! reacţionă Haskeer, indignat. Să mergem după ele!

Jderii îl aprobară în cor.

— *Gândiţi-vă*! răcni Stryke. Până îndepărtăm urmele măcelului, până adunăm caii, până ne îngrijim răniţii...

— De ce să nu trimitem un grup mai mic după ei acum, iar restul să-i urmeze mai târziu? propuse Coilla.

— Ar fi mult prea puţini şi şopârlele alea pot să meargă pe unde noi nu putem. Urmele s-au răcit deja!

— Dar ce câştigăm dacă aşteptăm să ne revenim? se băgă şi Alfray în vorbă. Cine ştie unde s-au dus?

— E plin de răniţi de-ai lor în jur, le reaminti Haskeer. Eu zic să-i obligăm să ne spună.

Scoase un cuţit şi trecu cu degetul peste lama lui, ca să-şi sublinieze ideea.

— Vorbeşti *tu* limba aia infernală a lor? îl întrebă Stryke. O vorbeşte *vreunul* dintre voi? Războinicii scuturară din cap. M-am gândit eu că nu. Deci tortura nu e o soluţie, nu-i aşa?

— N-ar fi trebuit să pătrundem în valea asta fără s-o fi cercetat înainte, mormăi Haskeer.

— Acum chiar am chef să mă iau de tine, replică Stryke, cu privirea de oţel. Dacă ai ceva împotriva felului în care conduc trupa, spune acum.

Haskeer ridică mâinile împăciuitor.

— Nu, căpitane. Îi oferi un zâmbet sec. Gândeam şi eu cu glas tare.

— Nu la gândit eşti tu cel mai tare, sergent. Lasă-l în seama mea. Şi asta e valabil pentru *toţi*!

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Ce vrei să facem, căpitane? spuse Alfray.

— Pentru început, găsiţi cât mai mulţi cai. Dacă Meklun nu poate călări, făceţi-i o targă. Mişcă din cap spre scena

măcelului. Nu lăsaţi nici un cobold în viaţă. Tăiaţi-le gâtul. Daţi-i drumul.

Jderii se topiră.

Rămase doar Coilla, cu ochii la Stryke.

— Nu-mi spune nimic, îi zise el. Ştiu şi singur. Dacă nu-i ducem afurisitul ăla de cilindru Jennestei, suntem ca şi morţi.

6

Jennesta stătea în balconul cel mai de sus din cel mai înalt turn al palatului său.

În spatele ei se întindea oceanul răsăritean. Se uită spre nord-vest, unde vălătucii galbeni de ceaţă se înălţau deasupra Mării Interioare, Takla-kam. Dincolo de ea, ghicea turnurile oraşului Urrarbython, la hotarul pământurilor necultivate Hojanger. La rândul lor, acestea făceau loc tărâmurilor de gheaţă de la orizont, scăldate de un soare purpuriu.

Jennestei i se păreau un val de gheaţă însângerat.

O briză rece, tăioasă ca lama, se furişa printre draperiile roz-albe de la uşa balconului. Strânse mai tare pe lângă ea mantia în nuanţe lăptoase, din piele de lup. Toamna urâţea vremea şi în fiecare an era tot mai aspră.

Gheţarii care avansau şi vânturile reci erau mesagerii rasei uzurpatoare a oamenilor: îşi extindeau întruna posesiunile, smulgeau sufletul pământului, îi stricau echilibrul.

Distrugeau magia din Maras-Dantia.

Auzise că în sud, unde trăia cea mai mare concentraţie de oameni şi vrăjile nu aveau efect decât rar, probabil niciodată, oamenii nici nu mai foloseau numele sfânt al locului, ci-i ziceau Centrasia. Cel puţin aşa făceau Uni, mult mai mulţi la număr decât Mani.

Se întrebă, nu pentru prima oară, ce părere ar fi avut mama ei, Vermegram, despre schismă. Fără îndoială că i-ar fi sprijinit pe Adepţii Cauzei Mani. La urma urmei, aderau la

principii panteiste foarte asemănătoare cu ale raselor străvechi. Acesta era şi motivul pentru care le susţinea şi Jennesta cauza şi o va susţine cât îi va conveni. Dar era discutabil că mama ei, o nyaddă, ar fi fost de acord ca fiica ei să ţină partea nou-veniţilor. În ciuda faptului că luase de bărbat un om.

Şi tatăl ei? Oare ar fi aprobat principiile Unităţii şi crezul ei monoteist lipsit de sens?

Ori de câte ori medita la asemenea probleme, se împotrivea întotdeauna ambiguităţii originii ei mixte. Inevitabil, ajungea să se gândească la Adpar şi Sanara şi să se enerveze.

Îşi îndreptă din nou gândurile spre artefact. Era cheia împlinirii ambiţiilor ei, a victoriei ei, şi acum îi scăpa printre degete.

Se întoarse şi intră în cameră.

Un slujitor îi ieşi înainte şi-i luă mantia. De constituţie fragilă, delicată, avea pielea albă şi trăsături gingaşe. Părul castaniu, ochii albastru-deschis, cu gene aurii lungi, nasul rotund şi buzele senzuale erau tipic androgine.

Nou fiind, Jennesta nu ştia sigur dacă era mai mult bărbat sau mai mult femeie. Dar toţi aveau probleme cu elfii.

— A venit generalul Kysthan, Maiestate, o anunţă elful cu glas cântat, piţigăiat. Vă... ăăă... aşteaptă de ceva vreme.

— Foarte bine. O să-l primesc acum.

Slujitorul pofti musafirul înăuntru, făcu o plecăciune uşoară şi se retrase.

Kysthan trecuse deja de jumătatea vieţii, din câte îşi dădu seama Jennesta, şi, după standardele orcilor, avea o alură distinsă şi un aspect băţos, de militar. Numărul mare de tatuaje de pe obrajii săi arătau poziţia înaltă pe care o ocupa în armată. Pe faţa lui se citea nelinişte şi, nu în mică măsură, teamă.

Nu schimbară însă nici un fel de replici ceremonioase.

— Citesc pe chipul tău că nu s-au întors încă, îi spuse Jennesta, de-abia reţinându-şi nemulţumirea regală.

— Nu, Maiestate. Evită s-o privească în ochi. Poate că au avut de întâmpinat o opoziţie mai puternică decât se aşteptau.

— Nu asta rezultă din rapoartele bătăliei.

Generalul nu spuse nimic.

— Ce măsuri propui să se ia?

— Va fi trimis urgent un detaşament să afle ce s-a întâmplat cu ei, Maiestate.

— E vorba de trădare?

Generalul se arătă jignit.

— Nu am avut niciodată motive să punem la îndoială loialitatea unui Jder, replică el grav. Dosarele lor sunt excelente şi...

— *Ştiu* asta. Crezi că i-aş fi trimis într-o misiune atât de delicată dacă n-ar fi fost aşa? Chiar atât de proastă mă crezi?

Kysthan coborî ochii în pământ.

— Nu, Maiestate.

— „Nu, Maiestate”, îl imită Jennesta, sarcastică. După o pauză tensionată, adăugă: Vorbeşte-mi despre conducătorul lor, Stryke ăla.

Generalul scoase câteva foi de pergament din vestă. Regina observă că mâinile îi tremurau uşor.

— Personal, nu am avut de-a face cu el decât de câteva ori, Maiestate. Dar ştiu că face parte dintr-un clan de nădejde. E în serviciul militar de când a ieşit din găoace, ca să zic aşa. Şi este inteligent.

— Pentru un orc.

— Cum spuneţi dumneavoastră, şopti Kysthan. Stânjenit, îşi drese glasul şi-şi consultă pergamentele. Se pare că de la bun început s-a hotărât să-şi crească şansele de promovare dedicându-se trup şi suflet fiecărei sarcini care i s-a încredinţat. Superiorii lui raportează că a executat

întotdeauna ordinele fără să clipească şi a încasat bătăi fără să se plângă.

— Inteligent *şi* ambiţios.

— Da, Maiestate. Generalul răsfoi foile de pergament, lucru pe care mâinile de soldat erau prea stângace pentru a-l face cu graţie. De fapt, chiar de la prima sa misiune specială a...

— Care anume?

— Poftim?

— Prima lui misiune. Care a fost aceea?

— A fost dat drept slugă stăpânilor de dragoni şi a lucrat în ţarcurile animalelor. Kysthan cercetă pergamentul. Scotea bălegarul dragonilor cu lopata.

Regina îi făcu un semn discret să continue.

— Pe când îndeplinea această sarcină, a atras atenţia unui ofiţer care a recomandat să fie promovat de la slujitor la soldat infanterist. S-a descurcat bine şi a fost făcut caporal, apoi sergent. A fost promovat la gradul actual la scurtă vreme. Totul în numai patru anotimpuri.

— Impresionant.

— Da, Maiestate. Desigur, până atunci a servit exclusiv în Corpul Expediţionar al Clanurilor Unite ale Orcilor...

— Deşi, în realitate, Corpul nu reprezintă toate clanurile orce care sunt departe de a fi unite. Jennesta îi oferi generalului un zâmbet de viperă. Nu-i aşa, generale?

— Ba da, Maiestate.

Regina îi savură umilinţa.

— Aşa cum ştiţi, continuă Kysthan, Consiliul Suprem de Război al Orcilor, neavând suficiente fonduri pentru hrana şi efectele soldaţilor, a fost obligat să facă economii. Una dintre metodele adoptate a impus ca mii de soldaţi să fie...

— *Vânduţi* este cuvântul, generale. Mie. Ai făcut şi tu parte din achiziţie, din câte îmi amintesc.

— Da, Maiestate, ca şi Stryke. Am avut amândoi onoarea de a intra în serviciul dumneavoastră în acelaşi timp.

— Termină cu flatatul. Dispreţuiesc total linguşitorii.

Ruşinea coloră obrajii generalului într-o nuanţă azurie.

— Cât durează până se întoarce detaşamentul pe care-l trimiţi după Jderi? întrebă Jennesta.

— În jur de cinci zile, dacă nu vor fi nici un fel de probleme.

— Atunci trebuie să fie prudenţi şi să le evite. Foarte bine. Vreau ca acest... curăţător de bălegar să fie adus aici în cel mult cinci zile. Dar să-ţi fie clar, generale: obiectul în posesia căruia se află e al meu şi îl voi avea. Cilindrul mă interesează mai presus de orice. Aducerea Jderilor înapoi pentru a fi pedepsiţi e pe planul al doilea. *Totul* trece în planul secund când e vorba de cilindru. Inclusiv vieţile lui Stryke şi ale războinicilor lui.

— Am înţeles, Maiestate.

— Nu contează nici vieţile celor trimişi după ei.

— Da, Maiestate, răspunse generalul, după o scurtă ezitare.

— Ia măsuri să fie aşa. Jennesta făcu o succesiune de mişcări iuţi, misterioase. Şi, ca nu cumva să uiţi...

Generalul coborî privirea. Din uniforma lui ieşea fum. Luase foc. Flama îi cuprinse vesta, apoi, într-o clipă, mâinile şi picioarele. O căldură de nesuportat îi ardea membrele. Fumul ieşea din el în valuri.

Simţind în nări mirosul de ars, bătu flăcările cu mâinile. Palmele îl usturară, pline de băşici. Focul îi ajunse la umeri, pe gât, pe faţă. Îl înghiţi complet. I se înnegri carnea. O durere cumplită îi ardea tot corpul.

Scoase un ţipăt de groază.

Jennesta mişcă iar mâinile – gesturi superficiale, frizând desconsiderarea.

Focul dispăru. Pe hainele generalului nu se vedea nici urmă de arsuri. Dispăru şi mirosul de pârlit, odată cu băşicile din palmă. Nu simţea nici o durere.

Kysthan se holbă la ea prosteşte.

— Dacă tu sau subordonaţii tăi o să daţi greş, îi spuse ea pe ton calm, ăsta e doar începutul suferinţei voastre...

Pe chipul generalului se puteau citi stânjeneală, ruşine şi, mai presus de toate, teamă.

— Am înţeles, Maiestate, şopti el.

Reacţia lui o încântă. Îi plăcea să vadă cum tremură în faţa ei un orc adult.

— Ştii ce ai de făcut, rosti ea.

El se înclină ţeapăn şi porni către uşă.

Odată plecat generalul, Jennesta oftă. Se aşează pe o canapea, afundându-se în pernele pufoase.

Era extenuată. Sursele de energie naturale fiind epuizate, şi o simplă vrajă presupunea un efort considerabil. Dar merita, dacă voia să-şi ţină subalternii în frâu. Dar acum trebuia să-şi refacă forţele. În celălalt fel.

Îşi aduse aminte de servitoarea elf.

Şi se hotărî că-i putea oferi un mod mai plăcut de a-şi recupera puterile.

Afară, pe coridor, Kysthan nu mai reuşi să-şi controleze ţinuta. Îl lăsară nervii. Se propti brusc de perete, cu ochii închişi, scoţând uşor aerul pe care-l ţinuse în plămâni.

Nu se făcea să fie văzut în halul ăla. Se străduí să se adune. Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi şterse transpiraţia de pe sprâncene cu dosul palmei. Cu multă prudenţă, îşi continuă scurta călătorie.

Coridorul şerpuitor îl conduse într-o anticameră. Când intră, un tânăr ofiţer luă imediat poziţia de drepţi.

— Pe loc repaus! îi ordonă generalul.

Ofiţerul încercă să se relaxeze.

— Pleci imediat, îi spuse Kysthan.

— Cât timp avem la dispoziţie, domnule general?

— Cinci zile, cel mult.

— E cam puţin, domnule general.

— Numai atât ne-a acordat regina. Delorran, uite cum stau lucrurile. Trebuie să aduci aici artefactul. Dacă îi aduci

şi pe Jderi, foarte bine. Dar dacă se dovedesc... necooperanţi, o să le taie capetele. Ţinând cont de relaţia ta cu Stryke din trecut, îmi închipui că n-o să fie nici o problemă.

— Nici una, domnule general. Dar...

— Dar ce? O să fiţi cel puţin de trei ori mai mulţi ca ei. Eu zic că e un mare avantaj. Sau am ales orcul care nu trebuia pentru însărcinarea asta?

— *Nu*, domnule general, răspunse prompt Delorran. Numai că Jderii au trecut pe răbojul lor mai mulţi morţi decât orice altă trupă de războinici din oştire.

— Ştiu lucrul ăsta, căpitane. De-asta am ales cei mai buni soldaţi ai noştri pentru misiune.

— Nu zic că va fi imposibil, domnule general. Doar foarte dificil.

— Nimeni nu ţi-a spus c-o să fie o joacă de copil. Kysthan se uită la chipul cinstit al ofiţerului şi adăugă: Maiestatea Sa a hotărât că, în lupta cu Jderii, pagubele din rândul soldaţilor aflaţi sub comanda ta pot fi... nelimitate.

— Domnule general?

— Trebuie să-ţi explic ca la grădiniţă? Vei sacrifica atâtea vieţi câte vor fi necesare în această misiune.

— Am înţeles, rosti căpitanul pe un ton îndoielnic, tulburat.

— Priveşte problema în felul ăsta, Delorran. Dacă te întorci fără trofeul ei, oricum o să vă omoare pe toţi. Într-un mod groaznic, din câte o cunosc eu. Cântăreşte lucrul ăsta în comparaţie cu moartea câtorva din soldaţii tăi şi cu promovarea ta sigură. Ca să nu mai spun că-ţi poţi lua revanşa, provocându-i lui Stryke atâta suferinţă. Desigur, dacă vrei să găsesc pe altcineva în locul tău...

— Nu, domnule general. Nu e necesar.

— Oricum, discuţia noastră s-ar putea să nu-şi mai aibă rostul. Cei pe care trebuie să-i vânaţi ar putea fi deja morţi.

— Jderii? Mă îndoiesc, domnule general. Nu cred că se lasă ucişi atât de uşor.

— Atunci de ce nu dau nici un semn? Dacă e imposibil să fie morţi, atunci e la fel de imposibil să fi fost luaţi prizonieri. Poate c-au căzut pradă vreunei boli răspândite de oameni, dar cred că sunt prea prevăzători. Nu rămâne decât varianta trădării. Şi nu exista nici un motiv să se creadă că vreunul din ei s-ar putea dovedi trădător.

— Eu nu sunt atât de convins. După cum ştiţi, nu toţi orcii sunt mulţumiţi de situaţia lor actuală, domnule general.

— Ai motive să crezi că Stryke şi trupa lui au asemenea gânduri?

— Nu ştiu nimic din ceea ce gândesc ei, domnule general.

— Atunci păstrează fanteziile astea pentru tine, asemenea vorbe sunt periculoase. Nu te gândi decât la cilindru. E singura ta prioritate. Contez pe tine, Delorran. Dacă dai greş, mânia Jennestei va cădea asupra noastră, a amândurora.

Căpitanul dădu din cap înverşunat.

— Moartea lui Stryke va împiedica o asemenea soartă crudă. N-o să vă dezamăgesc, domnule.

Erau gata de plecare. Numai destinaţia deveni subiect de gâlceavă.

— Eu zic să ne întoarcem la Cairnbarrow şi să-i spunem Jennestei adevărul, susţinea Haskeer. O mână de susţinători de-ai lui din trupă murmurară aprobator. Avem cristalul, el ar trebui să însemne ceva pentru ea. Haideţi să ne întoarcem şi să apelăm la îndurarea ei.

— Ne-am pune soarta la grea încercare, camarade, rosti Alfray. Ea nu după cristale ne-a trimis.

— Alfray are dreptate, spuse Stryke. Singura noastră şansă e să recuperăm cilindrul.

— Dacă tot e să plecăm în căutarea lui, de ce să nu se întoarcă unul sau doi dintre noi la Jennesta, să-i explice ce fac ceilalţi? propuse Alfray.

Stryke îl refuză scuturând din cap.

— Şi să-i trimitem în braţele morţii? Nu. Toţi împreună cu cilindrul, sau nici unul.

— Dar de unde să începem să-l căutăm? vru să afle Coilla.

— Trebuie să se afle pe tărâmul cobolzilor, spuse Jup.

— Să străbatem tot drumul înapoi până la Stânca Neagră? protestă Haskeer, batjocoritor. E cale lungă de mers, măi, ţurloaie scurte.

— Ai tu o idee *mai bună*?

Haskeer tăcu, semn că nu avea o altă soluţie în minte.

— Ar fi putut să plece în orice loc, i se adresă Coilla piticului.

— E-adevărat. Dar noi nu ştim unde se află „orice loc”. În schimb, ştim drumul până la Stânca Neagră.

Stryke îşi lăţi gura într-un surâs discret.

— Jup are dreptate. Nu ne-ar ajunge toată viaţa dacă ne apucăm să răscolim regiunea după ticăloşii ăia. Stânca Neagră e destinaţia logică, iar dacă trupa care ne-a jefuit nu e acolo acum, s-ar putea să apară mai târziu.

Haskeer scuipă.

— *S-ar putea*.

— Dacă vrei să porneşti spre Cairnbarrow, sergent, n-ai decât. Stryke cercetă chipurile Jderilor. E valabil pentru toată lumea. Puteţi să-i spuneţi Jennestei unde ne-am dus înainte de a vă jupui de vii.

Nimeni nu se înghesui să-i accepte oferta.

— Atunci rămâne stabilit: înapoi spre Stânca Neagră. Alfray, cât crezi c-o să ne trebuiască, o săptămână?

— Cam aşa. Poate mai mult, pentru că am pierdut o parte din cai. Cinci sau şase dintre noi o să călărească împreună cu altcineva. Şi nu uita de Meklun. Am avut ghinion că n-am găsit o căruţă la Homefield. Va trebui să-l târâm după noi, şi asta o să ne încetinească.

Toate capetele se întoarseră spre soldatul rănit, legat de targa improvizată. Era palid ca moartea.

— O să mai căutăm câţiva cai pe drum, spuse Stryke. Poate găsim şi o căruţă.

— Am putea să-l lăsăm aici, interveni Haskeer.

— O să ţin minte ce-ai spus, în caz că te alegi şi tu cu vreo rană gravă.

Haskeer se încruntă, dar îşi ţinu gura.

— Dar dacă ne-am despărţi în două grupuri? sugeră Coilla. Unul format din cei teferi, care să meargă în faţă spre Stânca Neagră, celălalt, din Meklun, răniţii care se pot deplasa singuri şi câţiva întregi la trup, în spate.

— Nu. Am cădea mai uşor pradă într-o ambuscadă. Am pierdut cilindrul, nu vreau să pierd şi jumătate din trupă. Rămânem împreună. Acum haideţi s-o luăm din loc.

Jderii fură nevoiţi să lase în urmă o parte din echipamentul lor mai puţin valoros. Reîmpărţiră cristalele, ca să compenseze caii mai puţini la număr. Se auziră câteva proteste minore din partea celor care trebuiau să-şi împartă caii cu alţi camarazi, dar le potoliră de îndată ofiţerii, cu câteva lovituri de picioare. Se distribuiră şi porţiile de mâncare şi apa. Targa lui Meklun fu înhămată.

După-amiaza se apropia de sfârşit când porniră pe o cărare ce ducea spre sud. De data asta, Stryke nu mai uită să trimită soldaţi în recunoaştere înaintea grosului trupei.

Călărea în faţa convoiului, alături de Coilla.

— Ce facem când ajungem la Stânca Neagră? îl întrebă ea. Intenţionezi să ne pui să atacăm tot neamul cobolzilor?

— Numai zeii ştiu, Coilla. Pun la cale lucrurile din mers, în caz că n-ai observat. Se uită în spatele lui şi adăugă, pe ton conspirativ: Dar să nu spui nimănui.

— Ăsta-i singurul lucru pe care-l putem face, nu-i aşa, Stryke? Adică să ne întoarcem la Stânca Neagră.

— Singurul care-mi vine *mie* în minte. Pentru că, aşa cum văd eu lucrurile, dacă nu recuperăm cilindrul, măcar o să ne umplem de glorie încercând.

— Şi eu tot aşa gândesc. Deşi e mare păcat că o facem pentru Jennesta şi pentru o cauză de-a oamenilor.

Iar începe, îşi zise el. *Ce-ar vrea să-i spun*?

Fu ispitit să vorbească deschis, dar nu avu ocazia.

— Ai idee ce se ascunde în cilindru? îl întrebă ea. Nu ţi s-a spus de ce e atât de important?

— Cum am mai spus, Jennesta nu mi-a făcut confesiuni, răspunse el ironic.

— Totuşi, cobolzii au considerat că merită să înfrunte o trupă de războinici ca să pună mâna pe el.

— Ştii cum sunt cobolzii, o turmă de porci puşi pe hoţii. Ar fura orice lucru dacă ştiu că scapă nepedepsiţi.

— Deci crezi că ne-au atacat pur şi simplu la întâmplare?

— Da.

— Deci dintre toţi călătorii care străbat regiunea asta, inclusiv caravanele de negustori, care nu le-ar fi dat nici jumătate din bătaia de cap pe care le-am dat-o noi, ne-au ales tocmai pe noi, o trupă înarmată până în dinţi, de războinici dintr-o rasă care trăieşte pentru luptă. Şi numai în speranţa că am avea ceva ce merită să fie furat. Nu ţi se pare cam tras de păr?

— Vrei să zici că urmăreau să ne ia cilindrul? Dar de unde să ştie că e la noi? Doar eram într-o misiune secretă.

— Poate că nu a fost chiar atât de secretă, Stryke.

7

— ...că-ţi trag un şut şi ţi le vâr în fund! încheie Stryke.

Odată ce căpitanul îşi exprimă intenţia cu lux de amănunte, Haskeer îi aruncă o privire fioroasă şi trase calul de hăţuri. Se întoarse la locul lui din convoi cu armăsarul la galop mic.

— Să nu-mi tai şi *mie* capul, dar nu crezi c-a avut dreptate când a propus să ne odihnim?

— Ba da, mormăi Stryke, şi o să ne odihnim. Dar dacă dau ordinul acum, o să pară că a venit de la el. Făcu semn din cap spre o ridicătură de pământ aflată ceva mai departe. Aştept până trecem de partea cealaltă.

Nu făcuseră nici un popas de la plecare. Călătoriseră toată noaptea şi dimineaţa tot pe drum îi prinsese. Soarele

se înălţase sus de tot, căldura lui sărăcăcioasă alungând de-abia acum frigul prelungit.

Odată ce trecură de ridicătură de pământ, Stryke ordonă popasul. Doi soldaţi fură trimişi să-i anunţe pe cei plecaţi în recunoaştere. Targa lui Meklun fu separată de calul care o trăgea şi aşternutul pus drept pe pământ. Alfray spuse că starea lui se îmbunătăţise foarte puţin.

După ce fură aprinse focurile şi caii adăpaţi, Stryke îşi adună ofiţerii.

— Am înaintat destul de bine, în ciuda piedicilor. Dar e timpul să stabilim traseul. Îşi scoase pumnalul şi îngenunche. Aşezarea aceea de oameni... cum se numea?

— Homefield, îi răspunse Jup.

Stryke desenă o cruce în noroiul întărit.

— Aici este Homefield, în capătul nordic al Marii Câmpii, aşezarea omenească ostilă cea mai apropiată de Cairnbarrow.

— A fost, dar nu mai e, remarcă Haskeer foarte bucuros, pe un ton sinistru.

Ignorându-l, Stryke trase o linie în jos.

— Ne-am îndreptat spre sud. Mai desenă o cruce la capătul liniei. Până aici. Trebuie să mergem spre sud-est ca să ajungem la Stânca Neagră. Dar avem o problemă. Făcu un cerc în dreapta celei de-a doua cruci, puţin mai jos de ea.

— Scratch, rosti Coilla.

— Întocmai. Tărâmul trolilor. Drumul cel mai direct spre Stânca Neagră trece exact prin el.

Haskeer scutură din umeri.

— Şi?

— Ştiind cât de războinici sunt trolii, îl lămuri Jup, ar trebui să-l evităm.

— *Tu* poate că vrei să fugi de bătălie; *eu*, nu.

— N-avem nevoie de-o bătălie acum, Haskeer, interveni Stryke dur. De ce să ne sporim necazurile?

— Pentru că, dacă ocolim Scratch-ul, pierdem timp.

— O să pierdem şi mai mult dacă iscăm o bătălie acolo, iar o trupă de războinici înarmaţi până în dinţi, care călătoreşte pe teritoriul trolilor, e cel mai bun motiv pentru a începe una. Nu, o să facem un ocol. Întrebarea este pe unde să o luăm.

Coilla arătă cu degetul pe harta improvizată.

— Un alt drum, dar puţin mai lung, ar fi cel spre est, spre Hecklowe şi spre coastă. Pe urmă am putea porni spre sud, prin sau pe lângă Pădurea Stâncii Negre, chiar spre Stânca Neagră.

— Nu mă încântă nici ideea de a ne apropia de Hecklowe, comentă Stryke. E un port liber, nu uitaţi. Asta înseamnă că e plin de rase străvechi. Ar trebui să ne ciocnim cu cel puţin una care are un dinte împotriva orcilor. Iar pădurea geme de tâlhari.

— Ca să nu mai spun că, dacă o cotim de aici spre est, ne apropiem prea mult de Cairnbarrow ca să nu stăm cu frica-n sân, adăugă Alfray.

— Avantajul de a ne apropia de Stânca Neagră dinspre pădure e că ne-ar feri copacii, interveni Jup.

— N-ar fi mare lucru pe lângă riscurile pe care ar trebui să ni le asumăm. Stryke se folosi din nou de cuţit ca să tragă o linie în jos, dincolo de cercul desenat înainte. Cred că trebuie să mergem mai departe spre sud, pe lângă Scratch, apoi să cotim spre est.

Coilla se încruntă.

— În cazul ăsta, nu uitaţi. Se aplecă în faţă şi trasă cu degetul o cruce mică mai jos de Scratch. Păşunea Ţesătorului. Colonie Uni, la fel ca Homefield, dar mult mai întinsă. Se zice că oamenii de acolo sunt cei mai fanatici.

— Se poate aşa ceva? întrebă Jup sec, fără a se adresa cuiva anume.

— Vom fi nevoiţi să trecem printre Scratch şi Păşunea Ţesătorului, recunoscu Stryke. Dar e o zonă de câmpie, aşa că măcar vom vedea dacă se apropie cineva de noi.

Alfray studie semnele din noroi.

— E drumul cel mai lung, Stryke.

— Ştiu, dar e şi cel mai sigur. Oricum, cel mai puţin periculos.

— Indiferent pe care drum afurisit o apucăm, bodogăni Haskeer, nimeni n-a zis că Stânca Neagră e la o aruncătură de băţ de *aici*.

Azvârli propriul cuţit în pământ, în dreapta crucii stângace a Coillei.

Jup îi aruncă o privire feroce.

— Ai vrut să spui Quatt, nu-i aşa?

— Da, locul ăla din care te tragi tu. Te-ai simţi mai acasă dacă te-ai apropia de el.

— Când ai de gând să nu mă mai condamni pe mine pentru toate relele făcute de pitici?

— Când rasa ta n-o să mai facă treburile murdare în locul oamenilor.

— Eu nu dau socoteală decât pentru mine, nu pentru toată rasa mea. Alţii fac ceea ce sunt obligaţi să facă.

Haskeer se făcu foc şi pară.

— Nimeni nu e *obligat* la nimic când e vorba de ajutat nişte venetici!

— Da’ noi ce naiba crezi că facem? Sau eşti prea prost ca să vezi cu cine e aliată Jennesta?

Ca toate certurile dintre sergenţi, şi cea de acum luă rapid proporţii.

— Nu-mi ţine tu *mie* lecţii de loialitate, măi, puţulică de şobolan!

— Du-te şi bagă-ţi capul în curul calului!

Cu feţele deformate de răutate, cei doi se pregătiră de bătaie.

— *Ajunge*! răcni Stryke. Din partea mea, dacă aveţi chef să vă faceţi bucăţele unul pe altul, n-aveţi decât. Dar mai întâi hai să-ncercăm să ajungem acasă în viaţă, nu vreţi?

Se uitară amândoi la el, îşi cântăriră rapid şansele, apoi se dădură bătuţi.

— Aveţi fiecare ceva de făcut, le reaminti căpitanul. Daţi-i drumul!

Haskeer nu se putu abţine să arunce o ultimă săgeată usturătoare.

— Dacă ne apropiem cumva de Quatt, mârâi el, fiţi cu ochii în patru. Îi azvârli piticului o privire veninoasă. E plin de trădători prin părţile alea.

Apoi plecă să-şi vadă de treabă împreună cu ceilalţi ofiţeri. Stryke îi făcu semn lui Jup să rămână pe loc.

— Ştiu că-ţi vine tare greu, dar trebuie să te stăpâneşti când eşti provocat.

— Spune-i asta lui Haskeer, căpitane.

— Crezi că n-am făcut-o? I-am zis clar că-l aşteaptă o mamă de bătaie şi nu-i prima dată când calcă-n strâchini de când conduc trupa asta.

— Pot să suport jignirile la adresa rasei mele. Zeii îmi sunt martori că sunt obişnuit cu ele. Dar el nu se mai opreşte.

— Are motivele lui să fie atât de înverşunat, Jup. Tu nu eşti decât ţapul ispăşitor din preajma lui.

— Numai atunci când îmi pune la îndoială devotamentul îmi fierbe sângele în vene.

— Păi, trebuie să recunoşti că cei din rasa ta sunt renumiţi că se vând cui plăteşte mai bine.

— Unii, da, dar nu toţi. Devotamentul *meu* nu e de vânzare.

Stryke încuviinţă cu un semn din cap.

— Şi mai sunt printre pitici şi din aceia care spun aceleaşi lucruri despre orci, adăugă Jup.

— Orcii luptă numai ca să susţină cauza Uni şi, indirect, împotriva ei. Nu prea avem de ales. Cel puţin rasa ta are libertatea de a hotărî singură. Noi ne-am născut soldaţi şi nu cunoaştem alt mod de viaţă.

— Ştiu asta, Stryke. Dar *aveţi* de ales. V-aţi putea hotărî singuri soarta, cum am făcut şi eu când am ales de partea cui să trec.

Lui Stryke nu-i plăcea deloc cum decurgea discuţia. Îl făcea să se simtă prost. Evită să-i dea o replică directă şi aduse vorba de lucrul pe care voise să-l discute de la bun început.

— Poate că noi, orcii, avem de ales, poate că nu. Ceea ce nu avem e puterea de a presimţi cele ce vor veni. O au piticii, iar acum ne-ar prinde şi nouă tare bine. Ţi s-a mai îmbunătăţit talentul?

— Nu, Stryke, deşi am tot încercat, crede-mă.

— N-ai nici o presimţire?

— Numai câteva... urme e cuvântul cel mai apropiat, cred. Îmi pare rău, căpitane, nu-i uşor să explic cuiva care face parte dintr-o rasă fără puteri magice.

— Dar miroşi nişte urme. Ce fel de urme? De şopârle? Sau...

— Cum ţi-am spus, „urme” nu e cuvântul potrivit. Limba nu-i suficientă ca să descriu puterea asta. Ideea e că ceea ce simt eu nu ne ajută. Sunt semne vagi, neclare.

— Fir-ar să fie!

— Poate pentru că suntem încă prea aproape de Homefield. Am observat de multe ori că puterea îmi scade în locuri unde se adună mai mulţi oameni.

— Vrei să zici că îţi creşte pe măsură ce ne îndepărtăm de ei?

— *Posibil*. Ca să fiu sincer, harul ghicitului n-a fost niciodată punctul tare al piticilor şi nimeni nu ştie cum de avem puterea asta noi sau celelalte rase străvechi. Ştim doar că se trage din pământ. Dacă oamenii se apucă să-l sape şi să-l răscolească într-un loc, pot să taie o linie de energie care începe să sângereze şi până la urmă moare, oriunde s-ar duce. Aşa că în unele părţi magia funcţionează, iar în altele, nu.

— Ştii ce n-am înţeles eu niciodată? Dacă tot ne fură puterile magice, de ce nu le folosesc împotriva noastră?

Jup scutură din umeri.

— Cine ştie...

După vreo două ore de somn iepuresc, Jderii îşi reluară călătoria.

La dreapta, în depărtare, se întindea Golful Calyparr, mărginit de copaci. La stânga lor, Marea Câmpie curgea parcă în valuri necontenite. Dar peisajul era mutilat. Cândva mănos, pământul era acum lipsit de vitalitate şi parcă toată culoarea se scursese din decorul natural, în multe locuri, peticele de iarbă se îngălbeneau sau se ofileau. Tufişurile joase erau pipernicite şi uscate. Ciupercile îmbolnăveau scoarţa copacilor. Cădea o perdea de ploaie maronie, cu iz nesănătos, de sulf.

Amurgul îi surprinse într-o zonă paralelă cu Scratch. Dacă ţineau ritmul, îşi spuse Stryke, în zori puteau coti spre vest.

Călărind de unul singur în faţa coloanei, alte gânduri îl apăsau mai mult decât direcţia de mers. Cugetă la misterul viselor care-l copleşeau, iar sentimentul său de zădărnicie în faţa obstacolelor ridicate în faţa lor creştea. Dar încercă să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă nu i-ar găsi pe tâlharii de cobolzi care-i furaseră cilindrul.

Îl cuprinse melancolia, la fel de rece ca aerul nopţii. Atunci îşi făcu apariţia unul dintre cercetaşi. Soldatul se apropia în mare grabă. Calul său scotea aburi calzi pe nări.

Ajungând în dreptul convoiului, cercetaşul smuci de hăţuri şi roti armăsarul. Stryke întinse mâna să-i prindă hăţurile, oprindu-l în loc.

— Ce s-a întâmplat, Orbon?

— Am văzut o tabără în faţă, căpitane.

— Au cai?

— Da.

— Bine. Hai să vedem dacă putem negocia cu ei să ne dea şi nouă câţiva.

— Dar, căpitane, e o tabără de orci şi arată părăsită.

— Eşti sigur?

— Zoda şi cu mine am urmărit locul. N-am văzut nici o mişcare, în afară de cai.

— În regulă. Du-te înapoi la el şi aşteptaţi-ne. Nu faceţi nimic până nu ajungem şi noi.

— Am înţeles!

Cercetaşul îmboldi armăsarul şi plecă în galop.

Stryke îşi chemă ofiţerii şi le explică situaţia.

— E normal să dăm peste o tabără de orci prin părţile astea? întrebă Jup.

— E-adevărat că-i întâlneşti mai des prin regiunile noastre nordice, îl lămuri Stryke, dar sunt şi câteva clanuri nomade. S-ar putea să fie unul dintre ele. Sau o unitate militară în misiune, ca noi.

— Dacă cercetaşii n-au raportat nici un fel de activitate, ar trebui să ne apropiem de ea cu prudenţă, propuse Coilla.

— Aşa zic şi eu, fu de acord Stryke. Poate fi o tabără de orci, dar asta nu înseamnă că o să dăm peste orci în ea. Până nu aflăm despre ce e vorba, o considerăm duşmană. Să mergem.

Peste zece minute, îl găsiră pe Orbon aşteptându-i lângă o pădurice întinsă. Copacii îşi scuturau frunzele maronii, iar tufele prindeau culori de toamnă, deşi vara ajungea la mijloc numai când luna trecea în faza următoare.

Stryke descălecă încercând să facă cât mai puţin zgomot. Într-o parte se afla tabăra unde Meklun primea îngrijiri şi unde lăsaseră restul cailor, în cealaltă, Orbon în faţă, iar restul intrând, furişându-se, în pădurice.

După zece paşi, începea să coboare o râpă. Fără îndoială că pădurricea adăpostea o adâncitură mare, ca o tranşee. Se lăsară pe un covor moale de frunze până la un copac doborât unde Zoda, culcat pe spate, stătea la pândă.

Printre coroanele mişcătoare ale copacilor, soarele, gata să apună, trimitea suficientă lumină pestriţă ca să se vadă ce se întindea mai jos.

Două cocioabe cu acoperiş de stuf. Încă una, mai mică, cu numai jumătate de acoperiş. Cinci sau şase şoproane construite din puieţi legaţi între ei, acoperite cu resturi de haine aspre. Apă de izvor murdară picurând zgârcită prin

noroiul înspumat. Două cioturi de copaci şi o creangă peste ele, pe post de balustradă de protecţie. Şapte sau opt cai speriaţi, ciudaţi de liniştiţi, priponiţi de ea.

În timp ce cuprindea locul cu privirea, Stryke îşi aminti de visul sau de viziunea avută, total diferită de ceea ce vedea acum. Colonia de orci din visul său îţi dădea un sentiment de statornicie. Cea de aici era nomadă şi dărăpănată. În vis, văzuse multă lumină şi respirase aer curat. Aici, atmosfera era întunecată şi înăbuşitoare. Visul întruchipa viaţa. Locul din faţa lui prevestea moartea.

O auzi pe Coilla şoptind:

— Crezi că-i părăsită?

— Nu m-ar mira, răspunse Alfray în şoaptă, dacă mă gândesc că e aproape de Scratch şi *nu* foarte departe de o colonie Uni.

— Dar de ce să lase caii?

Stryke îşi adună gândurile.

— Hai să vedem de ce. Haskeer, ia o treime din soldaţi şi mergeţi pe partea cealaltă. Jup, Alfray, luaţi încă o treime şi mergeţi pe flancul drept. Coilla şi ceilalţi, rămâneţi cu mine. Intrăm la semnalul meu.

Trecură câteva minute până se aliniară soldaţii pe poziţie. Când se asigură că sunt toţi la locul lor, Stryke se ridică şi tăie aerul cu un gest scurt. Jderii îşi scoaseră armele şi porniră spre tabără din două părţi, ca s-o cuprindă ca într-un cleşte.

Ajunseră la ea fără nici un incident, cu excepţia câtorva cai care nechezară.

În jurul locuinţelor primitive zăceau împrăştiate diferite obiecte. Un cazan de gătit cu fundul în sus, oale sparte, o desagă de şa jerpelită, oase de păsări, un arc vechi. Grămezi de cenuşă – urma lăsată a unor focuri stinse de multă vreme.

Stryke îşi conduse trupa lângă cel mai apropiat bordei.

Duse degetul la buze şi făcu semn soldaţilor cu sabia să înconjoare bordeiul. Odată ajunşi pe poziţie, el şi Coilla se

furişară spre intrare. O pânză de sac zdrenţuită servea drept uşă. Se pregătiră de atac, cu săbiile ridicate.

Stryke făcu un semn afirmativ din cap. Coilla smuci pânza la o parte.

Duhoarea insuportabilă îi plesni peste nări ca o lovitură. Era stătută, dulceagă, greţoasă şi inconfundabilă.

Cadavre în putrefacţie.

Acoperindu-şi gura cu mâna liberă, Stryke pătrunse înăuntru. Nu era destulă lumină, dar ochii i se adaptară imediat.

Bordeiul era plin de orci morţi. Zăceau câte trei-patru pe paturi improvizate. Podeaua era înţesată de cadavre. În aer domnea mirosul greu de descompunere. Numai ronţăitul gângăniilor care ciuguleau din stârvuri spărgea liniştea adâncă.

Coilla stătea lângă Stryke, acoperindu-şi gura cu palma. Îl trase de braţ şi se dădură înapoi amândoi. Ieşiră pe uşă şi inspirară adânc, în vreme ce ceilalţi îşi lungeau gâturile ca să vadă ce era înăuntru.

Stryke se duse la bordeiul mai mare, urmat de Coilla, când apăru Jup, palid ca o stafie. Duhoarea era la fel de pătrunzătoare. În interior, alte grămezi de cadavre.

Piticul trase aer adânc în piept.

— Numai femei şi copii. Morţi de ceva vreme.

— La fel şi aici, îl anunţă Stryke.

— Nici un bărbat?

— Nu, din câte am văzut eu.

— De ce nu? Unde sunt?

— N-am de unde să ştiu, Jup. Cred că e o tabără de exilaţi.

— Nu uita, eu încă nu m-am obişnuit cu tradiţiile voastre. Ce înseamnă asta?

— Când un bărbat orc e ucis în luptă şi comandantul lui zice că a dat dovadă de laşitate, văduva şi orfanii lui sunt alungaţi. Unii dintre cei astfel exilaţi se adună la un loc.

— Regula se aplică foarte strict de când ne conduce Jennesta, adăugă Coilla.

— Sunt lăsaţi să-şi poarte singuri de grijă? se miră Jup.

Stryke făcu un semn afirmativ din cap.

— Asta e soarta orcilor.

— La ce te aşteptai? întrebă Coilla, văzând expresia de pe faţa piticului. Să li se dea leafă şi-o fermă gratis?

Trecând peste sarcasm, Jup întrebă.

— Ai idee de unde li s-a tras moartea, căpitane?

— Încă nu. Nu e imposibil să se fi sinucis în masă. S-a mai întâmplat. Sau poate că au...

— *Stryke*!

Haskeer îi făcea semne cu mâna de lângă bordeiul cel mai mic. Căpitanul se duse la el, urmat de Coilla, Jup şi restul grupului.

— Aici e unul în viaţă. Sergentul gesticulă cu arătătorul spre interiorul cocioabei.

Stryke miji ochii în semiîntuneric.

— Cheamă-l pe Alfray. Şi adu o făclie!

Căpitanul intră în bordei.

Văzu o singură siluetă, culcată pe un pat de paie murdare. Se apropie de ea şi îi auzi respiraţia greoaie. Se aplecă deasupra ei. În lumina slabă, reuşi să distingă trăsăturile unei bătrâne. Femeia ţinea ochii închişi, iar obrazul îi lucea sub un strat de transpiraţie.

Murmurul din spatele lui Stryke anunţă sosirea lui Alfray.

— E rănită?

— Nu-mi dau seama. Unde-i făclia?

— O aduce Haskeer.

Bătrâna deschise ochii. Buzele îi tremurau, ca şi cum încerca să spună ceva. Alfray se aplecă s-o asculte. Îi auzi cea din urmă respiraţie, ca un oftat, apoi horcăitul final al morţii.

Haskeer intră cu făclia aprinsă.

— Adu-o aici, îi spuse Alfray, apoi luă torţa şi o ridică deasupra capului moartei. *Pe toţi zeii*!

Se trase repede la o parte, mai-mai să se ciocnească de Stryke.

— Ce este?

— Priveşte. Alfray întinse braţul, scăldând moarta în lumină.

Stryke îl înţelese imediat.

— Ieşiţi de aici, ordonă el. Amândoi. *Acum*!

Haskeer şi Alfray se îmbulziră spre ieşire, urmaţi de căpitan.

Restul trupei se adunase afară.

— Ai atins-o? îl întrebă Stryke pe Haskeer.

— Eu? Nu... n-am atins-o.

— Nici alte cadavre?

— Nu.

Stryke se întoarse spre Jderi.

— A atins *vreunul* din voi cadavrele?

Negară toţi, scuturând din cap.

— Ce se întâmplă, Stryke? se interesă Coilla.

— Ciumă.

Câţiva soldaţi se dădură înapoi din reflex. Se auziră exclamaţii şi blesteme printre răcanii care începură să-şi acopere gura şi nasul cu batistele.

— *Nemernicii* de oameni! şuieră Jup.

— Caii nu se pot îmbolnăvi, rosti Stryke. Îi luăm cu noi. Vreau să plecăm de aici repede. Şi daţi foc la tot!

Smulse făclia din mâna lui Alfray şi o azvârli în bordei. Paiele se aprinseră imediat. În câteva clipe, cocioaba ardea cu flăcările iadului.

Trupa se risipi să împrăştie focul.

8

Delorran simţi că zdrobeşte ceva cu talpa bocancului. Se uită în jos şi văzu că era o bucată ruptă dintr-o placă de lemn, pe care se vedea o parte dintr-un cuvânt scris cu vopsea: *Homef*...

Îi trase un picior şi-şi îndreptă din nou atenţia spre rămăşiţele aşezării omeneşti. Soldaţii lui treceau ruinele ca prin sită, cotrobăiau printre resturi, se uitau pe sub scânduri arse şi ridicau nori de cenuşă.

Începuseră căutarea înainte de a se crăpa de ziuă. Acum era deja după-amiază şi ei nu găsiseră nimic important. De cilindru, nici vorbă, aşa cum nu dăduseră peste nici un indiciu legat de ce se petrecuse cu Jderii. Atâta lucru observaseră şi ei la scurtă vreme după sosire, iar Delorran trimise mai multe grupuri să răscolească împrejurimile după indicii. Încă nu se întorsese nici unul.

Patrula prin îngrăditură. Un vânt nepoftit bătea dinspre nord, aducând cu el gerul care se furişa pe deasupra gheţarilor albicioşi din depărtare. Căpitanul îşi suflă în pumni.

Întors din cercetare, unul dintre sergenţi venea spre el în grabă. Când se apropie de el, scutură din cap.

— Nimic?

— Nu, domnule căpitan. Nici urmă de cilindru sau de oase de orci prin cenuşă. Numai resturi de oameni.

— Şi ştim de la jefuitorii de cadavre că nici unul dintre ei nu a adunat leşuri de Jderi pentru rugurile lor după bătălie, poate doar vreo doi răcani. Stryke şi ofiţerii lui sunt destul de renumiţi ca să fie recunoscuţi, aşa că putem lua drept bune spusele lor.

— Atunci credeţi că sunt în viaţă?

— Nu m-am îndoit niciodată. Nu-mi puteam închipui că o trupă atât de bine antrenată ar putea pierde în faţa unei rezistenţe aşa de slabe. Adevăratul mister e ce s-a întâmplat cu ei.

Sergentul, un veteran cam neghiob, cu tatuajele rangului aproape şterse de vreme, se pricepea mai bine să lupte decât să dezlege ghicitori. Nu reuşi decât să-i amintească lui Delorran de altă enigmă.

— Dar pivniţa goală din şopron, domnule căpitan? Credeţi că are vreo legătură cu ei?

— Nu ştiu. Dar un siloz golit, fără urmă de grăunţă în el, chiar la vremea când te aştepţi să fie plin de porumb, mi se pare ciudat. Aş pune rămăşag că oamenii îl foloseau ca să depoziteze ceva în el.

— Pradă de război?

— Posibil. Dar de aici reiese că Jderii nu sunt morţi, au plecat; şi se pare că au luat cu ei cel puţin un obiect de valoare.

Rivalitatea dintre Delorran şi căpetenia Jderilor şi convingerea celui dintâi că lui, şi nu lui Stryke, ar fi trebuit să i se dea comanda trupei erau de notorietate. La fel şi duşmănia veche dintre clanurile lor. Conştient că Delorran putea avea motivele lui să pună la îndoială cinstea lui Stryke şi că politica dintre clanuri gemea de urzeli, sergentul nu făcu nici un comentariu. Se mulţumi doar să ceară permisiunea de a se întoarce la datorie.

Căpitanul îl concedie fluturând din mână.

De mult trecut de punctul amiezii, soarele îşi continua nestingherit călătoria pe cărarea sa cerească arcuită. Se scurseseră deja jumătate din zilele acordate pentru misiune şi teama începea să-l copleşească. Ar trebui să pornească înapoi spre Cairnbarrow în următoarele două ore ca să respecte termenul. Şi, posibil, să-şi îmbrăţişeze moartea.

Trebuia să ia imediat o hotărâre.

Avea trei variante la dispoziţie. Cu fiecare minut care trecea, scădea şi posibilitatea de a găsi cilindrul şi de a reveni acasă triumfător. Asta însemna că fie se întorcea fără el şi cădea victimă mâniei Jennestei, fie nu se supunea ordinelor şi continua să-i caute pe Jderi.

Blestemând nerăbdarea reginei, îşi frământă mintea după o soluţie salvatoare.

Doi cercetaşi trimişi mai devreme în recunoaştere se întoarseră şi-i întrerupseră gândurile. Ţineau în frâu scurt caii cu spume la gură. Unul era soldat de rând, celălalt, caporal. Cel din urmă descălecă.

— Grupul al patrulea prezent la raport, domnule căpitan!

Delorran îi făcu un semn scurt din cap să raporteze.

— Cred că grupul nostru a găsit ceva, domnule căpitan. Am dat peste urme de bătălie puţin mai spre sud, într-o vale mică.

În sufletul căpitanului încolţi speranţa.

— Continuă.

— Locul geme de cobolzi, şopârle şi cai morţi.

— Cobolzi?

— Urmele de şopârle de pe pantele văii arată că au prins pe cineva într-o ambuscadă.

— Nu neapărat pe Jderi. Asta dacă n-aţi găsit vreun cadavru de-al lor.

— Nu, domnule căpitan. Dar am găsit raţii de orc abandonate. Şi asta.

Caporalul scotoci în desaga de la cingătoare şi scoase obiectul găsit. Îl puse în palma întinsă a lui Delorran.

Era un colier, o jurubiţă ruptă, de care atârnau trei colţi de pisică sălbatică.

Delorran se uită lung la el, pipăind absent cele cinci trofee identice care atârnau de gâtul său. Orcii erau singura rasă care purta asemenea embleme caracteristice firii lor, însemne ale clasei ofiţerilor.

În sfârşit, luă o hotărâre.

— Ai făcut treabă bună.

— Mulţumesc, domnule căpitan.

— Grupul tău ne va conduce în valea de care spui. Între timp, vreau să-ţi găseşti un cal odihnit şi să pleci într-o misiune specială.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Felicitări, caporale. O să ajungi acasă mai devreme decât noi, ceilalţi. Vreau să te duci la Cairnbarrow ca vântul şi să duci un mesaj. Pentru regină.

— Domnule căpitan...

De data asta, caporalul răspunse cu oarecare reţinere.

— Vei transmite mesajul generalului Kysthan personal. Nimănui altcuiva. Ai înţeles?

— Da, domnule căpitan.

— Generalul urmează să-i comunice Jennestei că am dat peste o pistă pentru aflarea Jderilor şi că am pornit deja în urmărirea lor. Sunt sigur că îi pot prinde şi că voi aduce obiectul dorit de regină. Îi rog să-mi dea mai mult timp şi voi continua să trimit mesaje. Repetă.

Caporalul se făcu palid în timp ce repeta spusele căpitanului. Nu avea nici o îndoială că nu asta voia Jennesta să audă. Dar era destul de disciplinat sau de înspăimântat ca să execute ordinele fără comentarii.

— Foarte bine, spuse Delorran. Îi dădu înapoi colierul. Du-l generalului şi explică-i cum l-ai găsit. Cel mai bine, ia cu tine doi-trei soldaţi şi goniţi la Cairnbarrow cu viteza vântului. Acum poţi să pleci.

Întunecat la faţă, caporalul încălecă şi plecă urmat de răcanul său tăcut.

Delorran nu-i dădea Jennestei de ales. Era o întreprindere periculoasă, şi singura lui şansă de supravieţuire era să recupereze cilindrul. Altă soluţie nu vedea.

Se consolă cu gândul că regina trebuia să fie şi ea raţională, în ciuda reputaţiei de care se bucura.

Jennesta termină de eviscerat sacrificiul şi puse uneltele deoparte.

Făcuse o deschizătură mare în pieptul cadavrului, iar măruntaiele atârnau, umede, din abdomenul scobit. Dar era atât de îndemânatică, încât pe cămaşa ei diafană nu se vedeau decât două-trei pete sângerii.

Se duse la altar şi aprinse un mănunchi de beţişoare cu miros de tămâie de la o lumânare neagră. Atmosfera ameţitoare din încăpere deveni de-a dreptul apăsătoare.

Doi orci din garda ei de corp se deplasau înainte şi înapoi cărând nişte găleţi grele. Unul din ei scăpă câteva picături pe jos, lăsând o dâră subţire pe dale.

— Nu faceţi risipă! se răsti Jennesta nervoasă. Poate vreţi să înlocuiţi chiar de la voi picăturile alea!

Gărzile schimbară priviri fugare, dar se străduiră să care găleţile cu mai multă grijă până la cada rotundă imensă în care le goleau. Cada avea forma unui butoi, cu reazeme de lemn uscat, prinse la îmbinări şi îmbrăcate în metal. Nu era chiar un butoi, pentru că era mai joasă şi destul de mare ca să se bălăcească în ea un cal de povară tolănit pe-o parte, în caz că Jennesta ar fi vrut s-o folosească într-un asemenea scop. Lucru care, dacă-i întrebai pe servitorii ei orci, se putea foarte bine întâmpla.

Regina se duse la cadă şi-i examină conţinutul. Orcii veniră şi ei, cu muşchii încordaţi din cauza celor patru găleţi pe care le târau. Jennesta se uită la ei cum varsă încărcătura.

— Ajunge, spuse ea. Acum plecaţi.

Slugile se închinară, dovedind o lipsă de graţie caracteristică orcilor. Uşa masivă bubui, semn că părăsiseră încăperea.

Jennesta se răsuci spre cada plină de sânge.

Îngenunche şi inhală mirosul fără egal. Apoi atinse uşor cu vârful degetelor lichidul vâscos. Era călduţ, aproape la temperatura corpului, un mediu numai bun. Făcând parte din ritual, îi va spori puterea care altădată creştea de la sine, dar care astăzi trebuia stimulată.

Pisica îşi făcu apariţia cu paşi uşori, mieunând.

Jennesta o mângâie între urechi, masându-i creştetul blănos cu degete delicate.

— Nu acum, dragostea mea, trebuie să mă concentrez.

Sapphire toarse puţin, apoi dispăru hoţeşte.

Jennesta se concentră asupra meditaţiei. Cu sprâncene încruntate, începu să recite o incantaţie în limba veche. Sunetele guturale şi piţigăiate se înlănţuiră mai întâi şoptit, apoi se prefăcură într-un ţipăt. Scăzură în intensitate, numai ca să crească încă o dată.

Flăcările lumânărilor şi ale torţelor răspândite prin încăpere se ridicară ca umflate de o pală nevăzută. Aerul însuşi parcă se comprima, se aduna şi năvălea asupra căzii cu lichid purpuriu. Sângele se unduia şi făcea spume. Picăturile scârboase săreau în toate părţile. Lichidul se prefăcea în bulbuci care explodau şi împroşcau peste tot, eliberând fuioare de aburi ruginii, puturoase.

Apoi sângele se potoli şi se coagulă rapid. Se formă o crustă care-şi schimbă aspectul, un efect de curcubeu, ca uleiul pe apă.

Pe fruntea Jennestei curgeau broboane de transpiraţie, iar şuviţele linse i se lipeau de ea. Sub ochii ei, sângele închegat pâlpâi ca luminat din interior. Pe suprafaţa lucioasă începu să prindă contur o imagine.

Un chip.

Ochii erau trăsătura cea mai şocantă. Negri, scăpărători, cruzi. Asemănători cu ai Jennestei. Privită în ansamblu însă, faţa era aproape lipsită de trăsături umane.

Cu o voce care părea să vină dintr-un ocean fără fund, chipul vorbi:

— *Ce doreşti, Jennesta*?

Un ton impunător, dispreţuitor, deloc surprins.

— Mi-am zis că e vremea să discutăm.

— *A, marea susţinătoare a cauzei veneticilor catadicseşte să-mi vorbească*.

— *Nu-i* susţin pe oameni, Adpar. Pur şi simplu sprijin anumite lucruri în propriul meu avantaj. Şi al altora.

Se auzi un râs batjocoritor.

— *Te păcăleşti singură, ca de obicei. Cel puţin ai putea să-ţi recunoşti motivele cu sinceritate*.

— Şi să urmez exemplul *tău*? ripostă Jennesta. Nu-ţi mai ascunde capul în nisip şi alătură-te mie. Poate că aşa am avea mai multe şanse de a păstra vechile tradiţii.

— *Noi* trăim *aici în spiritul vechilor tradiţii, fără să ne înjosim prin tovărăşia cu oamenii sau fără să le cer permisiunea. Vei ajunge să regreţi că te-ai aliat cu ei*.

— Cred că mama ar fi fost de altă părere.

— *Binecuvântata Vermegram a fost o personalitate în mai multe feluri, dar judecata ei nu era perfectă în toate privinţele,* replică, apariţia cu voce de gheaţă. *Dar asta e o problemă veche. Nu cred că ai avut de gând să stăm la taifas. De ce m-ai deranjat*?

— Vreau să te întreb despre un lucru pe care l-am pierdut.

— *Şi care-o fi acela*? *Un cufăr cu giuvaieruri poate*? *O carte de magie nepreţuită*? *Fecioria ta*?

Jennesta îşi încleştă pumnii şi-şi înăbuşi furia.

— E un artefact.

— *Foarte misterios, Jennesta. Şi de ce îmi spui mie asta*?

— M-am gândit că poate tu ai... auzit pe unde s-ar afla.

— *Încă nu mi-ai spus despre ce obiect e vorba.*

— Unul valoros numai pentru mine.

— *Nu prea mă ajută răspunsul tău.*

— Uite ce e, Adpar, ştii sau nu despre ce obiect vorbesc?

— *Te înţeleg, eşti în încurcătură. Dacă nu ştiu nimic despre acest* artefact, *nu vrei să-ţi asumi riscul de a-mi da amănunte, ca să nu-mi trezeşti interesul. Dar, dacă ştiu ceva despre el, înseamnă că a fost mâna mea la mijloc când ţi s-a furat. De asta mă acuzi*?

— Nu te acuz de nimic.

— *Păi, e acelaşi lucru, pentru că habar n-am despre ce vorbeşti.*

Jennesta nu ştia sigur dacă Adpar spunea adevărul sau juca un joc ca de obicei. O enerva că nu reuşea să-şi dea seama nici după atâţia ani.

— Bine, spuse ea. Aşa să fie.

— *Desigur, dacă tu îţi doreşti atât de mult acest obiect... oricare ar fi el, poate că ar trebui să mă intereseze şi pe mine...*

— Ai face bine să nu te vâri în treburile mele, Adpar. Şi dacă aflu că ai vreo legătură cu ceea ce am pierdut...

— *Ştii, draga mea, arăţi cam ofilită. Suferi cumva de o boală*?

— Nu sufăr de nimic!

— *Probabil că e din cauza scurgerilor de energie din partea aceea de ţară. Aici nu avem nici pe departe asemenea necazuri. Mă întreb, oare n-o fi cumva vreo legătură? Între lucrul pe care l-ai pierdut şi nevoia ta de a compensa lipsa de energie, vreau să spun. Să fie un totem magic? Sau...*

— Nu face pe nevinovata, Adpar, e foarte enervant!

— *Nu mai enervant decât să fii acuzat de furt*!

— Of, în numele zeilor, du-te şi...

Un văluşor tulbură chipul invocat. Din epicentrul minuscul, alte valuri mici se plimbară indolente pe suprafaţă, deformând chipul şi lovindu-se de pereţii căzii.

— *Uite ce-ai făcut*! se plânse Adpar.

— *Eu*? Mai degrabă tu!

Se formă un vârtej scânteietor în miniatură, răsucindu-se leneş. Când se calmă, îşi făcu apariţia o siluetă din ce în ce mai clară.

Pe suprafaţa sângerie, ca o supă groasă, se ivi un chip nou.

Şi el avea ochi uluitori, dar din cu totul alte motive decât Jennesta şi Adpar. Dintre cele trei, acesta aducea cel mai mult cu al unui om.

Jennesta adoptă o mină dezgustată.

— *Tu*, spuse ea, de parcă însuşi cuvântul rostit de ea era o profanare.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, oftă Adpar.

— Tulburaţi eterul cu ciorovăiala voastră ieftină, le spuse nou-venita.

— Şi tu ne tulburi pe noi cu prezenţa ta, ripostă Jennesta.

— De ce nu putem să stăm de vorbă niciodată fără să-ţi bagi tu nasul, Sanara? întrebă Adpar.

— Ştii de ce; e prea puternică legătura. N-am cum să evit să fiu atrasă în conversaţia voastră. Ne leagă moştenirea

noastră.

— Una dintre farsele cele mai crude ale zeilor, mormăi Jennesta.

— De ce n-o întrebi pe Sanara despre preţioasa ta jucărie? ciripi Adpar.

— Foarte amuzant.

— Despre ce vorbiţi?

— Jennesta caută cu disperare un lucru pe care l-a pierdut.

— Las-o baltă, Adpar.

— Dar dintre noi, Sanara se află într-un loc în care magia are mare nevoie de imbolduri.

— Nu mai încerca să provoci necazuri! se răsti Jennesta. N-am spus niciodată că artefactul are de-a face cu magia.

— Nu cred că doresc să am vreo legătură cu ceva ce ai pierdut tu, Jennesta, comentă Sanara. Precis e aducător de necazuri sau periculos.

— Mai taci din gură, ipocrită şi înfumurată ce eşti!

— Nu eşti deloc amabilă, remarcă Adpar, cu o falsă simpatie. Sanara are de luptat cu probleme foarte mari acum.

— Foarte bine!

Încântată de exasperarea Jennestei, Adpar izbucni într-un hohot de râs batjocoritor. Iar Sanara profită de ocazie ca să dea glas unor sfaturi cât se poate de sănătoase, pe care Jennesta le găsi dezgustătoare.

— Puteţi să vă duceţi dracului amândouă! răcni ea, lovind cu toată forţa pumnilor chipurile lor înfumurate.

Imaginile se disipară, apoi dispărură. Din cauza loviturii, crusta sângerie crăpă. Jennesta îşi continuă ploaia de lovituri înverşunate împroşcându-se pe faţă şi pe haine cu sângele acum rece.

Odată furia potolită, căzu gâfâind pe marginea căzii.

Se mustră singură. Când o să înveţe că nu-i făcea deloc bine să ia legătura cu Adpar şi, inevitabil, cu Sanara? Se

apropia cu repeziciune ziua în care legătura dintre ele va trebui să se rupă. Pentru totdeauna.

Presimţind un ospăţ, în stilul pisicesc, Sapphire îşi făcu apariţia şi se frecă de piciorul stăpânei. O fărâmă de crustă sleită se lipise de antebraţul Jennestei. O dezlipi şi-o clătină în faţa felinei. Pisica o mirosi, mişcându-şi mustăţile, apoi prinse cu dinţii rămăşiţa delicioasă. O mestecă cu plescăituri.

Jennesta se gândi la cilindru şi la trupa de războinici nenorociţi pe care, ca o proastă ce era, o trimisese după el. Trecuse mai mult de jumătate din timpul acordat de ea pentru recuperarea cilindrului. Va trebui să facă planuri de rezervă, în caz că emisarul lui Kysthan nu reuşea să-i aducă trofeul înapoi. Nici zeii nu-l mai puteau ajuta dacă venea fără el.

Dar va pune ea mâna pe ce-i aparţinea... Războinicii vor fi vânaţi ca nişte animale şi aduşi în faţa ei, să facă ea dreptate, orice s-ar întâmpla.

Îşi linse încet sângele de pe mâini şi se gândi la ce chinuri îi va supune pe Jderi.

9

— Probabil că eşti tare amărât, spuse Stryke.

Alfray duse mâna la gât şi mişcă din cap.

— Am câştigat primul colţ când am împlinit treisprezece anotimpuri. De atunci, nu m-am mai despărţit de colier. Până acum.

— L-ai pierdut în ambuscadă?

— Probabil. Obişnuit cum eram cu el, nici n-am observat. Coilla m-a întrebat azi ce-am făcut cu colierul.

— Dar ai câştigat trofeele, Alfray. Pe ele nu ţi le poate lua nimeni. Cu timpul, o să înlocuieşti colţii pierduţi.

— Nu mai am timp. Oricum, nu destul ca să câştig încă trei. Sunt cel mai bătrân din trupă, Stryke. Să prinzi pisici sălbatice neînarmat e o distracţie pentru orci tineri.

Alfray căzu pe gânduri. Stryke îl lăsă în pace. Ştia ce lovitură primise în mândria lui când îşi pierduse emblemele curajului, simbolurile bărbăţiei printre orci.

Călăriră mai departe în faţa convoiului.

Nimeni nu spunea nimic, dar cele văzute în tabăra orcilor precum şi situaţia periculoasă în care se aflau apăsau greu pe umerii războinicilor. Inima lui Alfray era tot atât de tristă ca inimile Jderilor.

Acum că aveau toţi cai, înaintau mai repede, deşi Meklun, incapabil să călărească şi dus încă pe targă, îi încetinea în continuare. Cu câteva ceasuri în urmă cotiseră spre sud-vest, traversând Marea Câmpie spre Stânca Neagră. Până la sfârşitul zilei trebuiau să ajungă la jumătatea drumului dintre Scratch şi Păşunea Ţesătorului.

Stryke spera să traverseze culoarul fără ca trolii certăreţi din nord sau oamenii prea zeloşi din sud să-i pricinuiască necazuri.

Terenul începea să se schimbe. Câmpiile făceau loc dealurilor cu văi puţin adânci şi cărări şerpuitoare. Tufele se îndeseau. Păşunile se ofileau pe pământuri înţesate de tufişuri. Se apropiau de o regiune cu aşezări omeneşti răzleţe. Stryke se hotărî că era mai bine să le considere ostile, indiferent dacă erau Uni sau Mani.

Agitaţia din convoi îi întrerupse şirul gândurilor. Se uită înapoi. Haskeer şi Jup se ciorovăiau zgomotos.

Stryke oftă.

— Mergi tot înainte, îi spuse lui Alfray şi întoarse calul.

În scurtul timp cât îi trebui să ajungă la ei, sergenţii mai aveau puţin şi săreau la bătaie.

— Voi sunteţi secunzii mei sau nişte mucoşi răsfăţaţi?

— El e de vină, se plânse Haskeer. A...

— *Eu* sunt de vină? se răsti Jup. Ticălosule! Ar trebui să-ţi...

— *Încetaţi*! le ordonă Stryke. Jup, eşti cercetaşul nostru principal; du-te şi munceşte ca să-ţi meriţi pâinea; Prooq şi

Gleadeg au nevoie de ajutor. Ia-l pe Calthmon şi lăsaţi-vă cristalele la Alfray.

Jup îi aruncă adversarului său o căutătură urâtă în loc de rămas-bun şi o luă repede din loc.

Stryke îşi îndreptă atenţia spre Haskeer.

— O cauţi cu lumânarea, îi spuse el. Încă o dată şi-ţi iau pielea de pe spate.

— N-ar fi trebuit să avem unul din rasa lui în trupă, mormăi Haskeer.

— Nu suntem la o discuţie, sergent. Lucrezi cu el sau te întorci singur acasă. Alegerea îţi aparţine.

Căpitanul se întoarse în capul coloanei.

Haskeer observă că răcanii aflaţi suficient de aproape ca să fi auzit perdaful primit de la Stryke se holbau la el.

— N-am fi intrat în beleaua asta dacă am fi fost conduşi cum trebuie, bodogăni el supărat.

Soldaţii se uitară în altă parte.

Când Stryke ajunse lângă Alfray, veni şi Coilla în faţă ca să li se alăture.

— Pe drumul ăsta o să trecem mai aproape de Păşunea Ţesătorului decât de Scratch. Ce plan avem dacă dăm de belea? întrebă ea.

— Păşunea Ţesătorului e una dintre cele mai vechi şi mai fanatice colonii Uni, rosti Stryke. Asta-i face pe locuitorii ei imprevizibili. Să nu uitaţi lucrul ăsta.

— Uni, Mani, cui îi pasă? interveni Alfray. Sunt toţi *oameni*, nu-i aşa?

— Noi ar trebui să-i ajutăm pe Mani, îi aminti Coilla.

— Numai pentru că nu avem altă şansă. Am avut noi *vreodată* vreo şansă?

— Toate şansele din lume, cândva, îi răspunse Stryke. Oricum, e logic să-i sprijinim pe Mani. Sunt cel mai puţin duşmănoşi faţă de rasele străvechi. Mai important, dacă oamenii sunt împărţiţi, tot în avantajul nostru e. Gândiţi-vă ce rău ar fi dacă ar fi uniţi.

— Sau dacă ar câştiga o parte din ei, adăugă Coilla.

În faţa coloanei, prea departe ca să fie văzuţi, Jup şi Calthmon îşi făceau datoria şi cercetau drumul. Jup se uită cum cei doi soldaţi pe care-i înlocuiseră, Prooq şi Gleadeg, călăreau înapoi spre grosul trupei.

De-abia acum începea să se liniştească după ultimul conflict cu Haskeer. Îşi îmboldi armăsarul, poate puţin prea brutal, şi se concentră să caute urme proaspete pe cărare.

Peisajul se aglomera. Colinele şi pâlcurile de copaci se îndeseau, iarba mai înaltă ascundea cărarea.

— Cunoaşteţi locurile, domnule sergent? întrebă Calthmon.

Vorbea cu glas scăzut, de parcă tonul mai ridicat le-ar fi dat de gol prezenţa, în ciuda naturii sălbatice care-i înconjura.

— Puţin. De aici înainte ne putem aştepta să se schimbe terenul.

Ca la comandă, cărarea pe care mergeau se înfundă şi coti. Vegetaţia pipernicită se făcea tot mai deasă. Începură să ocolească pe un drum care abia se vedea.

— Dar dacă trupa noastră o ţine tot pe acelaşi drum, continuă Jup, n-ar trebui să avem...

În faţă le apăru o baricadă.

— ...motive de îngrijorare.

Baricada era o căruţă culcată şi un zid din trunchiuri de copaci solizi. Era păzită de oameni îmbrăcaţi în negru. Erau cel puţin douăzeci, înarmaţi până în dinţi.

Jup şi Calthmon traseră caii de hăţuri exact în clipa în care îi zăriră oamenii.

— *Rahat*! mormăi Jup.

Un strigăt puternic se auzi de lângă baricadă. Scuturând săbiile, topoarele şi ciomegele, oamenii, cu excepţia câtorva, se urcară grabnic pe cai. Piticul şi orcul încercară să-şi întoarcă armăsarii.

— Azi în Corpul Expediţionar Unit, mâine vândut şi intrat în serviciul Jennestei, îşi reaminti Stryke. Ştii cum e.

— Ştiu, răspunse Coilla, şi cred că te-ai simţit la fel ca mine.

— Cum aşa?

— Nu te-ai enervat că n-ai avut nici un cuvânt de spus?

Încă o dată fu luat prin surprindere de sinceritatea ei. Şi de acurateţea cu care ghicea ce simte.

— Poate, recunoscu el.

— Eşti în război cu propria ta educaţie, Stryke. Nu te poţi convinge să recunoşti c-a fost o nedreptate.

Îl descumpănea felul în care-i măsura gândurile cele mai intime. Îi dădu un răspuns pe ocolite.

— Cel mai greu a fost pentru cei ca Alfray. Arătă cu degetul spre doctorul trupei, care călărea lângă targa lui Meklun. La vârsta lui, nu-i uşor să faci schimbări.

— Noi despre tine vorbeam.

Nu mai apucă să-i răspundă. Pe cărarea din faţa lor apărură Prooq şi Gleadeg. Veneau spre el în galop.

— Cercetaşii la raport, domnule căpitan, recită Prooq băţos. Sergentul Jup ne-a înlocuit.

— Vreo urmă de pericol?

— Nu, domnule. Drumul în faţă pare liber.

— În regulă. Treci în coloană.

Soldaţii plecară.

— Deci, reluă Coilla, vorbeam despre schimbare.

Eşti sinceră prin felul tău de a fi, se întrebă Stryke, sau urmăreşti ceva cu întrebările tale?

— Păi, pentru mine, situaţia nu s-a schimbat prea mult sub noua stăpână. Nu de la început. Mi-am păstrat gradul şi-am luptat în continuare cu duşmani adevăraţi. Chiar dacă numai cu o parte din ei.

— Şi ţi s-a dat comanda Jderilor.

— În cele din urmă. Deşi n-a fost pe placul tuturor.

— Cum te-ai simţit să serveşti un conducător pe jumătate om?

— Era... neobişnuit, răspunse el prudent.

— Adică îţi făcea scârbă. Ca şi nouă, celorlalţi.

— Nu m-am bucurat, recunoscu Stryke. Cum ai spus şi tu, suntem într-o situaţie delicată. Indiferent cine va câştiga, Mani sau Uni, victoria nu va face decât să întărească poziţia oamenilor. Scutură din umeri. Dar soarta unui orc e să se supună ordinelor.

Ea îl privi lung, cu ochi pătrunzători.

— Da. Aici am ajuns.

Amărăciunea Coillei nu lăsa loc de îndoială.

Simţind acelaşi lucru, Stryke vru să continue discuţia.

Un răcan din apropiere strigă ceva. Nu-l înţelese. Restul trupei începu să urle.

Jup şi Calthmon se întorceau într-un galop turbat.

Stryke se ridică în şa.

— Ce nai...

Apoi zări ceata de oameni care-i urmărea. Purtau veşminte negre, sutane şi pantaloni de pânză aspră şi bocanci din piele. Aprecie că erau la fel de mulţi ca Jderii. Nu era timp să atace.

— Strângeţi rândurile! răcni el. La mine! Adunarea!

Trupa năvăli în faţă, strângându-se lângă comandant. Caii fură iute aşezaţi într-un semicerc de apărare, cu faţa la duşman, iar targa lui Meklun în spatele lor. Soldaţii scoaseră armele.

La vederea trupei, urmăritorii lui Jup şi Calthmon încetiniră, lăsându-i pe cei doi să ia avans. Dar nu se opriră şi se răsfirară din ceată în linie.

— Ţineţi-vă bine! Loviţi fără milă şi nu vă retrageţi!

— De parcă am fi avut de gând altceva, comentă Coilla, făcând haz de necaz. Spintecă aerul cu sabia, gata de luptă.

Încurajaţi de camarazi, Jup şi Calthmon ajunseră la trupă pe armăsarii cu spume la gură.

În câteva clipe, oamenii atacară furibund.

Mulţi dintre caii celor două tabere se întoarseră în ultima clipă, trântindu-şi călăreţii.

Stryke se trezi în faţă cu un adversar cu barbă lungă, ars de soare, cu privirea însetată de sânge. Agita toporul şi-l învârtea frenetic, dar îl folosea mai mult cu forţa decât cu mintea.

Parând o lovitură, Stryke atacă la rândul lui. Calul adversarului se ridică în două picioare, iar sabia lui atinse umărul omului fără să-l rănească. Stryke trase repede sabia înapoi şi pară încă un atac. Îşi mai încrucişară armele de câteva ori.

La un moment dat, omul se întinse prea mult. Stryke îi tăie de la încheietură mâna care căzu strângând toporul.

Cu sângele ţâşnind din rană şi urlând de durere, omul încasă o împunsătură ucigătoare în piept şi se prăbuşi.

Stryke trecu la al doilea adversar chiar când Coilla se descotorosi de primul. Ea răsuci sabia la timp ca să se ferească de lama agresorului. Blocă atacul unui individ bondoc şi musculos, înarmat cu un paloş. După ce pară câteva atacuri, sabia ei şuieră spre capul duşmanului. Acesta se feri şi evită lovitura.

Fără să se oprească, Coilla îl asaltă din nou, împungând cu sabia în poziţie joasă. Neaşteptat de abil, omul se răsuci în şa, iar lama Coillei străpunse aerul. Omul trecu din nou la ofensivă. Ţinându-l la distanţă cu sabia, Coilla scoase un cuţit de la cingătoare. Îl aruncă pe sub braţ, direct în inima adversarului.

Ceva mai departe, la stânga ei, Haskeer lăsase hăţurile libere şi făcea prăpăd printre duşmani ţinând sabia cu ambele mâini. Crăpa capete, despica piepturi, ciopârţea membre. Carnea roz era crestată, oasele trosneau, sângele şiroia peste tot. Cuprins de frenezie, nu mai ţinea cont şi spinteca oameni şi cai deopotrivă.

În haosul asurzitor al zbieretelor şi tropotelor de copite, câţiva atacatori ocoliră bariera defensivă ca să lovească Jderii în partea din spate, mai vulnerabilă. Alfray şi doi soldaţi se întoarseră să facă faţă acelei ameninţări. Bătălia

se dădea în jurul târgii lui Meklun, copitele zdrobitoare şi cadavrele nereuşind să trezească însă trupul amorţit.

Gata să cadă de pe cal din cauza unei lovituri de ciomag, în timp ce se îndrepta, Alfray tăie curelele de la şaua adversarului. Omul alunecă pe o parte şi căzu. Când să se ridice, un cal fără stăpân îl nimici cu copitele.

Alăturându-se celor din spatele apărării, Jup trase o lovitură laterală cu sabia unuia din cei doi agresori care-l înghesuiau pe Alfray. Piticul şi omul îşi încrucişară săbiile. Jup îl crestă la braţ, apoi îi înfipse lama în coaste.

Sabia unui om se ciocni de a lui Stryke şi ricoşă. Răspunsul lui Stryke fu o lovitură la gât, tăind în carne până la os. Următoarea victimă îşi găsi moartea la fel de repede. Reuşi să-şi încrucişeze sabia cu a lui Stryke de două ori înainte ca Jderul căpitan să-i cresteze figura, făcând-o să urle de durere.

Luptând şi cu sabia, şi cu pumnalul, Coilla ţinea la distanţă doi atacatori care încercau s-o prindă ca în cleşte. Unuia îi tăie gâtul cu tăişul săbiei, iar în clipa următoare, pumnalul se opri în pieptul celuilalt.

Rămasă fără adversar, Coilla se uită după Stryke. Văzu că se lupta cu un agresor uscăţiv, cu braţe lungi, păr castaniu şi piele pătată. Ghici că e un om tânăr, mişcările lui imprecise trădându-i lipsa de experienţă în luptă. Era evident înfricoşat.

Stryke îi puse capăt fricii cu o împunsătură în piept, apoi, cu o lovitură dibace, îi zbură capul. Sângele o stropi pe Coilla pe obraji.

Ea se şterse la ochi cu dosul palmei şi scuipă ca să-şi clătească gura. O făcu din reflex, fără să se arate scârbită, de parcă n-ar fi fost sânge, ci apă de ploaie.

— Sunt terminaţi, Stryke, îi spuse căpitanului pe un ton sec.

Căpitanul nu avea nevoie de confirmarea ei. Pământul era acoperit de cadavrele duşmanilor. Numai doi sau trei mai erau în viaţă şi atacau în continuare, încasând cele mai

grele lovituri. Haskeer îl pocnea pe unul în cap cu ceva ce semăna cu un ciomag. Uitându-se mai bine, Stryke văzu că era un braţ de om din al cărui capăt lipicios ieşea un os.

O mână de oameni îşi căutară scăparea călare. Câţiva răcani Jderi, scoţând strigăte triumfătoare, porniră după ei. Stryke răcni şi ei se întoarseră, şovăind. Supravieţuitorii se făcură nevăzuţi.

Alfray îngenunche lângă targa lui Meklun. Soldaţii începură să adune armele abandonate şi să-şi panseze rănile. Haskeer şi Jup veniră lângă Stryke şi Coilla din direcţii diferite.

— Se pare că n-am fost răniţi prea grav, raportă Jup.

— Nici nu mă mir, rânji Haskeer. S-au luptat ca spiriduşii.

— Erau fermieri, nu războinici. Fanatici Uni, după cum arătau, probabil din Păşunea Ţesătorului. Nici un luptător mai de doamne-ajută printre ei.

— Dar tu nu ştiai asta, mormăi Haskeer acuzator.

— Ce vrei să spui? întrebă Jup.

— I-ai adus exact la noi. Numai un idiot poate face aşa ceva. Ai pus toată trupa în pericol.

— Şi ce voiai să fac, cap sec?

— Ar fi trebuit să-i îndrepţi în altă parte.

— Şi pe urmă? Ai fi vrut ca eu şi Calthmon să ne pierdem pe undeva? Făcu un gest larg către peisajul sălbatic din jur. Sau să ne lăsăm prinşi, ca să vă apărăm pe *voi*?

Haskeer îl ţintui cu privirea.

— N-ar fi fost o pierdere prea mare.

— Ştii ce, ia mai du-te tu dracului, împuţitule! Asta-i o trupă de războinici, sau ai uitat? Nu ne despărţim!

— Pe tine o să trebuiască să te adune de pe jos după ce termin cu tine, piticanie!

— *Hei*! se răţoi Coilla. Ce-ar fi să vă ţineţi gura, măcar până plecăm din locul ăsta?

— Are dreptate, încuviinţă Stryke. Nu ştim câţi oameni se îndreaptă spre noi. Fermieri sau nu, dacă sunt mulţi, am încurcat-o. Unde ai dat peste ei, Jup?

— O baricadă, răspunse sergentul ursuz. Mai sus, pe cărare.

— Deci trebuie să înaintăm pe alt drum.

— Iar pierdem timpul, bodogăni Haskeer. Umbrele se lungeau.

Încă două ore şi vor merge pe întuneric, o perspectivă care nu-l încânta deloc pe Stryke, în caz că dădeau peste mulţimi de oameni violenţi circulând liber.

— O să dublez numărul cercetaşilor, hotărî el, iar patru dintre noi o să ne acopere spatele. Haskeer, tu răspunzi. Pe cercetaşi îi organizez eu. Du-te şi ia-ţi oamenii.

Sergentul se depărtă încruntat.

— Mă duc să văd ce face Meklun, le spuse Stryke Coillei şi lui Jup. Voi doi porniţi convoiul, dar mergeţi încet până la plecarea cercetaşilor.

Se întoarse şi-şi îndemnă armăsarul la trap.

Piticul se uită mâhnit la Coilla.

— Zi ce-ai de zis, îi spuse ea.

— Când am plecat, totul părea atât de simplu; acum lucrurile s-au complicat, se plânse Jup. Şi au devenit *mai* periculoase decât m-am aşteptat.

— Ce s-a mai întâmplat? Vrei să pleci pentru totdeauna?

Jup stătu puţin pe gânduri.

— Da, răspunse el.

10

Jennesta curmă viaţa femeii mai repede ca de obicei. Nu din milă, ci dintr-un amestec de plictiseală şi din nevoia de a se ocupa de probleme mai urgente.

Coborî de pe altar şi desfăcu cornul însângerat de unicorn pe care-l folosea ca vibrator. Cu dexteritatea obţinută prin experienţă, scoase repede măruntaiele din cadavrul de om, atât de repede, că inima încă mai bătea când o duse la gură.

Ospăţul nu fu însă pe măsura aşteptărilor. Gusturile ei fie deveniseră mai rafinate, fie se aplatizaseră.

Odată trupul şi puterile magice înviorate, deşi starea de spirit nu i se îmbunătăţise, supse zeama de pe degete şi începu să se gândească la cilindru. Cei porniţi pe urmele Jderilor trebuiau să se întoarcă în scurtă vreme. Fie că reuşiseră, fie că nu, venise timpul să se asigure că nu va pierde nimic şi să facă presiuni mai mari pentru găsirea Jderilor.

Îi era frig. Răcoarea pătrundea până şi aici, în sanctuarul ei intim. Cineva pregătise focul în cămin, dar nu-l aprinsese. Jennesta întinse mâna. Un fulger spintecă aerul în linişte, drept ca lumânarea. Focul vui şi se aprinse. Bucurându-se de căldura lui, se mustră că-şi irosea puterile de-abia împrospătate. Dar, ca întotdeauna, plăcerea de a se juca cu lumea materială se dovedea mult mai puternică.

Întinse mâna şi trase de şnurul unui clopoţel. Intrară gărzile, doi orci. Unul avea sub braţ un sul de pânză de sac.

— Ştiţi ce-aveţi de făcut, le spuse ea imediat. Nici nu catadicsi să se uite la ei.

Gărzile începură să cureţe mizeria. Desfăcură pânza şi-o întinseră pe podea. Prinseră cadavrul de încheieturi şi glezne, îl coborâră de pe altar şi-l acoperiră.

Impasibilă, Jennesta trase iar de şnur, de data asta de două ori.

La plecare, orcii se încrucişară cu alt slujitor, în prima clipă, elful căscă ochii de uimire la vederea sulului însângerat, dar reuşi repede să mimeze indiferenţa.

Slujitorul era nou şi Jennesta nu reuşi să-i ghicească sexul, cum nu reuşise nici în cazul celuilalt. Până la urmă o să-l afle, bineînţeles. Îşi notă din nou în minte s-o lase mai moale cu devorarea servitorilor. Nici unul nu trăia suficient de mult ca să-şi înveţe meseria cum trebuie.

La porunca ei scurtă, elful o ajută să se îmbrace. Jennesta alese veşminte negre, cum făcea întotdeauna când ieşea din castel, corset de piele mulat şi pantaloni de călărie tot din

piele, vârâţi în cizmele până la coapse, cu tocuri înalte. Deasupra îmbrăcă o mantie neagră şi lungă până la glezne, croită din piele de urs de pădure. Părul şi-l ridică sub o căciulă de blană asortată.

Concedie rapid servitorul. Elful se retrase, nu înainte de a face o plecăciune ignorată cu desăvârşire.

Jennesta se duse la masa de lângă altar şi inspecta colecţia de bice încolăcite. Alese unul din preferatele ei pentru a-şi completa ţinuta. Introduse mâna fină în cureaua cu care-l prinse de încheietură, apoi, îndreptându-se spre uşă, se opri să se mai uite o dată în oglinda de lângă uşă.

Când ieşi, gărzile luară poziţia de drepţi, apoi porniră după ea. Ea îi concedie cu un gest nepăsător, iar ei îşi reluară poziţia. Jennesta traversă coridorul şi ajunse la nişte scări luminate de făclii în suporturi din fier la fiecare zece sau douăsprezece trepte. În timp ce le urca, ridică delicat tivul mantiei, ca să nu se murdărească.

Ajunse în dreptul unei uşi. I-o deschise un orc-santinelă. Păşi într-o curte largă, înconjurată de ziduri foarte mari. Turnurile castelului se înălţau în depărtare. Era la amurg şi în aer se simţea răcoarea.

În mijlocul curţii se afla priponit un dragon, cu unul din picioarele din faţă legat de o cătuşă din fier cât un butoi, prinsă, la rândul ei, de un lanţ la fel de mare, înfăşurat în jurul unui ciot de stejar bătrân.

Dragonul îşi vârâse complet botul într-o grămadă de alimente amestecate: fân, pucioasă, carcase întregi de oi şi alte bucate alese, greu de deosebit. În spatele animalului se ridicau deja grămezi de excremente aburinde, aşchii de oase albe şi bulgări lucioşi.

Jennesta îşi duse cu delicateţe la nas o batistă de dantelă.

Călăreaţa dragonului se îndreptă spre ea. Purta o sutană cafenie, în mai multe nuanţe. Vesta şi pantalonii ecosez erau din material maro şi moale ca pielea de capră neagră, cizmele, înalte până la genunchi, maronii-roşcate, din piele de căprioară. Singurele pete de culoare erau pana alb cu gri de la pălăria cu boruri mici şi şnururile aurii discrete de la gât şi de la încheieturi. Înaltă chiar şi pentru rasa ei, avea o expresie mândră, aproape înfumurată.

Rasa stăpânei dragonului o intrigase pe Jennesta dintotdeauna. Nu avusese niciodată un spiriduş. Dar simţea pentru ei un soi de respect amestecat cu invidie. Mă rog, cât respect era ea capabilă să simtă pentru altcineva în afară de ea. Poate pentru că, la fel ca ea, spiriduşii erau hibrizi, odrasle născute din unirea elfilor cu gnomii.

— Glozellan, rosti Jennesta.

— Maiestate.

Stăpâna dragonilor înclină scurt din cap.

— Ai fost informată?

— Da.

— Şi mi-ai înţeles ordinele?

— Doriţi să fie trimise patrule de dragoni în căutarea unei trupe de războinici. Avea o voce piţigăiată, stridentă.

— Da, trupa Jderilor. Am trimis după tine personal ca să subliniez importanţa misiunii tale.

Chiar dacă lui Glozellan i s-ar fi părut ciudat că regina voia ca propriii susţinători să fie vânaţi, nu-şi trădă

sentimentele.

— Ce doriţi să facem cu ei dacă-i găsim, Maiestate?

Jennestei nu-i plăcu acel „dacă”, dar îl ignoră.

— Atunci tu şi ceilalţi călăreţi de dragoni veţi prelua iniţiativa. Îşi alese cuvintele cu grijă. În cazul în care localizaţi trupa într-un loc în care poate fi capturată, alertaţi forţele terestre. Dar dacă există cea mai mică posibilitate ca Jderii să scape, omorâţi-i.

Glozellan ridică din sprâncenele subţiri ca dunga trasă de peniţă. Ştia că nu e cazul să comenteze sau, cu atât mai mult, să protesteze.

— Dacă va trebui să-i omorâţi, trimiteţi vorbă imediat, continuă Jennesta, şi păziţi-le leşurile cu preţul vieţii, la nevoie, până sosesc întăriri.

Era convinsă că cilindrul va putea suporta respiraţia fierbinte a dragonului. Destul de convinsă. Dar exista şi riscul deteriorării lui.

Dragonul molfăia zgomotos o spinare de oaie.

Cugetând la cele rostite de regină, Glozellan rosti:

— O să căutăm o trupă mică. Nu ştim exact unde se află. Nu va fi uşor, dacă nu zburăm jos. Asta ne face vulnerabili.

Jennesta se crispă.

— De ce vin toţi la mine cu probleme? se răsti ea. Vreau soluţii! *Fă cum îţi spun*!

— Maiestate.

— Ce stai proţăpită locului? Dă-i drumul!

Stăpâna dragonului dădu aprobator din cap, se răsuci şi porni în salturi spre dragon. După ce se căţără în şa, îi făcu semn unui orc care aştepta departe, lângă un zid. Acesta se apropie cu un baros. Din câteva lovituri, tăie lanţul cu care era legată cătuşa. Apoi se retrase la o distanţă sigură.

Glozellan se aplecă în faţă şi-şi aşează mâinile subţiri de o parte şi de alta a gâtului dragonului. Animalul răsuci capul, ridicând spre ea o ureche cavernoasă. Glozellan îi şopti ceva. Aripile solide din piele se desfăcură şi se umflară cu un pârâit. Dragonul scoase un răget asurzitor.

Muşchii uriaşi de la picioare şi coaste se umflară ca nişte bolovani cu solzi netezi. Aripile fâlfâiră, la început greoi, apoi tot mai repede, biciuind aerul din curte cu forţa unui pui de furtună.

Jennesta îşi ţinu cu mâna căciula. Dragonul se ridică de la pământ, umflându-i poalele mantiei. Isprava ar fi părut imposibilă pentru o asemenea matahală, dar miracolul se petrecu, îmbinând greutatea imensă cu o graţie surprinzătoare.

Câteva secunde, animalul rămase în aer, mişcând amplu doar din aripile sale puternice, la jumătatea înălţimii castelului. Luna şi stelele nu de mult răsărite fură acoperite în parte de silueta lui masivă, cu contur neregulat. Apoi animalul îşi continuă ridicarea, se îndreptă spre Taklakameer şi pluti spre orizont.

Uşa prin care ieşise Jennesta se deschise. Apăru generalul Kysthan, însoţit de o parte din garda ei personală. Era palid.

— Ai veşti despre urmăriţii noştri? îl întrebă regina.

— Da şi... nu, Maiestate.

— N-am chef de ghicitori, generale. Vorbeşte răspicat. Bătu nerăbdătoare cu biciul încolăcit în picior.

— Am un mesaj de la căpitanul Delorran.

Jennesta miji ochii.

— Continuă.

Generalul scotoci în buzunarul tunicii după o foaie de pergament împăturită. În ciuda frigului, transpira.

— Cele spuse de căpitanul Delorran poate că nu vi se vor părea noutăţile pe care doriţi să le auziţi, Maiestate.

Cu o manevră agilă, Jennesta desfăcu biciul.

Luna împărăţea pe cerul înstelat. O briză fină răcorea aerul.

Stătea la uşa unui conac. Din spatele ei se auzeau zgomote.

Aruncă o privire în jur. Nimic nu tulbura pacea ţinutului şi nu se simţea nici o ameninţare în aer. În sine, lucrul acesta îi depăşea puterea de imaginaţie. Ceea ce era normal i se părea nelalocul lui.

Cu gesturi şovăielnice, încercă să deschidă uşa.

Aceasta se deschise înainte de a apăsa el clanţa.

Explozie de lumină şi de sunete. Pe un fundal strălucitor, prindea formă o siluetă. Nu-i vedea trăsăturile, doar conturul de culoarea cernelii. Se îndrepta spre el. El duse mâna la sabie.

Silueta era fata de orc pe care o întâlnise şi prima oară. Sau pe care îşi imaginase c-o întâlnise. Era la fel de frumoasă şi de mândră şi-şi păstrase privirea tandră, dar pătrunzătoare.

Stryke fu luat prin surprindere. Şi ea, dar parcă în mai mică măsură.

— Te-ai întors, rosti ea.

El reuşi să bâlbâie un răspuns.

Fata zâmbi.

— Hai, serbarea a început de mult.

Se lăsă condus de ea în sala imensă.

Era plină de orci, numai de orci. Orei care se ospătau la mese încărcate de bucate şi băuturi. Orci prinşi în conversaţii amabile. Orci râzând, cântând, făcând glume grosolane şi jucând jocuri deşucheate.

Femeile treceau printre meseni cu căni de bere şi coarne cu vin rubiniu, coşuri cu fructe şi blide cu cărnuri moi. În mijlocul podelei, pe blocuri de ardezie, ardea un foc, iar deasupra lui erau puse la frigare ciozvârte din carne de vânat şi de pasăre. Fumul învăluit în scântei jucăuşe se ridica printr-o gaură din tavan. Mireasma de lemn parfumat se îmbina cu nenumărate alte mirosuri din aer. Printre ele, lui Stryke i se păru că-l simte şi pe cel de cristal.

Într-un capăt al sălii, bărbaţii stăteau tolăniţi pe blănuri, bând şi hohotind la glume neruşinate. În celălalt capăt,

tineri zgomotoşi se jucau de-a lupta cu săbii de lemn şi beţe învelite la capete.

Tobele băteau în ritm vesel. Copiii ţipau şi se fugăreau prin mulţime.

Mulţi petrecăreţi îl salutară pe Stryke cu căldură, deşi era un străin.

— Sărbătoreşti?

Fata luă o cană de pe tava purtată de un servitor care trecea pe lângă ei, bău din ea, apoi i-o întinse lui.

Stryke trase o duşcă zdravănă. Era bere caldă, dreasă cu miere şi alte condimente, şi avea un gust nemaipomenit. Goli cana până la fund.

Fata veni mai aproape de el.

— Unde ai fost? îl întrebă.

— Asta nu-i o întrebare uşoară, răspunse el, aşezând cana pe o masă. Nici eu n-aş putea să-ţi dau un răspuns clar.

— Te învălui din nou în mister.

— Pentru mine, tu şi acest loc sunteţi un mister.

— Nici ei, nici acest loc nu avem nimic misterios.

— Mie nu mi se pare.

Fata scutură din cap, mascându-şi supărarea cu blândeţe.

— Totuşi, eşti aici.

— Asta nu înseamnă nimic. Unde e aici?

— Văd că eşti la fel de straniu ca prima oară. Vino cu mine.

Traversară împreună sala şi ajunseră la o uşiţă. Ducea în spatele conacului. Aerul de afară avu un efect înviorător, iar când uşa se închise nu se mai auzi nici hărmălaia dinăuntru.

— Vezi? Fata arătă cu degetul peisajul nocturn paşnic. Totul e aşa cum te-ai aştepta să fie.

— Poate aşa cum m-am aşteptat cândva, replică Stryke. Cu mult timp în urmă. Dar acum...

— Iar vorbeşti aiurea, îi atrase ea atenţia.

— Ce vreau eu să întreb... aşa e peste tot?

— Sigur că da! În clipa următoare, fata luă o hotărâre. Hai să-i arăt.

Merseră până la capătul conacului. După ce dădură colţul, ajunseră la un grajd cu cai. Cei mai mulţi erau animale de luptă, splendide, foarte bine îngrijite cu unelte complicate, lucind de curăţenie. Fata alese două dintre cele mai reuşite exemplare, un armăsar complet alb şi unul negru.

Îl invită să încalece. El şovăi. Ea se urcă pe armăsarul alb cu mişcări elegante, abile, de parcă s-ar fi născut în şa. Lui îi rămase calul negru.

Porniră amândoi. La început, fata merse înainte, apoi o ajunse şi el din urmă şi galopară împreună prin decorul de catifea.

Razele lunii argintau crengile copacilor şi închipuiau cristale de promoroacă pe pajişte.

Scăldate în lumina astrului nocturn, vârfurile dealurilor unduioase păreau ninse, în ciuda vremii blânde.

Râuri poleite şi lacuri pâlpâind le treceau repede prin faţa ochilor. Păsări ce îşi luau zborul în stoluri la auzul tropotelor de copite. Roiuri de licurici sclipeau pe ici, pe colo, în inima pădurii protectoare. Natura era proaspătă, vibrantă, abundentă.

Stelele, candele cristaline, împodobeau cerul neprihănit al nopţii.

— Nu înţelegi? Nu înţelegi că totul e aşa cum trebuie să fie?

Îmbătat de prospeţimea aerului, copleşit de senzaţia că aşa trebuie să fie, Stryke nu reuşi să răspundă.

— Hai! strigă fata, apoi îşi îmboldi armăsarul să alerge mai repede.

Animalul porni la galop, înaintea lui Stryke. La rândul lui, dădu pinteni calului ca să ţină ritmul.

Goneau amândoi, înviorați de vântul care le bătea în obraji. Ea râse, savurând clipa. Râse şi el. De mult nu se

mai simţise atât deplin de viaţă.

— Ţinutul vostru e minunat! exclamă el.

— Ţinutul nostru, îl corectă ea.

Stryke îşi îndreptă privirea spre cărarea din faţă.

Cărarea din faţă era pustie.

Se lăsa frigul. Drumul era plin de bolovani. Natura încremenise. Luna şi stelele erau mai degrabă nişte pete pe cerul înnorat. Stryke călărea singur în fruntea convoiului.

Simţi cum i se înfige în spate gheara rece a groazei.

În numele zeilor, ce se petrece cu mine? se întrebă. *Îmi pierd oare minţile?*

Încercă să gândească raţional. Era extenuat şi încordat. Ca toată lumea. Pur şi simplu adormise în şa. Numai oboseala era de vină pentru fanteziile lui. Erau vii şi realiste, dar simple închipuiri. O poveste depănată de maeştri ai cuvântului în jurul focului, pe timp de iarnă.

Ce bine ar fi să creadă că e aşa...

Desfăcu plosca şi bău o înghiţitură de apă. Când o astupă la loc, vântul îi aduse în nări un miros familiar. Iz de cristal. Scutură din cap, pe jumătate convins că nu era decât o amintire parfumată din vis. Pe urmă îl simţi din nou. Aruncă o privire în jur.

Coilla şi Alfray călăreau în spatele lui, cu chipuri obosite şi indiferente. Trecu cu privirea dincolo de ei, printre rândurile de soldaţi somnoroşi. Îl văzu pe Jup, doborât de oboseală. La doi-trei metri de ei, aproape de capătul convoiului, singur, călărea Haskeer. Părea că ascunde ceva, căci întoarse capul pentru ca faţa să nu-i fie cercetată prea atent.

Stryke îşi întoarse armăsarul.

— Treceţi la comandă! strigă el către Alfray şi Coilla.

Unul dintre ei spuse ceva, dar nu-l auzi. L-ar fi ignorat oricum. Îşi concentră atenţia pe Haskeer şi porni spre el în galop.

Când ajunse la el, îl izbi mirosul pătrunzător de cristal ars. Sergentul se străduia cu stângăcie să ascundă ceva în

pumn.

— Renunţă, îi spuse Stryke cu un glas ameninţător, de gheaţă.

Cu gesturi leneşe şi insolente, Haskeer deschise pumnul şi scoase la iveală mica pipă de lut. Stryke i-o smulse din palmă.

— Ai luat-o fără să ceri voie, tună el.

— N-ai zis că n-avem voie.

— Dar nici că aveţi. Ăsta-i ultimul avertisment, Haskeer. Şi uite ceva la care să meditezi.

Iute ca fulgerul, Stryke se aplecă spre el, izbindu-l cu un pumn în cap. Îl nimeri în tâmpla moale. Lovitura îl doborî pe sergent de pe cal şi-l trânti la pământ cu o bufnitură.

Convoiul se opri. Toată lumea era cu ochii pe ei.

Haskeer icni şi se ridică, nesigur pe picioare. O clipă, păru că vrea să dea şi el în căpitan, dar se gândi mai bine.

— Până când vei învăţa să fii disciplinat, mergi pe jos, îi spuse Stryke, ordonând unui soldat să ia hăţurile calului din mâna lui Haskeer.

— N-am dormit, se plânse sergentul.

— Întotdeauna găseşti ceva de care să te plângi, nu-i aşa, sergent? Nici unul din noi n-a dormit, Jderule, şi nici n-o să doarmă până când nu spun eu. Pricepi?

Stryke se întoarse spre restul trupei.

— Mai vrea cineva să mă înfrunte?

Liniştea răspunse în locul soldaţilor.

— Nimeni nu se atinge de cristal până când nu spun eu şi numai dacă spun eu! Nu mă interesează cât de multe sunt, nu asta contează. S-ar putea să fie singura noastră şansă ca să negociem cu *ea* ca să ne lase în viaţă. Cu Jennesta. Mai ales dacă nu recuperăm cilindrul ăla afurisit, lucru care acum pare de-a dreptul imposibil. Aţi înţeles?

Alte momente de linişte grăitoare.

În cele din urmă, Coilla vorbi.

— Se pare că o să aflăm veşti despre cilindru dintr-o clipă într-alta, spuse ea, arătând spre obiectul apărut la cotitura

drumului.

La marginea cărării, ieşea din pământ un bloc de granit, gros şi contorsionat, ca topit de arşiţă. Un reper pe care oricine l-ar fi recunoscut imediat, chiar dacă nu l-ar mai fi văzut până atunci. Soarta sau zeii îl făceau să semene foarte bine cu originalul, de parcă l-ar fi lucrat un sculptor uriaş.

— Gheara Demonului, anunţă Stryke, deşi nu mai era nevoie. Ajungem la Stânca Neagră în mai puţin de-un ceas.

11

Stryke ştia că, dacă voia ca Jderii să acţioneze cum trebuie, dacă voia ca ei să supravieţuiască, trebuia să-şi alunge din minte visurile tulburătoare. Din fericire, perspectiva unui raid pe teritoriul duşmanului îi ocupa suficient gândurile.

Ordonă aşezarea unei tabere provizorii în timp ce pregăteau asaltul asupra Stâncii Negre. Câţiva soldaţi fură trimişi să se întâlnească cu cercetaşii care studiau ţinutul. Ceilalţi Jderi începură să-şi pună ordine în lucruri şi să-şi ascută armele.

Stryke hotărî să nu se aprindă focuri, ca să nu-şi trădeze poziţia. Alfray îl rugă să se gândească mai bine.

— De ce? îl întrebă căpitanul.

— Avem o problemă cu Darig. A fost rănit la picior când ne-am bătut cu Uni. Ca să fiu sincer, rana e mai gravă decât am crezut. Cangrenă. Am nevoie de foc ca să-mi încălzesc cuţitele.

— Trebuie neapărat să-l tai?

Alfray făcu un semn afirmativ din cap.

— Îşi pierde piciorul sau îşi pierde viaţa.

— *Rahat*! Încă un rănit de cărat. Asta ne mai lipsea, Alfray. Dădu din cap spre Meklun. El cum o mai duce?

— Nici o îmbunătăţire, ba chiar a făcut febră.

— În stilul ăsta, nu mai trebuie să ne facem griji din partea Jennestei. Bine, un singur foc. Dar mic şi ferit. I-ai spus lui Darig?

— Cred că şi-a dat seama singur, dar mă pregătesc să-i spun şi eu. Mare păcat. E unul dintre cei mai tineri soldaţi din trupă, Stryke.

— Ştiu. Mai ai nevoie de ceva?

— Am nişte ierburi care mai potolesc durerea şi puţin spirt. Probabil nu suficient. Pot să încerc cu nişte cristal?

— Da. Dar să ştii că n-o să alunge durerea de tot.

— Măcar o să-i ia gândul de la ea. Mă duc să prepar o infuzie.

Alfray se întoarse la pacientul lui.

În locul lui, apăru Coilla.

— Ai o clipă liberă?

Stryke mormăi un răspuns afirmativ.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— De ce întrebi?

— Pentru că n-ai fost în apele tale în ultima vreme. Eşti cam distant. Şi pe urmă, felul în care te-ai repezit la Haskeer...

— Şi-a căutat-o cu lumânarea.

— Asta-i foarte clar. Dar eu despre tine vorbesc.

— Suntem în rahat până-n gât. Te-aştepţi să cânt sau să dansez?

— M-am gândit că dacă eşti...

— De ce te îngrijorează atâta sănătatea mea, caporal?

— Eşti comandantul nostru, e în interesul meu. Al tuturor.

— N-o să dau colţul, dacă asta crezi. O să fac eu cumva să scăpăm şi de beleaua asta.

Coilla nu mai spuse nimic.

Stryke schimbă subiectul.

— Ai auzit de Darig?

— Da. Nasol. Ce facem cu cobolzii?

Căpitanul se bucură că voia să discute probleme de tactică. Îi alunga stânjeneala.

— Să-i lovim când se aşteaptă mai puţin, bineînţeles. În noaptea asta, cât a mai rămas din ea, sau în zori.

— Atunci vreau să mă duc chiar eu acolo cu cercetaşii şi să verific terenul.

— În regulă. Mergem împreună.

— Ţinutul Stâncii Negre este întins, Stryke. Dacă cobolzii pe care-i urmărim sunt chiar în centrul lui?

— Din câte am auzit, trupele năvălitoare îşi ridică tabăra lângă aşezarea principală. Ţin femeile şi copiii la mijloc. În felul ăsta, atacatorii vin şi pleacă mai uşor şi păzesc şi locul în acelaşi timp.

— Mi se pare un mod de organizare periculos. Dacă dăm peste un cerc de apărare...

— Trebuie doar să fim atenţi cum procedăm.

Coilla îl privi pe Stryke cu ochi neliniştiţi.

— Ştii că-i un plan nebunesc, nu?

— Ai tu altă soluţie?

Preţ de-o clipă, căpitanul speră din tot sufletul să primească un răspuns afirmativ.

Timp de o oră Jderii se ocupară de nenumăratele sarcini pe care le presupunea pregătirea unei unităţi de luptă.

După ce toate fură puse la punct, Stryke merse la adăpostul improvizat care slujea drept infirmerie. Îl găsi pe Alfray îngrijind un Meklun leşinat, culcat la capătul îndepărtat al cortului, cu o cârpă umedă pe frunte. Cea mai mare parte a spaţiului rămas o ocupa Darig, şi el întins, dar mai vioi. Cu un zâmbet tâmp pe faţă, ochi lucioşi, clătina din cap şi bolborosea întruna. La flacăra tremurătoare a candelei, Stryke văzu că pătura de pe el era răsucită şi pătată de transpiraţie.

— Ai venit la ţanc, spuse Alfray. Am nevoie de ajutor.

— E pregătit?

Alfray se uită la Darig. Bolnavul chicotea.

— I-am dat cristal cât să doboare un regiment. Dacă nu e pregătit acum, nu va fi niciodată.

— Mahon coate baniţe ciripit de păsărele legate cu sfoară, bolborosi Darig.

— Am înţeles perfect, Alfray. Ce vrei să fac?

— Mai adu pe cineva. E nevoie de două persoane care să-l ţină.

— Sfoară drăguţă, adăugă Darig. *Drăguţă... crimăvară... meselă...*

Alfray se lăsă pe vine lângă pacient.

— Linişteşte-te, îl alină el.

Stryke aruncă o privire afară şi-l văzu pe Jup în apropiere. Îi făcu semn. Piticul veni în fugă şi se aplecă să intre în cort.

— Tu eşti norocos, îi spuse Stryke sec. O să ţii de bucata pe care-o taie. Făcu din cap spre picioarele răcanului.

În cort n-ar mai fi încăput încă o persoană. Jup se duse cu grijă la capătul patului.

— Nu-i frumos să calc pe el, explică el.

— Nu cred că şi-ar da seama, rosti Alfray.

— A intrat o nevăstuică în râu, anunţă Darig, cât se poate de convins că ştie ce spune.

— A primit puţin cristal în loc de calmant, explică Stryke.

Jup ridică din sprânceană.

— Puţin? Ca să folosesc o expresie veche de-a piticilor, aş zice că-i dus cu mintea la arat.

— Şi n-o să stea mult acolo, le aminti Alfray, cam nervos. Hai să-i dăm drumul odată.

— Râul, râul, cântă Darig, cu ochii cât cepele.

— Prinde-l de gleznă, Jup, îl instrui Alfray. Tu, Stryke, ţine-l de braţe. Nu vreau să se mişte când încep.

Făcură amândoi ce li se spuse. Alfray trase pătura la o parte, dezvelind piciorul infectat. Rana era înecată în puroi.

— Pe toţi zeii... murmură Jup.

Alfray o tamponă uşor cu o cârpă.

— Nu-i o privelişte prea frumoasă, nu-i aşa?

Stryke strâmbă din nas.

— Nici prea frumos mirositoare. De unde-l tai?

— De-aici, de-a latul coapsei, mult deasupra genunchiului. Totul e s-o fac repede. Termină de curăţat toată zona infectată şi stoarse cârpa într-un vas de lemn. Voi ţineţi-l bine până merg eu să iau ce-mi trebuie.

Se aplecă şi ieşi din cort. Un foc mic ardea într-o groapă la câţiva metri distanţă.

— Tu! strigă el la un soldat care trecea pe-acolo. Stai aici şi dă-mi ce vreau când îţi zic.

Soldatul înclină din cap şi veni lângă foc fără să facă nici un zgomot.

Alfray rupse cârpa umedă în două şi-i dădu o bucată. Cu cealaltă, apucă mânerul unui cuţit cu lamă lungă, care ieşea din foc. Lama sclipea incandescentă. Un topor se încălzea încă la flacără. Alfray împinse cu piciorul o lopată lângă el.

Întors în cort, îngenunche din nou, scoţând din buzunarul vestei o bucată de funie groasă, rezistentă, lată cât palma.

Darig zâmbea fericit.

— Porcul călăreşte armăsarul, porcul călăreşte mmm...

— *Muşcă*! îi comandă Alfray, vârându-i funia în gura deschisă.

— Acum? întrebă Stryke.

— Acum. Ţineţi-l zdravăn!

Aduse cuţitul fierbinte. Darig făcu ochii mari şi începu să se zbată. Jup şi Stryke îi ţintuiră membrele care se mişcau necontrolat.

Din câteva mişcări rapide şi pricepute, Alfray săpă în rană. Dădu la o parte pielea şi începu să taie în carnea de dedesubt. Darig se zbătu şi mai tare şi scuipă funia. La urletul lui de durere, Meklun se foi, dar leşină din nou imediat; Alfray vârî căluşul înapoi în gura bolnavului. Îl ţinu acolo cu palma şi lucră mai departe cu o singură mână. În scurt timp, reuşi să dezvelească osul.

Darig gemu şi leşină.

Aruncând cuţitul, Alfray strigă:

— Toporul!

Îl primi pe deasupra capului lui Stryke, cu mânerul înfăşurat până aproape de tăişul alb din cauza căldurii.

Îl prinse cu amândouă mâinile şi-l ridică mult de tot. Ochi, inspiră adânc şi lovi cu toată puterea. Lama căzu pocnind exact pe locul fixat. Stryke şi Jup simţiră trupul soldatului tresărind. Dar piciorul nu era decât pe jumătate tăiat.

Darig se trezi din leşin şi începu iar să se agite, cu o expresie de groază pe chip. Scuipă iar căluşul şi începu să ţipe. Nici unul nu mai avea o mână liberă ca să-i astupe gura.

— Grăbeşte-te! îl îmboldi Stryke pe Alfray.

— Ţine-l nemişcat! Scoase toporul şi se pregăti să lovească încă o dată.

A doua lovitură, mai puternică decât prima, nimeri şi ea ţinta. Treaba era aproape gata, mai rămăseseră câteva tendoane şi resturi de piele. Fură tăiate cu a treia lovitură, care despică şi pătura de cai pe care stătea Darig. Lama toporului se înfipse în pământ.

Urletele continuau. Stryke le puse capăt trăgându-i un pumn în tâmplă şi lăsându-l fără cunoştinţă.

— Trebuie să oprim sângerarea, le spuse Alfray, în timp ce dădea la o parte piciorul retezat. Dă-mi lopata aia.

Soldatul i-o aduse cu multă grijă. Era netedă, purpurie şi când Alfray suflă în ea, o bucată străluci preţ de-o clipă, alb-gălbuie.

— E destul de fierbinte, hotărî el. Ţineţi-l mai departe. O să se trezească iar din cauza durerii.

Lipi lopata de ciot. Fierul incandescent îşi făcu datoria şi cauteriză rana, umplând aerul cu un miros pătrunzător de carne arsă. Smuls din starea de inconştienţă, Darig răcni cât îl ţinură plămânii, dar şocul şi sângele pierdut îl biruiră. Ţipetele nu se mai auziră la fel de tare ca prima oară.

Jup şi Stryke îi apăsară membrele cu toată puterea în timp ce Alfray turnă spirt pe ciot şi-l înveli într-un bandaj muiat în balsamuri vindecătoare.

Darig bolborosea întruna. Începu să respire regulat, dar slab.

— Respiră mai uşor, anunţă Alfray. E bine.

— O să reziste? se întrebă Jup.

— Poate să reziste, poate să se şi ducă. Se aplecă şi înfăşură piciorul retezat într-o bucată de pânză. Acum, zise el, ridicându-l, are nevoie de odihnă şi de hrană consistentă, ca să capete puteri. Luă pachetul însângerat sub braţ.

— Asta este o comandă zdravănă, îi spuse Stryke. Nu uita, avem porţii limitate şi nu-mi permit să trimit pe cineva la vânătoare.

— Lasă asta în seama mea, rosti Alfray, am eu grijă. Acum plecaţi de aici, amândoi. Îmi deranjaţi bolnavii.

Stryke şi Jup se pomeniră în faţa cortului, cu ochii la pânza care acoperea deschizătura.

Noaptea începea să facă loc zorilor.

Stryke adunase douăzeci de soldaţi pentru raid, inclusiv cercetaşii aflaţi deja pe poziţii, la marginea Stâncii Negre. Un grup mic avea să rămână să păzească tabăra şi răniţii. Vrând să stea de vorbă cu Alfray despre asta, se îndreptă spre cort.

Meklun era tot inconştient. Darig stătea în capul oaselor. Avea privirea înceţoşată şi era palid, dar se simţea destul de bine la un timp atât de scurt de la amputarea piciorului. Efectul cristalului trecuse de mult. Alfray îi dădea să mănânce tocană fiartă într-un cazan de fier negru.

— Trebuie să te întăreşti, îi spuse el categoric şi-i dădu vasul fierbinte.

Darig luă o lingură de încercare. Expresia de nesiguranţă îi dispăru imediat şi începu să mănânce cu poftă.

— Mmm, carne. Gustoasă! Ce este?

— Ăăă... lasă asta acum. Mănâncă-ţi porţia.

Stryke îi surprinse căutătura.

— Nevoile se cer satisfăcute, spuse el, apoi întoarse privirea, neobişnuit de sfioasă.

Aşteptară într-o linişte stânjenitoare ca bolnavul să termine de mâncat.

Haskeer vârî capul în cort şi le distrase atenţia.

— Miroase bine, zise el, aruncând o privire plină de speranţă spre cazan.

— E pentru Darig, zise Alfray repede. Ceva... special.

Haskeer se arătă dezamăgit.

— Păcat.

— Ce vrei? îl întrebă Stryke scurt.

— Aşteptăm ordinul de deplasare, căpitane.

— Atunci mai aşteptaţi puţin. Vin imediat.

Sergentul scutură din umeri, se mai uită o dată cu jind la cazan şi plecă.

— Dacă tocana asta e atât de specială cum cred eu, remarcă Stryke, ar trebui să-i dai şi lui.

Alfray zâmbi.

Darig îşi mută privirea perplexă de la unul la celălalt.

— Acum odihneşte-te, îi spuse blând Alfray, luându-l de umeri şi culcându-l.

— Poate c-ar fi mai bine să rămâi să-l îngrijeşti pe el şi pe Meklun, sugeră Stryke.

— Asta pot să facă şi soldaţii. Vobe sau Jad, de exemplu. Sau Hystykk. Sunt în stare.

— Mi-am zis că poate preferi să stai cu ei.

— Prefer să fiu în mijlocul acţiunii. Alfray îşi scoase bărbia în afară, încăpăţânat. Asta dacă nu cumva consideri că sunt prea *bătrân* pentru asemenea...

— Stai domol! Vârsta n-are nici o legătură cu asta. Am vrut numai să-ţi dau de ales. Hai. Mă bucur să fii printre noi.

— În regulă. Vin.

Stryke îşi zise că trebuie să aibă grijă ce-i spune lui Alfray când se pune problema vârstei. Se supăra imediat când venea vorba de bătrâneţe.

— Termin treaba aici şi vin, adăugă Alfray.

După ce ieşi căpitanul, Darig începu să se foiască.

— Domnule, îndrăzni el, mai e tocană?

Trupa se adunase la cincizeci de paşi de cort.

Când Stryke ajunse la ea, îl prinse şi Alfray din urmă.

— Raportează, Coilla, ordonă scurt căpitanul.

— După spusele cercetaşilor noştri, se pare că grupul pe care îl urmărim se află la hotarul de vest al Stâncii Negre. Cu alte cuvinte, drept în faţa noastră.

— De unde ştim că sunt ei?

— Nu ştim. Dar aşa se pare. Am fost acolo, sus, şi am văzut o ceată de cobolzi care băgau şopârlele în ţarc. Am avut impresia că tocmai se întorseseră dintr-un raid.

Stryke se încruntă.

— Nu-i o dovadă că-i acelaşi grup.

— Nu, îl aprobă Coilla. Dar dacă nu vii tu cu o soluţie mai bună ca să aflăm sigur, asta-i tot ce ştim acum.

— Şi dacă nu-s ei, eu tot zic să mergem peste ei să-i facem arşice, propuse Haskeer.

Printre soldaţi se auziră şoapte aprobatoare.

— Dacă ăsta e într-adevăr grupul pe care-l vânăm noi, atunci cred că avem noroc să dăm peste tabăra lor chiar în afara Stâncii Negre.

— Deşi s-ar putea să năvălească peste noi toată populaţia dacă facem o mişcare greşită, avertiză Alfray. Se întoarse spre comandant. Ei? Ce facem, atacăm?

— Atacăm, hotărî Stryke.

12

Lăsară caii pe loc şi porniră spre primul post de observaţie pe jos.

Îşi înnegriseră tăişul săbiilor cu cărbune umed, ca să nu lucească în lumina palidă a lunii. Cu urechile ciulite la zgomote şi cu ochii în patru, trupa înainta, furişându-se.

Terenul se modifica. Devenea tot mai moale sub tălpi pe măsură ce câmpia făcea loc mlaştinii.

Se crăpa de ziuă când ajunseră la postul de observaţie. Soarele răsărea, mesager însângerat al unei noi zile înnorate şi ploioase.

Întâlnirea tăcută cu cercetaşii se petrecu în vârful unui deluşor acoperit de un mic crâng, de unde puteau vedea fără a fi văzuţi. Pe măsură ce soarele se înălţa, zăriră conturul Stâncii Negre prin ceaţa lipicioasă.

O îngrămădeală de clădiri cu un singur etaj, cocioabe din lemn de forme şi mărimi diferite, se conturau în ceaţă. Cercetaşii atraseră atenţia că mai sunt încă două cocioabe exact dedesubtul punctului lor de observaţie, dar ceva mai departe de tabăra propriu-zisă. Una era mică, cealaltă mult mai mare, o locuinţă lungă, comună, asemănătoare ca dimensiuni şi decoraţiuni cu o clădire de-a orcilor. Între ele şi în spatele lor se întindea un ţarc unde fuseseră închise şopârlele care stăteau culcate şi nemişcate, aşa cum le era felul. Păreau vlăguite, suferind fără îndoială din cauza temperaturii foarte scăzute care afecta întregul ţinut. Stryke se întrebă cât vor mai putea cobolzii să se folosească de ele.

Se aplecă spre unul dintre cercetaşi şi-l întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat, Orbon?

— Am văzut mişunând câţiva bandiţi până acum un ceas. Aproape toţi s-au dus în clădirea mare, unul a intrat în cea mică. De atunci, nici o mişcare.

Stryke îi chemă pe Coilla şi pe Haskeer.

— Luaţi repede patru soldaţi şi coborâţi acolo. Orbon, tu vei fi unul dintre ei. Vreau să ştiu cum este terenul şi cum sunt dispuşi cobolzii. Dacă întâlniţi gărzi, eliminaţi-le.

— Şi dacă suntem văzuţi? întrebă Coilla.

— Să nu fiţi văzuţi! Altfel, fiecare orc trebuie să se descurce pe cont propriu.

Coilla făcu semn din cap că a priceput, preocupată să-şi aleagă două cuţite din teaca de la braţ.

— Şi să fii cuminte, îl avertiză Stryke pe Haskeer cu asprime în glas.

Sergentul îşi luă o expresie de orc jignit în nevinovăţia lui.

Coilla alese repede ceilalţi soldaţi care trebuiau să meargă cu ei şi porniră cu toţii în jos, pe deal.

Înaintau de la un copac la altul. Când nu mai avură după ce să se ascundă, porniră spre un rând de tufişuri, ultimul adăpost înainte ca terenul să devină deschis. Lăsându-se pe vine, cât mai jos, scrutară drumul din faţă.

Din unghiul respectiv, reuşiră să zărească patru cobolzi-gărzi. Hainele de blană îi fereau de frigul nopţii. Două din creaturile vânoase stăteau lângă cocioaba mare, două lângă cea mică. Nu se mişca nici una.

Coilla puse rapid la punct o strategie pe care le-o comunică celorlalţi prin semne. Ea urma să meargă cu doi soldaţi la dreapta, spre cocioaba mică, iar Haskeer şi ceilalţi spre cea mare, din stânga. La sfârşit, reteză aerul în dreptul gâtului.

Aşteptară momentul prielnic plini de încordare. Să traverseze terenul deschis însemna să se mişte repede. Se scurseră câteva minute. La un moment dat, ambele perechi de gărzi deveniră vulnerabile. Doi începură să vorbească între ei, cu spatele pe jumătate întors la deal. Ceilalţi începură să patruleze cu spatele la orci.

Haskeer şi Coilla ieşiră din ascunzătoare şi-o luară la fugă. Răcanii ţâşniră după ei.

Cu un cuţit în dinţi şi unul în mână, Coilla se deplasa cu toată uşurinţa şi viteza de care era în stare. Ajunse foarte aproape de jumătatea drumului, când gărzile terminară de vorbit şi se despărţiră.

Se opri şi le făcu semn celorlalţi să-i urmeze exemplul.

Fără a se uita în direcţia lor, una dintre gărzi se duse la un capăt al cocioabei şi dădu colţul. Cealaltă era tot cu spatele la Coilla, dar începu să se întoarcă treptat, pe măsură ce studia peticul de iarbă.

Coilla aruncă o privire spre cocioaba mare. Gărzile habar n-aveau ce se petrece. Probabil că Haskeer şi soldaţii lui se

aflau în spatele ei, pentru că nu-i vedea.

Nu lăsă să treacă decât o fracţiune de secundă. Erau poate treizeci de paşi între ea şi garda care se întorcea. Acum ori niciodată. Duse braţul în spate şi aruncă cuţitul cu toată puterea. Elanul o făcu să se încline din talie şi să dea drumul aerului ţinut în plămâni.

Cuţitul, perfect aruncat, nimeri ţinta exact între omoplaţi cu un zgomot înfundat. Coboldul se prăbuşi fără să scoată vreun sunet.

Coilla ţâşni înainte, încadrată de soldaţii care ajunseseră lângă ea chiar când a doua gardă apăru de după colţ. Se năpustiră asupra ei, fără să-i dea timp să-şi scoată arma. Avu o moarte rapidă şi violentă.

Traseră cadavrele din drum, apoi se ascunseră cât putură de bine şi, privind înspre cocioaba mare, zăriră grupul lui Haskeer avansând după pradă.

În jurul clădirilor mai înalte, pământul fusese răscolit de şopârle şi noroiul le îngreuna deplasarea. Haskeer, care nu era cel mai agil dintre orci, chiar dacă cel mai plin de sine, reuşi să-şi smulgă bocancul prins în mocirlă. Când îl trase, acesta ieşi cu un plescăit. Haskeer îşi pierdu echilibrul şi căzu cu capul înainte, aruncând sabia în aer.

Coboldul pe care-l pândea se întoarse spre el. Îi căzu falca de uimire. Haskeer îşi căută sabia. Nu avea cum să ajungă la ea, aşa că puse mâna pe o piatră şi-o azvârli. Proiectilul nimeri coboldul exact în gură. Îi sparse dinţii şi-l umplu de sânge. Apoi soldaţii lui năvăliră asupra lui şi-l terminară cu pumnalele.

Haskeer îşi recuperă sabia, dar se împiedică, gata să cadă iar în faţă. Se năpusti asupra santinelei rămase mai mult alunecând. Coboldul avea şi el sabia scoasă şi pară primul atac. Blocând iataganul cu a doua lovitură, Haskeer înfipse lama în pieptul creaturii.

Încă două cadavre târâte şi ascunse.

Gâfâind, Haskeer se uită spre Coilla şi ridicară amândoi degetele mari, în semn de reuşită. Din câteva semne,

stabiliră că următoarea mişcare era să verifice cocioabele.

Cea la care ajunse sergentul cu grupul lui nu avea ferestre. Nici uşă, ci mai degrabă o deschizătură acoperită de formă cu o zdreanţă. Haskeer ajunse primul la ea, apoi ceilalţi, pregătindu-se să facă faţă unui atac. Prudent, sergentul trase puţin zdreanţa la o parte, atent la orice sunet. Reuşi să distingă interiorul colibei în lumina palidă a zorilor.

Cobolzii dormeau grămadă pe podea şi pe paturile aliniate pe peretele opus. Peste tot erau împrăştiate arme.

Haskeer nici nu respiră, de teamă să nu trezească mulţimea copleşitoare de duşmani. Unul dintre ei, întins lângă intrare, tresări în somn.

Sergentul îngheţă şi rămase aşa până când fu absolut sigur că se putea mişca din nou în siguranţă. Pe urmă lăsă zdreanţa la loc şi respiră uşurat.

Se dădu trei paşi înapoi. Zdreanţa tremură. Haskeer şi soldaţii lui se lipiră de pereţi, de o parte şi de alta a deschizăturii.

Din cocioabă ieşi un cobold cu ţinuta dezordonată, prea somnoros ca să fie atent la ce se petrece în jur. Făcu doi-trei paşi clătinându-se, apoi umblă pe la haine în dreptul vintrelor. Cu o expresie de uşurare pe chip, legănându-se de pe un picior pe altul, creatura dădu drumul unui jet de urină. Haskeer sări la atac şi-l prinse rapid cu mâna de gât. Urmă o luptă scurtă. Coboldul urina necontrolat. Braţul lui Haskeer smuci şi rupse gâtul banditului.

Sergentul rămase nemişcat, susţinând corpul moale şi ciulind urechile. Satisfăcut că nu auzi nimic, târî cadavrul în locul unde le aruncase şi pe celelalte, blestemând în gând urina care-i udase bocancii. Îl trânti peste hoituri şi bolborosi mai departe în timp ce-şi ştergea încălţările de pantaloni.

În afară de mărime, cocioaba pe care o cerceta grupul Coillei se deosebea de cealaltă prin două lucruri: avea uşă şi, pe lateral, un geam.

Coilla le ordonă soldaţilor să stea cu ochii în patru, apoi intră pe vârfuri. Aplecată sub geamul care nu avea nici obloane, nici perdea, încercă să capteze sunetele dinăuntru. După ce-şi obişnui urechea cu ele, auzi un şuierat ritmic, pe care, după un minut, îl identifică drept sforăit.

Ridică încet capul şi se uită înăuntru.

Văzu o singură încăpere, cu trei creaturi. Doi cobolzi aşezaţi pe podea, cu spatele proptit de perete şi cu picioarele crăcănate pe podea. Amândoi păreau să doarmă adânc, unul dintre ei fiind cel care sforăia.

Al treilea ocupant îi atrase atenţia.

Fusese legat de singurul scaun din încăpere şi era la fel de scund ca şi cobolzii, dar mult mai solid. Pielea aspră avea nuanţe verzui. Capul, de forma unui dovleac, era mult mai mare decât corpul, iar urechile clăpăuge ieşeau în evidenţă şi ele. Gâtul aducea cu al unui vultur. Ochii alungiţi aveau sprâncene extrem de cărnoase, iar globii ovali şi negri contrastau cu albeaţa din jurul lor, străbătută de vinişoare gălbui. Nu avea păr pe cap şi pe faţă, doar perciuni, şi ele nişte smocuri de blană maro-roşcată, pe cale să îngălbenească.

Purta o haină gri simplă, nespălată de cine ştie când. Bocancii până la glezne erau din piele de căprioară, cu catarame fără luciu, care avuseseră şi ei zile mai bune. Pielea de pe faţa şi de pe mâinile asemănătoare cu ale orcilor se încreţea ca a unui şarpe, semn că fiinţa era foarte bătrână.

Tocmai când se gândea la vârsta lui, gremlinul ridică privirea şi-o zări.

Făcu nişte ochi mari, dar nu scoase nici un sunet, aşa cum se temuse Coilla. Se uitară lung unul la altul câteva secunde, apoi Coilla se retrase..

În şoaptă, dar mai mult prin semne, le povesti soldaţilor despre descoperirea făcută şi le ordonă s-o aştepte cât merge ea să dea raportul. În timp ce se ascundeau, îi făcu

semn lui Haskeer. Sergentul îşi lăsă şi el soldaţii, apoi alergară amândoi sus pe deal.

Când ajunseră la restul trupei, îl găsiră pe Stryke la limita răbdării.

— Am omorât gărzile pe care le-am întâlnit, se grăbi Haskeer să-l înştiinţeze. Iar cocioaba aia mare de acolo e plină de nemernicii de cobolzi, din câte se pare, fir-ar să fie de bestii pitice.

— Vreo urmă de cilindru?

Haskeer scutură din cap.

— Nu, spuse şi Coilla. Dar am văzut ceva foarte interesant în cocioaba mică. Au un prizonier, Stryke. Un gremlin. Pare foarte bătrân.

— Un gremlin? Ce naiba vrea să însemne asta?

Coilla ridică din umeri.

Haskeer nu mai avea răbdare.

— Ce mai aşteptăm? Hai să-i le luăm gâturile cât mai dorm!

— Imediat, îi spuse Stryke. Dar trebuie s-o facem cu cap. Nu uitaţi că am venit aici pentru cilindru. Asta e singura noastră şansă de a-l găsi. Şi nu vreau să fie rănit prizonierul.

— De ce?

— Pentru că duşmanul duşmanului nostru e prietenul nostru.

Haskeer avea probleme cu ideea de prieteni.

— Noi nu avem prieteni.

— Atunci, aliaţi. Dar îl vreau viu, pe cât se poate. Dacă cilindrul *nu* e aici, poate ne spune el unde să-l căutăm. Asta în cazul în care e cineva printre voi care a reuşit să înţeleagă bolboroseala cobolzilor.

— Ar trebui să trecem la treabă, susţinu şi Jup, înainte să fie descoperite cadavrele.

— Aşa este, îl aprobă Stryke. Iată cum facem. Două grupe. Eu cu Coilla şi cu Alfray ne alăturăm soldaţilor care sunt deja la cocioaba mică. Vreau să văd prizonierul cu

ochii mei. Haskeer şi Jup, voi îi luaţi pe ceilalţi şi înconjuraţi cocioaba mare. Dar să nu faceţi nimic până nu ajung şi eu acolo. Aţi înţeles?

Sergenţii dădură amândoi din cap, dar nu se uitară unul la altul.

— În regulă. Să mergem.

Jderii se împărţiră în grupurile stabilite şi se scurseră spre tabără. Nu întâmpinară nici un fel de rezistenţă şi nu văzură nici o mişcare.

Odată ce soldaţii lui Stryke se alăturară celor lăsaţi de pază, se plasară în faţa cocioabei mici. Trupa lui Haskeer şi Jup făcu la fel.

— Fiţi gata să-mi auziţi ordinul, îi instrui Stryke în şoaptă. Coilla, hai să ne uităm pe fereastra aia.

Coilla o luă înainte, uşor aplecată, urmată de căpitan. Aruncă o privire pe geam, apoi îl lăsă şi pe el. Înăuntru nu se schimbase nimic: cobolzii zăceau crăcănaţi în continuare, lângă prizonierul legat. De data asta, gremlinul nu-şi dădu seama că e privit şi nu ridică ochii. Cei doi reveniră lângă restul trupei.

— E timpul să ne încercăm norocul, şopti Stryke. Hai s-o facem repede, în linişte.

Ciocăni la uşă şi se retrase repede într-o parte. Trecu o jumătate de minut de aşteptare încordată. Stryke se întrebă dacă nu cumva situaţia se înrăutăţise şi nu se vor trezi cu tot neamul cobolzilor pe cap. Cercetă zona din priviri, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Apoi bătu iar la uşă, de data asta mai tare. Se scurseră câteva secunde până auziră scârţâitul zăvorului.

Un cobold deschise uşa şi scoase capul afară fără prea multă precauţie, semn că nu se aştepta la nimic rău. Stryke îl apucă de gât şi-l trase sălbatic la o parte. Jderii năvăliră înăuntru.

Căpitanul îi veni de hac coboldului cu o lovitură de pumnal în inimă. Apoi intră şi el repede, târând cadavrul după el. A doua santinelă era deja moartă şi ea. Nici măcar

nu apucase să se ridice, pe faţă fiindu-i întipărită masca unei morţi violente. Stryke aruncă hoitul lângă ea.

Cu o mână, Coilla îi ţinea astupată gura prizonierului care începuse să tremure. Cu cealaltă îi ţinea cuţitul la gât.

— Nici un sunet, altfel te duci şi tu după ei, îi promise ea. Nu ţipi dacă iau mâna?

Gremlinul îi făcu semn din cap că nu. Deschisese ochii mari, îngroziţi. Coilla îşi retrase mâna, dar ţinu cuţitul aproape de el, ca să-şi sublinieze ameninţarea.

— N-avem timp de stat la taifas, se adresă Stryke prizonierului. Ce ştii despre artefact?

Gremlinul îl privi nedumerit.

— Cilindrul?

Mutându-şi privirea de la un orc la altul, apoi în jos, la cobolzii măcelăriţi, gremlinul întoarse ochii spre Stryke şi dădu iar din cap.

— Unde e?

Prizonierul înghiţi. Când vorbi, o făcu cu glas grav, de bas, subţiat de notele piţigăiate scoase de coardele lungite de bătrâneţe.

— În cocioaba mare, unde dorm ceilalţi.

Coilla îi aruncă o privire aspră.

— Sper că nu ne minţi, bătrâne.

Stryke arătă cu degetul spre unul dintre soldaţi.

— Rămâi cu el. Restul, după mine.

Îi conduse la cocioaba mare.

Trupa se înarmase cu armele preferate în lupta corp la corp. Majoritatea aleseseră cuţitele. Stryke optase pentru o combinaţie de sabie şi cuţit. Haskeer se hotărâse asupra unui topor.

Aşa cum ştiau deja, nu exista decât o intrare. Se adunară în jurul ei, cu Stryke, Coilla, Haskeer, Jup şi Alfray în faţă.

Deşi se aflau în apropierea unei aşezări în care trăiau, cu siguranţă, sute de membri ai unei rase duşmane, Stryke sesiză liniştea stranie care aducea cu ea un fel de pace. O puse pe seama calmului care-l cuprindea întotdeauna

înainte de luptă, senzaţia unică de a fi centrul lumii, o fiinţă nevătămată, ameninţată numai de răsuflarea apropiată a morţii. Aerul, în ciuda diferitelor miasme, nu avusese niciodată un miros mai dulce.

— Să-i dăm drumul, mârâi el.

Haskeer smuci zdreanţa de la intrare.

Jderii dădură năvală în cocioabă. Loveau feroce în stânga şi în dreapta, cu ură nestăvilită, ciopârţeau, spintecau, străpungeau tot ce le stătea în cale. Îi zdrobeau pe cobolzi în picioare, îi loveau cu bocancii, îi împungeau cu sabia, le tăiau gâturile, le hăcuiau trupurile cu securea. Victimele scoteau urlete asurzitoare, ţipau şi blestemau pe limba lor încâlcită, sporind hărmălaia.

Mulţi cobolzi mureau fără a mai avea timp să se ridice. Alţii reuşeau să o facă, dar erau căsăpiţi imediat. Alţii însă, cei mai din spate, se sculară în picioare şi opuseră rezistenţă. Măcelul se transformă într-o luptă corp la corp înverşunată.

În faţa unui iatagan rotit cu sălbăticie, Stryke îl străpunse pe adversarul său cu atâta forţă, că-i intră sabia în perete. Trebui să se proptească cu bocancul de pieptul coboldului ca s-o scoată. Nu se opri, ci-şi căută următoarea victimă.

Înfruntându-şi bătrâneţea, Alfray îşi lovi abil oponentul în partea dreaptă, apoi schimbă tactica şi-i ciopârţi stânga.

Coilla se feri de un agresor înarmat cu o lance, îi reteză încheieturile degetelor şi-i înfipse ambele pumnale în piept.

Haskeer îl pocni pe un cobold în cap cu pumnul său greu, zdrobindu-i craniul, apoi se răsuci şi aruncă securea în burta duşmanului de lângă el.

Parând atacul unui bandit înarmat cu o floretă, Jup îi smulse arma din mâini şi-l împunse cu sabia prin ochi direct în creier.

Armele ucideau frenetic, fără oprire. Apoi, carnajul încetă la fel de brusc cum începuse. Nu mai rămăsese în picioare nici un duşman.

Stryke îşi şterse cu mâna transpiraţia şi sângele de pe faţă.

— Grăbiţi-vă! Dacă nici acum nu vin alţii după noi, n-o să mai vină niciodată. *Găsiţi cilindrul*!

Soldaţii lui începură să răscolească frenetic locul transformat în abator. Căutau în hainele cadavrelor, scotoceau în paiele din podea, răsuceau toate bunurile victimelor.

Apropiindu-se de un cobold mort, Stryke constată că nu era mort, cum crezuse el, căci îl atacă cu o armă mişelească, un topor cu tăişul zimţat. Jderul îi puse sabia în piept şi se lăsă pe ea cu toată greutatea. Coboldul avu un spasm, scoase un gâlgâit şi muri. Stryke îşi reluă căutarea nebunească.

Începu să creadă că totul fusese în zadar, când îi auzi pe Alfray strigând.

Se opriră toţi şi se uitară la el. Stryke îşi croi drum printre ei. Alfray arăta spre un cobold mutilat. Cilindrul era prins la cingătoarea lui.

Stryke îngenunche şi-l scoase plin de nerăbdare. Îl ridică în lumină. Părea intact. Nedeschis.

Haskeer rânji, triumfător, jubilând:

— Nimeni nu fură de la orci!

— Haideţi! şuieră Stryke.

Părăsiră locul în mare viteză şi fugiră la cealaltă cocioabă.

Gremlinul părea şi mai agitat. Dar nu-şi putea lua ochii de la cilindru.

— Trebuie să plecăm de aici! îi grăbi Jup.

— Cu el ce facem? întrebă Haskeer, întinzând sabia către gremlinul care se pierdu cu firea.

— Da, Stryke, întrebă şi Coilla, cu el cum rămâne?

Sergentul veni cu o idee tipică pentru el.

— Eu zic să-l omorâm şi să terminăm povestea.

Gremlinul se făcu mic de spaimă.

Pe moment, Stryke nu ştiu ce hotărâre să ia.

— Cilindrul ăsta are o mare importanţă! exclamă gremlinul dintr-odată. Pentru orci! Vă pot explica, am destule cunoştinţe!

— Merge la cacealma! presupuse Haskeer, agitând sabia ameninţător. Luaţi-i gâtul!

— La urma urmei, de asta m-au răpit cobolzii, adăugă timid gremlinul.

— Ce-ai zis? sări Stryke.

— Să le explic ce e cu el. De-asta m-au adus aici.

Stryke scrută chipul prizonierului, încercând să-şi dea seama dacă spune adevărul. Şi dacă adevărul lui avea vreo importanţă pentru ei.

— Ce *facem*, căpitane? insistă Coilla, cu nerăbdare.

— Îl luăm cu noi, decise Stryke, într-un sfârşit. Acum hai s-o ştergem dracului de-aici.

13

Jderii părăsiră tabăra de la Stânca Neagră în mare grabă. Îl târâră pe gremlin după ei, legat de funie. La sfârşitul marşului, bătrânul gâfâia din cauza efortului.

Stryke dădu ordin soldaţilor să strângă tabăra şi să se pregătească pentru o plecare rapidă.

Haskeer jubila.

— Înapoi la Cairnbarrow, în sfârşit. Îţi spun eu, Stryke, n-am crezut c-o să reuşim.

— Mulţumesc pentru încredere, replică distant comandantul.

Haskeer nu sesiză ironia.

— O să fim nişte eroi când ne întoarcem cu obiectul ăla. Făcu semn cu capul spre cilindrul de la cingătoarea lui Stryke.

— Încă nu s-a terminat, îl avertiză Alfray. Mai întâi trebuie să ajungem acolo, şi asta înseamnă să traversăm multe teritorii duşmane.

— Şi nici nu avem de unde şti cum o să reacţioneze Jennesta la întârzierea noastră, adăugă Jup. Cilindrul şi

cristalul nu ne garantează c-o să ne lase capul pe umeri.

— La tratative cu groaza, rânji Haskeer.

Stryke îşi zise că nu se aştepta la o asemenea idee de la Haskeer, dar se hotărî s-o lase baltă. La urma urmei, ăsta trebuia să fie un prilej de bucurie. Oare de ce nu se bucura?

— Dar n-ar trebui să-l ascultăm şi pe el? întrebă Coilla, făcând semn spre gremlinul aşezat pe o buturugă, vlăguit şi înfricoşat.

— Ba da, fu de acord Haskeer. Hai să-l auzim odată, altfel mai avem de cărat un neputincios după noi.

— Asta crezi tu despre camarazii noştri răniţi? se enervă Alfray.

Stryke ridică mâna să-i potolească.

— Destul! Nu vreau să stăm aici şi să ne certăm, când poate că sute de cobolzi vin după noi să se răzbune. Cum te cheamă? se adresă el musafirului lor nedorit.

— Mmm... Mmm... Gremlinul cel bătrân tuşi agitat şi încercă să vorbească din nou: *Mobbs*.

— Bine, Mobbs, ia zi, de ce spuneai că te-au răpit cobolzii? Şi de unde ştii despre ăsta?

— Fii atent, viaţa ta atârnă de vorbele tale. Alege-le cu grijă.

— Nu sunt decât un savant umil, spuse Mobbs. Vorbea de parcă îşi cerea iertare. Mă îndreptam spre treburile mele de la nord de aici, în Hecklowe, când m-au răpit bandiţii ăia, adăugă el cu o undă de indignare în glas.

— De ce? îl întrebă Coilla. Ce voiau de la tine?

— Mi-am dedicat viaţa studiului limbilor, mai ales al celor moarte. Aveau nevoie de priceperea mea pentru a descifra conţinutul artefactului. Vedeţi, după părerea mea, e purtătorul unui mesaj şi...

— Ştim asta, îl întrerupse Stryke.

— Aşadar, nu cilindrul e important, ci cunoştinţele din el.

— Cobolzii sunt proşti, declară Alfray fără ocol. La ce le-ar fi folosit cunoştinţele?

— Poate că lucrau pentru altcineva. Nu ştiu.

Haskeer îl luă în derâdere.

Dar Stryke deveni destul de curios ca să vrea să afle mai multe.

— Am impresia că povestea ta se cere spusă pe îndelete, Mobbs. O să mergem în pădure şi-o s-o ascultăm acolo. Şi sper să fie una interesantă.

— Hai, Stryke, fii *serios*! protestă Haskeer. De ce să mai pierdem timpul, când putem porni imediat spre casă?

— A ne ascunde de un alt atac din partea cobolzilor nu e o pierdere de timp. Fă ce ţi se spune.

Haskeer se îndepărtă îmbufnat.

Tabăra fu strânsă, răniţii pregătiţi de călătorie, iar Mobbs aşezat pe calul care trăgea targa lui Meklun. După ce şi-au şters toate urmele, Jderii se grăbiră să se adăpostească în Pădurea Stâncii Negre.

Ajunseră la destinaţie peste trei ore.

Nu era o pădure tânără. Copacii ei alcătuiau un tavan de frunze destul de înalt, prin care lumina soarelui vlăguit de-abia trecea, căci solul era umbros şi umed. Călcând pe un covor fragil de frunze maronii, Jderii ridicară o tabără provizorie. Răcanii primiră ordin să stea cu ochii în patru, în caz că-i pândea vreun necaz.

Din motive de siguranţă, nu aprinseră nici un foc. Aşadar, prima masă din ziua aceea fu foarte sărăcăcioasă: coji de pâine neagră, resturi de carne conservată şi apă.

Stryke, Coilla, Jup şi Haskeer se aşezară lângă Mobbs. Ceilalţi se apropiară, ca să-l poată auzi. Alfray se întoarse de la bolnavii lui, croindu-şi drum printre soldaţii tolăniţi.

— Lui Darig îi merge destul de bine, dar lui Meklun i-a crescut fierbinţeala.

— Fă ce poţi pentru el, îi spuse Stryke. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Mobbs, la fel ca toţi ceilalţi.

Gremlinul refuzase mâncarea, dar luase câteva înghiţituri de apă. Stryke presupuse că frica îi tăiase pofta

de mâncare. Iar acum, privit de atâtea perechi de ochi, era şi mai agitat.

— N-are de ce să-ţi fie frică de noi, îl asigură Stryke, câtă vreme eşti cinstit. Aşa că renunţă la enigme. Ridică cilindrul. Vreau să aud tot ce ştii despre obiectul ăsta şi de ce merită să-ţi dai viaţa pentru el.

— S-ar putea să vă daţi *voi* viaţa pentru el, replică Mobbs.

Coilla se încruntă.

— Cum aşa?

— Depinde cât de mult ţineţi la moştenirea voastră şi câte v-a furat destinul.

— Astea-s vorbe goale, menite doar să-i amâne moartea, tună Haskeer. Ia-i piuitul.

— Dă-i şi lui o şansă, spuse Jup.

Haskeer îl sfredeli pe pitic cu privirea.

— Văd că-i ţii partea.

— Eu sunt cel care va hotărî dacă vorbele lui au vreo însemnătate, declară Stryke. Exprimă-te limpede, Mobbs.

— Pentru asta trebuie să cunoaşteţi o frântură din istoria tărâmului vostru, iar eu mă tem că tocmai istoria o pierdem noi, cu toţii.

— Aşa, spune-ne o poveste, tună Haskeer pe ton amar. La urma urmei, avem tot timpul din lume.

— *Ţine-ţi gura*, rosti Stryke ameninţător.

— Din partea mea, eu ştiu câte ceva din trecutul Maras-Dantiei, se băgă Alfray în vorbă. Ce vrei să spui, gremlinule?

— Cu tot respectul, majoritatea lucrurilor pe care credeţi că le ştiţi, pe care de altfel mulţi dintre noi credem că le ştim, sunt doar un amestec de legende şi mituri. Eu m-am dedicat înţelegerii adevăratului curs al evenimentelor care ne-au adus în situaţia noastră jalnică de astăzi.

— Oamenii ne-au adus în situaţia asta, declară Stryke.

— Da. Dar ei nu au determinat decât evenimente destul de recente în istorie. Înaintea lor, viaţa în Maras-Dantia

curgea neschimbată de când lumea. Fireşte, a existat întotdeauna o rivalitate între rasele native, iar alianţele, mereu altele, au generat conflicte. Dar teritoriul era destul de întins ca să trăiască toate în armonie, mă rog, în măsura în care se putea.

— Pe urmă au apărut oamenii, rosti Coilla.

— Da. Dar câţi dintre voi ştiu că rasa asta mizerabilă a venit în două valuri? Şi că, la început, relaţiile dintre oameni şi rasele străvechi erau de prietenie?

Jup se arătă sceptic.

— Glumeşti.

— Este un adevăr. Primii imigranţi care au străbătut Deşertul Scilantium au făcut-o separat sau chiar în grupuri. Fie erau pionieri în căutarea unor noi frontiere, fie fugeau de persecuţii, fie pur şi simplu voiau să ia viaţa de la început.

— *Ei* erau persecutaţi? exclamă Haskeer. Greu de crezut povestea ta, piele-creaţă.

— Nu vă spun decât adevărul, aşa cum l-am descoperit şi eu, aşa cum a fost, rosti gremlinul, rănit în mândria lui.

— Continuă, îl îndemnă Stryke.

— Deşi localnicii considerau că oamenii au nişte tradiţii ciudate, aşa cum mulţi mai credem şi acum, primii imigranţi au fost lăsaţi în pace. Câţiva s-au dovedit demni de respect. Greu de crezut, nu-i aşa?

— Poţi să fii convins, îl asigură Coilla.

— Câţiva imigranţi, puţini la număr, s-au căsătorit cu membre ale raselor străvechi, dând naştere la copii ciudaţi, hibrizi. Dar asta o ştiţi, căci cred că sunteţi urmaşii roadelor unor asemenea uniuni.

Coilla dădu afirmativ din cap.

— Jennesta e. Urmaşi nu e tocmai cuvântul potrivit.

Stryke remarcă acreala din vocea ei.

— Asta vine puţin mai târziu în povestea mea, reluă Mobbs, dacă-mi daţi voie să mă întorc la ea. O expresie de nedumerire îi străbătu chipul. Oare unde am rămas...?

— La primii imigranţi, îl ajută repede Alfray.

— A, da. Cum v-am spus, oamenii din primul val s-au înţeles foarte bine cu rasele străvechi. Cel puţin le dădeau acestora motive să fie mai degrabă curioase decât îngrijorate din cauza lor. Cu al doilea val lucrurile au stat altfel. Am putea spune că a fost mai degrabă un potop. Hohoti scurt la propria remarcă amuzantă. Orcii îşi păstrară expresia severă. Ăăă, da. Acest al doilea val de oameni, mai mare, a fost diferit. Acaparau terenuri şi jefuiau. În cel mai bun caz, îi călcam pe nervi. N-a trecut mult până când au început să se teamă de noi şi să ne urască.

— Ne dispreţuiau, şopti Coilla.

— Da, mai ales că au dat alt nume pământului nostru.

— *Centrasia*, spuse Haskeer cu năduf. Rosti cuvântul ca pe-o obscenitate.

— Ne-au tratat ca pe nişte animale de povară şi au început să exploateze resursele din Maras-Dantia. Ştiţi şi asta, pentru că la fel fac şi azi, tot mai înverşunaţi. Închid animalele libere pentru carnea şi pielea lor, distrug solul cu păşunatul excesiv...

— Murdăresc râurile, adăugă Coilla, taie pădurile.

— Dau foc la sate, sări şi Jup.

— Împrăştie bolile lor îngrozitoare, spuse răcnind Alfray.

Haskeer se arătă cel mai îndurerat de ultima remarcă.

— Ba mai rău, continuă Mobbs, au distrus magia.

Un freamăt se făcu auzit printre războinici, un murmur de dezaprobare a sacrilegiului.

— Pentru noi, rasele străvechi, cărora ne-au scăzut puterile, asta a fost cea mai cumplită jignire. A semănat seminţele războiului pe care îl îndurăm de atunci încoace.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce nu utilizează oamenii farmecele furate de la noi împotriva noastră, comentă Jup. Sunt prea proşti, nu ştiu să le folosească?

— Cred că e posibil să fie pur şi simplu ignoranţi. Poate că nu ne fură magia pentru ei, ci ca s-o risipească.

— Asta cred şi eu.

— Pământul pierde tot mai mult din magie, spuse Stryke, dar mai grav e că dau peste cap ordinea naturală.

— Fără îndoială, îl aprobă Mobbs. Când au răscolit inima pământului, rupând-o în bucăţi, oamenii au distrus fluxul energetic care sprijină echilibrul natural. Acum gheaţa avansează de la nord, la fel de sigur cum dau ei năvală peste noi dinspre sud. Şi toate astea se întâmplă de pe vremea tatălui tatălui tău, Stryke.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tata.

— Nu. Ştiu că voi, orcii, creşteţi la un loc. Nu la asta m-am referit. Am vrut să spun că toate astea sunt întâmplări destul de recente. Gheaţa a apărut numai la începutul vieţii mele, de exemplu, şi, în ciuda a ceea ce crezi, nu sunt chiar *atât* de bătrân.

Fără să vrea, Stryke observă privirea compătimitoare pe care Alfray o îndreptă spre Mobbs.

— Pe vremea mea, am văzut cum e distrusă puritatea pământului, îşi aminti gremlinul. Am văzut înţelegerile semnate între rase distruse şi refăcute de Mani şi Uni.

— Şi pe cei ca noi siliţi să lupte pentru una din aceste facţiuni, comentă Coilla, cu vădite resentimente.

Mobbs scoase un oftat trist.

— Da, multe rase nobile, inclusiv cea a orcilor, au fost reduse la starea de iobagi de către venetici.

Coilla avea foc în priviri.

— Şi le-au îndurat intoleranţa.

— Într-adevăr, cele două facţiuni nu ne îngăduie. Dar poate că nu se tolerează nici între ele. Mi s-a spus că cei mai zeloşi dintre ei, mai ales din rândul Uni, îşi ard pe rug propriii semeni din motive pe care le numesc *erezie*. Mobbs observă expresiile uimite ale orcilor. Cred că e ceva în legătură cu nerespectarea legilor care spun cum trebuie servit zeul sau zeii lor, explică el. Nu uitaţi, şi rasele străvechi procedează în acelaşi fel. Istoria clanurilor spiriduşilor nu e lipsită de persecuţii şi vărsare de sânge.

— Şi există o rasă care nu-şi permite să piardă pe nimeni, declară Haskeer, când vede cât de bandiţi şi ticăloşi sunt oamenii.

— Şi asta, şi zelul cu care aprind ruguri, interveni Jup, mă fac să mă întreb cum de au supravieţuit atâta vreme. Toate fricţiunile alea...

Războinicii se scuturară de râs. Până şi Haskeer îşi permise un zâmbet scurt.

Pielea verzuie a lui Mobbs căpătă nuanţe roz din cauza stânjenelii. Îşi drese glasul, încercând să fie diplomat:

— Ăăă... cam aşa.

Coilla se arătă mai puţin amuzată şi mai nerăbdătoare.

— Bine, am ascultat şi o lecţie de istorie. Cum rămâne cu cilindrul?

— Exact, treci la subiect, Mobbs, spuse Stryke.

— După părerea mea, comandante, acest artefact există de mult, dinaintea evenimentelor despre care am vorbit. De fapt, de la începutul Maras-Dantiei.

— Explică-ne mai bine.

— Am pomenit de simbioţi, acei hibrizi rari născuţi din unirea raselor străvechi cu oamenii.

— Ca Jennesta.

— Într-adevăr. Şi surorile ei, Adpar şi Sanara.

— Sunt creaturi imaginare, nu? întrebă Jup.

— Se crede că există cu adevărat. Dar nu mă întrebaţi unde se află. Se spune că, dacă Jennesta e un echilibru între cele două rase, Adpar e mai mult nyaddă. Despre Sanara nu se ştiu foarte multe.

— Chiar dacă există sau nu, ce legătură au cu cilindrul, în afară de Jennesta, care-l vrea pentru ea? întrebă Stryke.

— În mod direct, nici una. Dar eu la mama lor, Vermegram, mă gândesc. Aţi auzit cu siguranţă poveştile despre puterile ei vrăjitoreşti.

— Nici una mai mare decât puterea celui despre care se spune că i-a adus sfârşitul, comentă Stryke.

— Legendarul Tentarr Arngrim, da. Deşi nici despre el nu se ştiu prea multe. Până şi existenţa rasei lui e pusă sub semnul întrebării.

Haskeer scoase un oftat teatral.

— Spui poveşti menite să sperie puii din găoace, gremlinule.

— Poate. Eu nu sunt de acord. Ceea ce vreau să vă zic e că, după mine, acest artefact există din vremuri străvechi, din vârsta de aur în care Vermegram şi Tentarr Arngrim aveau cele mai mari puteri.

Jup era nedumerit.

— N-am înţeles niciodată cum de Vermegram, dacă a existat, a fost mama Jennestei şi a surorilor ei. Adică, dacă a trăit cu atât de multă vreme în urmă...

— Se spune că a fost longevivă.

— A fost *ce*? întrebă Haskeer.

— A trăit mult, prostovanule, îl lămuri Coilla. Aşa că Jennesta şi surorile ei sunt foarte bătrâne. Nu-i aşa, Mobbs?

— Nu neapărat. De fapt, cred că Jennesta nu e cu nici o zi mai vârstnică decât arată. Nu uitaţi, moartea lui Vermegram şi soarta lui Arngrim, care-o fi fost ea, nu s-au petrecut cu prea mult timp în urmă.

— Atunci, înseamnă că Vermegram a fost o babornită în toată legea când şi-a născut odraslele. Vrei să zici că a rămas fertilă până când a dat în mintea copiilor? Asta-i nebunie curată!

— Nu ştiu. *Aş zice* doar că savanţii sunt de acord că avea puteri magice incredibile. Dacă ne gândim la asta, orice e posibil.

Stryke scoase cilindrul de la cingătoare şi-l aşează la picioare.

— Ce legătură are Vermegram cu cilindrul?

— Primele anale care pomenesc de Tentarr Arngrim şi de Vermegram fac aluzie la ceea ce cred eu că e acest cilindru. Sau mai degrabă la conţinutul lui: cunoştinţe. Iar

cunoştinţele înseamnă putere. Putere pentru care mulţi şi-ar da viaţa.

— Ce fel de putere?

— Nu se ştie prea bine. Din câte am reuşit să-mi dau seama, e... hai să-i zicem o cheie. O cheie a înţelegerii. Dacă am dreptate, va arunca lumină asupra multor lucruri, nu în ultimul rând asupra originii raselor străvechi, inclusiv a orcilor. A noastră, a tuturor.

Jup fixă cilindrul cu privirea.

— Adică ceea ce e în obiectul ăsta micuţ o să ne lămurească asupra originii noastre?

— Nu. Doar o să *înceapă* să vă povestească. Dacă raţionamentul meu e corect, o să vă îndrume pe un anumit drum. Cunoştinţele nu se obţin atât de uşor.

— Rahat, se plânse Haskeer. De ce nu vorbeşte pe înţelesul tuturor?

— În regulă, interveni Stryke. Ceea ce ne spui tu, Mobbs, e că cilindrul conţine ceva important. Având în vedere cât de mult şi-l doreşte Jennesta, nu-i de mirare. Unde vrei să ajungi?

— Cunoştinţele sunt neutre. Nici bune, nici rele. Devin o forţă de iluminare sau una a răului, în funcţie de cine le controlează.

— Şi?

— Dacă le controlează Jennesta, n-o să iasă nimic bun din ele, dacă vreţi să ştiţi. Ar putea fi folosite mai cu rost.

— Vrei să spui că n-ar trebui să-i dăm cilindrul? întrebă Coilla.

Mobbs nu-i răspunse.

— *Asta* zici, nu-i aşa?

— Am trăit multe anotimpuri şi am văzut multe. Aş muri liniştit dacă mi s-ar îndeplini cea mai mare dorinţă.

— Care?

— Nu ştii, nici măcar în adâncul sufletului? Cea mai mare dorinţă a mea e să primim pământul nostru înapoi. Lucrurile să revină aşa cum au fost cândva. Puterea acestui

artefact e cea mai mare şansă a noastră. Dar e doar o şansă. Primul pas dintr-o călătorie lungă.

Patima cu care vorbise gremlinul aduse o clipă de linişte desăvârşită.

— Hai să-l deschidem, zise Coilla.

— *Ce*? strigă Haskeer, sărind în picioare.

— Nu eşti curios să ştii ce-i înăuntru? Nu-ţi doreşti şi tu să găseşti o forţă care să ne elibereze pământul?

— Îmi doresc pe naiba, căţea idioată! Vrei să murim toţi?

— Recunoaşte, Haskeer, oricum suntem ca şi morţi. Dacă ne întoarcem la Cairnbarrow, cilindrul şi cristalul n-o să ne ridice cu nimic în ochii Jennestei. Oricine crede altfel se amăgeşte singur.

Haskeer se întoarse spre ceilalţi ofiţeri.

— Voi aveţi mai multă minte decât ea. Spune-ţi-i că se înşală.

— Eu nu sunt sigur că se înşală, replică Alfray. Cred că în clipa în care ne-am ratat misiunea ne-am semnat condamnarea la moarte.

— Ce-avem de pierdut? adăugă Jup. Acum tot nu mai avem casă.

— De la *tine* mă aşteptam la asta, îl zeflemisi Haskeer pe pitic. Locul tău n-a fost niciodată printre orci. Ce-ţi pasă ţie dacă trăim sau murim? Se uită la Stryke. Am dreptate, nu-i aşa, căpitane? Avem mai multă minte decât o muiere, un boşorog şi-un pitic, nu-i aşa? Spune-le.

Toţi ochii se îndreptară spre Stryke. El nu zise nimic.

— *Spune-le*, repetă Haskeer.

— Sunt întru totul de acord cu Coilla, răspunse căpitanul.

— Nu... doar nu vorbeşti *serios*!

Stryke îl ignoră. O văzu pe Coilla zâmbind şi câteva figuri dezaprobatoare în rândul soldaţilor.

— Aţi *înnebunit* cu toţii? Dintre toţi orcii, de la tine, Stryke, nu mă aşteptam la aşa ceva. Ne ceri să renunţăm la tot!

— Nu cer decât să deschidem cilindrul. Deja am renunţat la tot.

— Stryke nu spune decât să aruncăm o privire, vorbi Jup. Pe urmă putem să-l închidem la loc, nu?

— Şi dacă regina îşi dă seama că noi am umblat la el? Îţi dai seama ce furioasă o să fie?

— Nu-i nevoie să mă gândesc la asta. Tocmai ăsta-i motivul pentru care ar trebui să profităm de orice ocazie ca să schimbăm lucrurile. Sau tu eşti mulţumit cu starea lor de acum?

— *Accept* starea de acum pentru că ştiu că nu putem schimba *nimic*. Măcar suntem în viaţă. Iar tu vrei să ne omori.

— Vrem să ne regăsim adevărata viaţă, precizează Coilla.

Stryke se adresă întregii trupe.

— Pentru ceva atât de important, care ne afectează pe toţi, o să facem ceva ce n-am făcut niciodată. O să supunem la vot. În regulă?

Nu se auzi nici o obiecţie.

Stryke ridică cilindrul.

— Cei care cred că nu trebuie să ne atingem de el şi să ne întoarcem la Cairnbarrow să ridice mâna.

Haskeer ridică mâna, urmat de trei soldaţi.

— Acum cei care vor să-l deschidem.

Se ridicară restul mâinilor.

— Suntem mai mulţi, declară Stryke.

— Faci o mare greşeală, mormăi Haskeer ursuz.

— Faci ceea ce trebuie, Stryke, îl asigură Coilla.

Că era bine, că era rău, căpitanul simţi o uşurare de-a dreptul fizică, de parcă făcea un lucru cinstit pentru prima oară de nu mai ştia când.

Cu toate acestea, tot simţi un fior de gheaţă pe şira spinării când se uită la cilindru.

Sub privirile soldaţilor săi, într-o linişte desăvârşită, Stryke luă cuţitul şi tăie sigiliul. Apoi desprinse capacul. Simţi un miros vag, stătut.

Vârî degetele înăuntru. După o clipă stânjenitoare, timp în care scotoci neîndemânatic în cilindru, scoase un sul de pergament. Era fragil şi îngălbenit de vreme. I-l înmână lui Mobbs.

Gremlinul îl primi cu un amestec de nerăbdare şi respect.

Stryke scutură cilindrul. Se auzi un zgomot, îl ridică mai mult şi se uită în el.

— Mai e ceva aici, spuse el, mai mult pentru sine.

Lovi capătul deschis al tubului de palmă. Ieşi la iveală un obiect.

O sferă micuţă, cu şapte spiţe radiante, de diferite lungimi. Avea o culoare maronie, ca o vergea de lemn lustruită. Era mai grea decât părea.

Stryke o ridică şi o examină.

— Seamănă cu o stea, constată Coilla. Sau cu o jucărie de copil.

Căpitanul îi dădu dreptate în gând. Obiectul aducea într-adevăr cu o stea.

Mobbs desfăşurase pergamentul în poală, dar nu se uita la el, ci se holba perplex la sferă.

— Din ce-o fi făcută? se întrebă Alfray.

Stryke i-o dădu lui.

— Dintr-un material necunoscut mie, admise doctorul. Nu-i nici lemn, nici os.

Sfera trecu la Jup.

— Să fie din piatră? presupuse piticul.

— Una preţioasă? se aventură şi Haskeer, curiozitatea înfrânându-i resentimentele. O sferă gravată într-o nestemată?

Stryke întinse mâna după ea.

— Nu cred. O strânse în pumn, mai întâi uşor, apoi cu toată puterea. Indiferent din ce e făcută, e tare.

— Cât de tare poate fi? mormăi Haskeer. Dă-o-ncoa.

Sergentul duse sfera la gură şi-o muşcă. Se auzi un trosnet. Faţa i se crispă de durere şi scuipă un dinte.

— *La naiba*! înjură el.

Stryke îi smulse sfera şi-o şterse de pantaloni. Apoi o studie. Nu văzu nici o urmă de dinţi.

— E *foarte* tare, dacă nici colţii tăi n-au lăsat urme.

Câţiva răcani râseră înfundat. Haskeer le aruncă o privire mânioasă.

Mobbs nu ştia la ce să se uite mai întâi, la sferă sau la pergament. Avea o privire intensă, nerăbdătoare, pe care o muta de la un obiect la altul.

— Ce părere ai, savantule? îl întrebă Stryke.

— Cred că... cred că e... ce căutam. Îi tremurau mâinile. Ce speram să găsesc...

— Nu ne lăsa în ignoranţă, îi ceru Coilla nerăbdătoare. Spune-ne şi nouă!

Mobbs arătă spre pergament.

— E scris într-o limbă atât de veche, de... bizară, că până şi eu o înţeleg cu greu.

— Şi ce anume *înţelegi* din ea? insistă Coilla.

— Acum, doar fragmente. Dar cred că îmi confirmă bănuielile. Jubila, aşa cum ştia el să jubileze. Obiectul acela..., arătă spre steaua din mâna lui Stryke, slujeşte ca intermediar.

— Ce-i *aia*? întrebă Haskeer, ştergându-se la gură cu mâneca jegoasă.

Stryke îi dădu sfera lui Mobbs. Gremlinul o luă cu delicateţe.

— Un instrument, pe limba veche. Dovada concretă a unei poveşti antice, până acum considerată un mit. Dacă legendele spun adevărul, atunci a fost manevrată de însăşi Vermegram. Poate a fost chiar creată de ea.

— În ce scop? vru să afle Jup.

— Ca totem cu puteri magice uriaşe, cu puterea adevărului, căci trimite la un mister referitor la rasele străvechi.

— Cum vine asta? întrebă Stryke.

— Nu ştiu decât că fiecare instrument face parte dintr-un întreg. A cincea parte. Atunci când această sferă e unită cu celelalte patru, asemănătoare, adevărul va ieşi la lumină. Ca să fiu sincer, nu ştiu ce înseamnă asta. Dar bag mâna în foc că acesta e cel mai important obiect pe care l-a văzut vreodată oricare dintre noi.

Vorbea cu atâta convingere, că toţi îi sorbeau cuvintele.

Jup încercă să împungă sfera cu degetul.

— Cum se poate uni cu celelalte? Ce se întâmplă dacă se unesc? *Unde* sunt?

— Misterele dinăuntrul misterelor sunt întrebări fără răspuns. Oricine învaţă astfel de taine ştie acest lucru.

Mobbs trase aer pe nas. Nu-ţi pot răspunde la primele două întrebări, dar am auzit de la cei care m-au capturat un lucru care ar putea fi cheia spre locul unde se află un alt instrument. Ar *putea* fi, am zis.

— Ce-ai auzit? întrebă Stryke.

— Cobolzii nu ştiau că înţeleg câte ceva din limba lor. Mi-am zis că e mai bine să nu le spun. Aşa că vorbeau fără reţineri în prezenţa mea şi de câteva ori au pomenit de o cetate Uni, numită Trinity. Erau convinşi că secta care stăpâneşte acolo a introdus legenda instrumentalităţii în religia ei.

— Trinity? Aceasta-i reduta lui Kimball Hobrow, nu? remarcă atunci Coilla.

— Ba da, confirmă Alfray, e un fanatic notoriu. Îşi conduce adepţii cu o rangă de fier. Urăşte rasele străvechi, din câte se spune.

— Crezi că cei din Trinity ar putea avea una din aceste... stele, Mobbs? întrebă Stryke.

— Nu ştiu. Dar e posibil. Altfel de ce i-ar interesa cetatea pe cobolzi? Ar avea sens, dacă urmăresc să adune toate instrumentele, fie pentru ei, fie pentru altcineva.

— Stai puţin, îl întrerupse Jup. Dacă instrumentele astea sunt atât de puternice...

— *Se presupune* că sunt puternice, îl corectă Mobbs.

— Bine, să zicem că promit putere. În cazul ăsta, de ce nu le caută Hobrow? De ce nu le caută şi alţii?

— Pentru că, probabil, nu au auzit despre puterea lor legendară. Sau ştiu destule legende ca să-şi dea seama că un instrument e un obiect venerat, dar nu ştiu că trebuie să le unească pe toate. Pe urmă, cine zice că Hobrow sau alţii *nu* le caută? Un asemenea scop e urmărit în secret.

— Dar Jennesta? întrebă Coilla. E posibil să cunoască legenda celor cinci stele, Mobbs?

— N-aş putea spune. Dar dacă vrea atât de mult să pună mâna pe aceasta, probabil că da.

— Deci le caută şi pe celelalte?

— În locul ei, eu aşa aş proceda. Dar, nu uitaţi ce v-am spus, orcilor. Puterea instrumentelor nu se obţine atât de uşor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să renunţaţi.

— Să renunţăm? explodă Haskeer. La *ce* să renunţăm? Doar n-ai de gând să porneşti în aventura asta nebunească, Stryke, nu-i aşa?

— Mă gândesc cum am putea face.

— Ştii ce înseamnă să cauţi încă una din stelele astea, nu? Dezertare!

— Probabil că deja suntem consideraţi dezertori, Haskeer. A trecut mai mult de o săptămână de când trebuia să ne întoarcem la Cairnbarrow.

— Şi din vina *cui*?

Preţ de două bătăi de inimă, cei de faţă nu ştiură cum va reacţiona Stryke la acuzaţie. Răspunsul lui îi luă prin surprindere.

— Nu-i nimic, dă vina pe mine. Nu te pot contrazice.

Haskeer întinse şi mai mult coarda.

— Mă întreb cât de mult ai vrut *tu* să ne aduci în situaţia asta. Mai ales că acum încerci să ne împingi s-o facem şi mai grea.

— N-am pornit cu gândul să fac viaţa grea nimănui. Dar dacă s-a întâmplat, s-a întâmplat. Trebuie să profităm cât de

mult putem.

— Înghiţind basmele din mituri şi legende? Astea-s poveşti pentru ţânci, Stryke. Doar nu crezi în asemenea rahaturi.

— Nu contează ce cred eu, ci că Jennesta crede în ele. E marea noastră şansă de a contraataca. Pentru noi, steaua asta înseamnă diferenţa dintre a rămâne în viaţă sau a fi omorâţi. Nu sunt sigur c-o va mulţumi pe Jennesta, din câte o cunosc. Dar dacă am avea încă una, poate chiar pe toate cinci...

— Deci crezi că e mai bine să pornim în aventura asta nechibzuită decât să ne întoarcem şi să cădem la picioarele reginei, implorându-i mila?

— Jennesta *nu ştie* ce-i mila, Haskeer. Nu eşti capabil să pricepi? Sau trebuie să te ajute pumnii mei?

— Dar vrei să acţionezi bazându-te pe cuvântul unui gremlin bătrân. Arătă cu degetul spre Mobbs, care tresări. De unde ştii că spune adevărul? Sau că nu-i dus cu pluta?

— Îl cred. Chiar dacă nu l-aş crede, oricum nu ne mai putem întoarce. Uite ce e, dacă tu şi cei care au votat cu tine, Jad, Finje şi Breggin, vreţi să plecaţi, plecaţi. Dar nu uitaţi că siguranţa mai mare o au cei mai numeroşi.

— Vrei să spargi trupa?

— Nu.

— Ne-ai pus să votăm pentru sau împotriva deschiderii cilindrului, Stryke, nu dacă vrem sau nu să devenim nişte renegaţi.

— Ai dreptate. Deşi bănuiesc că suntem deja consideraţi nişte renegaţi. Numai că nu ţi-ai dat seama.

Căpitanul se întoarse spre Jderii adunaţi în jur.

— Aţi auzit ce-am spus. Vreau să pornesc în căutarea unei alte stele, iar Trinity e locul cel mai probabil în care se află. Nu spun c-o să fie o treabă uşoară. Dar suntem orci, şi la treburi grele ne pricepem cel mai bine. Dacă e printre voi vreunul care nu vrea să vină, dacă preferă să se întoarcă la

Cairnbarrow sau să meargă oriunde altundeva, o să primească un cal şi provizii. Spuneţi acum ce vreţi să faceţi.

Nimeni nu ieşi în faţă, nici măcar cei care votaseră ca Haskeer.

— Aşadar, vii sau nu? îl întrebă Stryke pe sergent.

După o pauză, acesta răspunse supărat:

— Nu prea am de ales, nu?

— Ba ai.

— Vin. Dar dacă nu-mi place cum merg lucrurile, plec.

— În regulă. Dar ţine minte. Poate că trupa noastră nu mai face parte din oastea Jennestei, dar asta nu înseamnă că renunţăm la disciplină. Disciplina face lucrurile să meargă. Dacă nu-ţi convine, mai votăm o dată, de data asta cine să conducă.

— Păstrează-ţi poziţia, Stryke. Eu nu vreau decât să scap teafăr din beleaua asta.

— Aţi făcut primul pas într-o călătorie lungă şi plină de pericole, se adresă Mobbs tuturor războinicilor. Nu mai există cale de întoarcere. De-acum sunteţi proscrişi.

Stryke sparse liniştea sumbră care se lăsă peste ei.

— Hai să ne pregătim de plecare.

— Spre Trinity? întrebă Coilla.

— Spre Trinity.

Ea zâmbi şi se depărtă.

Alfray plecă să-şi viziteze bolnavii. Ceilalţi soldaţi îşi văzură şi ei de treburile lor.

Mobbs se uită la Stryke şi-l întrebă cu glas şovăielnic:

— Cu mine... cum rămâne?

Căpitanul îl privi câteva clipe cu o expresie greu de descifrat.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi mulţumim pentru că ne-ai ajutat să rupem lanţurile sau să te omorâm pentru că ne-ai întors viaţa pe dos.

— Cred că v-aţi întors-o singuri înainte de a mă întâlni pe mine, Stryke.

— Poate că da.

— Totuşi, cu mine ce-ai de gând?

— Te las să pleci.

Gremlinul se înclină uşor, exprimându-şi recunoştinţa.

— Unde-o să te duci?

— La Hecklowe. Am nişte treburi neterminate acolo. Îi sclipiră ochii. S-a găsit într-o pivniţă de-acolo un cufăr plin cu tăbliţe scrise. Registre de taxe, se pare... Dar pe tine astfel de lucruri nu te fascinează ca pe mine, nu, Stryke?

— Fiecare cu ale lui, Mobbs. Vrei să te însoţim o parte din drum?

— Eu merg la Hecklowe, voi, la Trinity. Sunt în direcţii opuse.

— O să-ţi dăm un cal şi provizii, să ai pe drum.

— Eşti foarte generos.

— Poate că ne-ai redat libertatea, măcar atât putem face pentru tine. Oricum, avem rezerve, cel puţin pe ale lui Darig. El n-o să aibă nevoie de ele o vreme de acum înainte. A, şi poţi să păstrezi şi ăla.

Făcu semn din cap spre sulul de pergament din mâna lui Mobbs.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu? Noi n-avem nevoie de el. Sau avem?

— Ăăă.... nu, chiar nu aveţi. Nu spune nimic în el despre cum funcţionează instrumentele. Îţi mulţumesc, Stryke. Şi pentru că m-ai salvat din ghearele cobolzilor. Oftă. Mi-ar plăcea să vă însoţesc, să ştii. Dar la vârsta mea...

— Înţeleg.

— Vă doresc, ţie şi Jderilor tăi, mult noroc. Şi, dacă vrei să asculţi sfatul unui gremlin bătrân... fii prudent. Nu numai pentru că ţi-ai făcut duşmani în toate părţile din cauza faptelor tale din ultima vreme, dar şi pentru că, odată pornit în căutarea instrumentelor, vei intra în conflict cu alţii, care au o misiune similară. Cu o asemenea mizã, rivalii tăi nu se vor da în lături de la nimic ca să pună mâna pe trofeu.

— Ştim să ne purtăm singuri de grijă. Mobbs se uită la pieptul masiv al orcului, la umerii laţi, braţele musculoase şi bărbia ieşită în afară. Îi citi hotărârea pe chipul cu trăsături aspre şi-i văzu ochii care scăpărau. N-am nici o îndoială.

Haskeer se întoarse, ducându-şi şaua într-o singură mână. O aruncă deoparte şi începu să-şi facă ordine printre lucruri.

— Pe unde o s-o iei ca să ajungi la Hecklowe?

Mobbs zâmbi uşor.

— Nu prin pădure, asta-i sigur. O iau spre vest, ca să ies din ea cât de repede, apoi spre nord, ca s-o ocolesc. E un drum mai lung...

— Dar mult mai sigur. Înţeleg. O să te însoţim până la lizieră.

— Mulţumesc. Mă pregătesc de plecare.

Mobbs plecă, strângând pergamentul în mâini.

— Poate că şi asta e o greşeală, comentă Haskeer. Ştie prea multe. Dacă vorbeşte?

— N-o să vorbească.

Sergentul nu apucă să mai ofere şi alte sfaturi necerute, că sosi Alfray, cuprins de îngrijorare.

— Meklun a murit, anunţă el fără nici un preambul. Din cauza febrei.

— Fir-ar să fie, zise Stryke. Dar nu-i însă de mirare.

— Nu. Măcar nu mai suferă. Nu suport să-i pierd, Stryke. Am făcut tot ce-am putut.

— Ştiu.

— Acum, problema e ce facem cu el. Ţinând cont de încurcătura în care am intrat.

— Un rug funerar ar fi un indiciu sigur pentru cobolzi sau pentru orice altă rasă care caută necazul cu lumânarea. Nu putem risca să-l aprindem. De data asta, treci peste tradiţie. Îngroapă-l.

— Mă apuc de treabă.

Alfray dădu să plece, dar se uită la Haskeer şi se opri.

— Te simţi bine? se interesă el. Eşti cam tras la faţă.

— Sunt bine, replică sergentul, iritat. Mi-e scârbă de ce se întâmplă cu trupa asta! Acum lasă-mă-n pace!

Le întoarse spatele şi plecă vijelios.

Jennesta privea colierul alcătuit din colţi de pisică sălbatică.

Sosise împreună cu un mesaj obraznic de la căpitanul trimis de Kysthan după Jderi. În ciuda ordinelor primite, Delorran hotărâse de capul lui să prelungească termenul stabilit de ea. Colierul îi aminti încă o dată că slugile şi-o iau în cap când le scapi din ochi. Şi că le va pedepsi crunt pentru neascultare.

Puse colierul în buzunarul mantiei şi ridică ochii la cer. Dragonii nu mai erau decât nişte puncte negre îndepărtate. Încă o patrulă trimisă în căutarea prăzii ei.

Vântul îşi schimbă direcţia şi aduse cu el o miasmă nouă. Jennesta se uită la spânzurătoarea ridicată în mijlocul curţii.

Trupul generalului Kysthan se clătina, atârnat de ea.

Începea să se descompună. În curând, păsările de pradă şi dragonii o să dea târcoale castelului. Hoitul o să rămână acolo o vreme. Să servească drept exemplu celor care dau greş în faţa ei. Mai ales celui pe care urma să-l primească.

Se uită cum dispar dragonii în gurile flămânde ale norilor îngrămădiţi.

Apoi se apropiară de ea câteva gărzi, escortând un orc, semen de-ai lor. Era tânăr, sau cel puţin aşa arăta. Nu împlinise mai mult de treizeci de anotimpuri. Fizicul, mai degrabă decât uniforma neobişnuit de curată şi ordonată, trăda războinicul din el.

Fireşte, nu rezistă nici el şi aruncă o privire piezişă cadavrului spânzurat.

Pocni hotărât din călcâie şi înclină scurt din cap.

— Maiestate.

Jennesta concedie gărzile cu o fluturare din mână.

— Pe loc repaus, Mersadion.

Orcul nu dădu nici un semn vizibil de relaxare.

— Mi s-a spus că eşti ambiţios, dinamic şi un adept mai chibzuit decât Kysthan, i se adresă regina. Ai şi avansat frumos în grad. Faptul că ai fost soldat pe câmp până nu de mult poate fi un avantaj pentru amândoi. Faptul că nu mai eşti acolo mi se datorează numai mie. Fii sigur că, aşa cum te-am ajutat, pot să te şi distrug.

— Doamnă.

— Ce părere aveai despre Kysthan?

— Aparţinea... unei generaţii mai vârstnice, Maiestate. Una faţă de care nu am prea multă simpatie.

— Sper din tot sufletul că n-o să începi relaţia noastră de lucru cu linguşeli, generale, pentru că astfel n-o să dureze. Acum încearcă să spui adevărul.

— A fost un prost, Maiestate.

Jennesta zâmbi. Un zâmbet care, dacă Mersadion s-ar fi dovedit mai înţelept, nu i-ar fi adus nici dramul de linişte pe care i-l aduse acum.

— Te-am ales pentru promovare pentru că am înţeles că prostia nu este unul dintre cusururile tale. Ştii care e situaţia Jderilor?

— Trupa de războinici? Tot ceea ce ştiu e că au dispărut, fiind consideraţi morţi sau luaţi prizonieri.

— Nu sunt consideraţi în nici un fel. Lipsesc fără permisiune şi au asupra lor un obiect de mare valoare, care îmi aparţine.

— Nu a plecat deja căpitanul Delorran după ei?

— Ba da, şi întârzie. Îl cunoşti pe Delorran ăsta?

— Puţin, Maiestate.

— Ce crezi despre el?

— Tânăr, încăpăţânat, se lasă condus de ura lui împotriva comandantului Jderilor, Stryke. Are un dinte împotriva lui de multă vreme. Dar e orc, iar orcii trebuie să se supună ordinelor.

— A depăşit timpul pe care l-am stabilit pentru întoarcerea lui. Asta mă nemulţumeşte foarte tare.

— Dacă Delorran întârzie, înseamnă că are un motiv foarte serios, Maiestate. O urmă proaspătă lăsată de Jderi, de exemplu.

— A trimis un mesaj în sensul ăsta. Foarte bine. Deocamdată, nu-l adaug pe el şi trupa *lui* pe lista de proscrişi. Dar cu cât trec mai multe zile, cu atât mai mult se pare că Jderii au ales condiţia de renegaţi. Prima ta însărcinare, de departe cea mai importantă, e să preiei comanda şi să-i cauţi. E vital să-mi aduci artefactul pe care l-au furat.

— Despre ce artefact e vorba, Maiestate?

— Asta nu te priveşte. Trebuie să ştii doar cum arată. Mai am şi alte sarcini pentru tine, legate tot de recuperarea acestui obiect, dar vei primi ordinele la timpul potrivit.

— Am înţeles, Maiestate.

— Slujeşte-mă cum se cuvine, Mersadion, şi te voi răsplăti. Vei mai fi avansat. Acum însă uită-te bine la predecesorul tău. Jennesta îşi strecură în glas o undă de ameninţare. Să-ţi fie clar că, dacă mă dezamăgeşti, vei avea aceeaşi soartă. Ai înţeles?

— Am înţeles, Maiestate.

Reacţionează destul de bine, îşi zise regina.

A primit ameninţarea respectuos, dar nu s-a îngrozit de ea. Poate că el se va ţine de cuvânt şi nu va fi nevoită să-i pregătească moartea pe care i-o rezervase lui Stryke. Şi lui Delorran când se va întoarce, în cele din urmă.

Delorran cercetă rămăşiţele arse ale sătucului improvizat.

Frunzişul sub care se ascundea depresiunea în care a fost ridicată aşezarea fusese aproape complet distrus de foc. Rămăseseră doar crengi uscate şi tufe pârjolite.

Căpitanul călărea alături de sergentul lui, în timp ce soldaţii scotoceau ruinele.

— Se pare că Jderii fac prăpăd oriunde ajung, comentă Delorran.

— Asta-i treaba lor, nu, domnule căpitan? replică sergentul.

Delorran îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Asta nu era o ţintă militară. Arată mai degrabă a aşezare civilă.

— Dar de unde ştim că e mâna Jderilor, domnule căpitan?

— Ar fi o coincidenţă prea mare să nu fie, ţinând cont că drumul lor ducea exact aici.

Un soldat veni în fugă spre ei. Sergentul se aplecă să-i asculte raportul, apoi îl concedie.

— Cadavrele din bordeiele arse, domnule căpitan. Sunt orci. Numai femei şi copii, după câte se pare.

— Se ştie de ce au murit?

— Sunt prea distruse ca să ne dăm seama, domnule căpitan.

— Aşadar Stryke şi ceata lui au coborât atât de mult, încât îşi ucid semenii, şi încă pe cei lipsiţi de apărare.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule căpitan... îndrăzni sergentul, cu prudenţă.

— Da, sergent?

— Moartea ar fi putut avea nenumărate cauze. Focul, de exemplu. Nu avem nici o dovadă că Jderii...

— Dovada se află în faţa ochilor mei. Şi, ştiind de ce e în stare Stryke, nu mă miră deloc. Sunt toţi nişte renegaţi acum. Poate că au trecut de partea Uni.

— Am înţeles, domnule căpitan, veni greu răspunsul, mai mult şoptit, fără entuziasm.

— Adună oamenii, sergent, nu avem timp de pierdut. Ce-am văzut aici e un motiv în plus să-i prindem pe bandiţii ăştia şi să punem capăt fărădelegilor. Mergem înainte.

Nu mai aveau ce face pentru Meklun, decât să-i trimită spiritul la zeii războiului şi să-l îngroape adânc, ca să nu ajungă la el animalele mâncătoare de stârvuri.

După ce-l însoţiră pe Mobbs până la ieşirea din Pădurea Stâncii Negre, Jderii porniră spre sud-vest în prima etapă a călătoriei lor către Trinity. De data asta, drumul îi va duce în

regiunea dintre Păşunea Ţesătorului şi Quatt, tărâmul piticilor. Calea cea mai directă îi scotea exact în Păşunea Ţesătorului, dar, cu gândul la năpasta căzută asupra lor în apropiere de baricadă ceva mai devreme, Stryke era hotărât să se apropie de aşezarea oamenilor cu prudenţă. Plănuia s-o ocolească şi să se îndrepte spre dealurile de la poalele Munţilor Carascrag. Pe urmă vor coti spre vest, spre Trinity. O să fie o călătorie mult mai lungă, dar era un preţ care merita plătit.

Când ziua se apropia de sfârşit, Jderii zăriră o turmă imensă de grifoni. Animalele se îndreptau grăbite spre nord, în salturi, cu mişcări sacadate, caracteristice speciei. Peste un ceas, două, îşi făcu apariţia un grup de dragoni, plutind sus de tot, la vest. Animalele se bucurau de o libertate ameninţată de haosul care cuprindea pământul, şi asta o făcea mai dulce. Lui Stryke nu-i scăpă asemănarea cu eliberarea lor.

Ca de obicei, Haskeer nu vedea nici o asemănare şi se plângea întruna în timp ce călăreau.

— Nici măcar nu ştim ce e steaua aia sau ce face, se smiorcăi el, repetând un lucru pe care-l spusese deja de nenumărate ori.

Ajuns la capătul răbdării, Stryke încercă, totuşi, să-i mai explice o dată.

— Ştim că o vrea Jennesta, că e importantă pentru ea, de asta e puternică steaua. Nu trebuie să te intereseze altceva.

Haskeer îl ignoră cu desăvârşire şi-i dădu înainte cu întrebările.

— Ce facem dacă găsim a doua stea? Dar celelalte trei, cu ele cum rămâne? Dacă nu le găsim niciodată? Unde o să ne ducem? Cu cine-o să ne aliem, când toţi s-au întors împotriva noastră? Cum putem...

— Pe toţi zeii! explodă Stryke. Nu-mi mai spune ce *nu* putem face! Concentrează-te pe ce e posibil.

— Posibil e să ne pierdem viaţa!

Haskeer smuci frâiele calului şi se întoarse înapoi în coloană.

— Nu înţeleg de ce ai vrut să rămână, spuse Coilla.

— Nu ştiu nici eu, oftă Stryke. Dar nu vreau să sparg trupa şi, orice-ai spune despre nemernicul ăsta, este un luptător priceput.

— Şi s-ar putea să avem nevoie de priceperea lui, interveni Jup. Priviţi!

Dinspre Păşunea Ţesătorului se ridicau nori de fum negru şi des.

15

Mobbs era fericit.

Fusese eliberat din mâinile cobolzilor. Orcii care-l salvaseră îi cruţaseră viaţa, în ciuda reputaţiei lor înfricoşătoare. Având de ales, îşi zise că instrumentul ar fi putut avea nişte paznici mai pricepuţi, dar cel puţin orcii n-o să-l ducă Jennestei. Pentru Mobbs, ăsta era răul cel mai mic. Spera că reuşise să-i convingă pe orci că faptele lor viitoare vor ajuta toate rasele străvechi. Avea chiar un document istoric fascinant ca amintire din aventura lui. Poate că din toate cele care i se întâmplaseră va ieşi ceva bun până la urmă.

Dar în ultimele două zile avusese parte de mai multă aventură decât putea duce un savant umil, mai ales unul de vârsta lui, şi era bucuros că se încheiase.

Trecuseră peste şase ore de când orcii îl conduseseră la marginea Pădurii Stâncii Negre şi-l îndreptaseră spre nord. Nu mai avea altceva de făcut decât să meargă cu pădurea în dreapta şi, la capătul ei, să cotească spre est, spre coastă, apoi tot înainte, spre Hecklowe. La un singur lucru nu se gândise, acela că pădurea era atât de întinsă şi călătoria atât de lungă. Sau poate că era doar impresia unui savant bătrân, neobişnuit cu drumul. Prima oară când pornise în călătorie, pe partea cealaltă, fusese luat

prizonier de cobolzi şi dus într-o căruţă acoperită, legat la ochi.

Era puţin îngrijorat că va da din nou peste ei sau peste altă ceată de tâlhari, mai ales că nu ştia să călărească prea bine şi n-ar fi avut cum să-i lase în urmă. De fapt, aparţinând unei rase aşa de scunde, nici nu ajungea cu picioarele la scara şeii. Îi rămânea doar să-şi pună încrederea în zei şi să înainteze cât de repede putea.

Dar lumea avea felul ei de a-i aduce necazul pe cap. Cu un ceas sau două înainte, văzuse cum se ridică în spatele lui, în sud, o coloană de fum negru. Dacă se orienta bine, fumul venea din Păşunea Ţesătorului. Din când în când, se uita peste umăr. Fumul nu se depărta de el, dar se ridica tot mai mult.

Se gândea oare ce foc îl provocase, când sesiză o mişcare în stânga.

În partea aceea, se înălţau dealuri şi pâlcuri de copaci crescuţi din seminţe aduse din pădurea întinsă de păsări şi de vânt. Aşa că nu reuşi să vadă ce se apropia de el, dar ghici că era un grup de călăreţi. Nu cobolzi, aceia nu aveau cai, ci şopârle. Cum nu mai zări altceva din cauza văzului său slab, începu să se teamă. Nu avea de ales, trebuia să urmeze cărarea şi să spere că vor trece pe lângă el fără să-l observe.

O speranţă zadarnică.

Călăreţii părăsiră poteca paralelă, îşi îmboldiră armăsarii şi porniră spre cărarea pe care mergea el. Încă mai spera să nu fi fost observat, când îi văzu urcând pe mica ridicătură de pământ care-i conduse pe urmele lui. Îşi făcură apariţia şi în faţa, şi în spatele lui.

Pe urmă văzu că erau orci. Se simţi uşurat. Probabil era trupa care-l eliberase. Războinicii lui Stryke, întorşi să-l mai întrebe ceva despre instrument. Sau să-l însoţească prin ţinutul acela periculos.

Mobbs trase frâiele şi opri armăsarul. Orcii veniră spre el cu caii la trap.

— Salutări, le strigă el. De ce v-aţi întors?

— Întors? se miră unul dintre ei. Avea tatuaje de sergent.

Mobbs clipi. Nu-l recunoştea. Nici ceilalţi nu i se păreau cunoscuţi.

— Unde-i Stryke? întrebă el cu dezinvoltură. Nu-l văd.

Ghici pe chipurile lor că nu pusese întrebarea potrivită. Era nedumerit. Un orc cu tatuaje de căpitan îşi făcea loc cu calul printre soldaţi. Nici pe el nu-l mai văzuse până atunci.

— Ne-a confundat cu Jderii, raportă sergentul, dând din cap spre Mobbs. A întrebat de Stryke.

Delorran se aplecă spre gremlin şi-l examină cu priviri sfredelitoare.

— Poate că, în ochii lui, toţi orcii arată la fel. Tonul nu fusese vesel, iar călduros, nici pe departe.

— Te asigur, căpitane, că...

— Dacă-l cunoşti pe Stryke, i-o reteză scurt căpitanul, probabil te-ai întâlnit cu Jderii.

Mobbs simţi pericolul. Ştia că, dacă recunoştea adevărul, dădea de belea. Dar nu vedea cum l-ar putea ascunde.

Văzându-l însă cum tremura nehotărât, căpitanul îşi pierdu răbdarea:

— Ai luat legătura cu ei, da?

— E adevărat că m-am întâlnit cu o trupă de războinici orci, răspunse Mobbs într-un sfârşit, alegându-şi vorbele cu mare grijă.

— Şi ce s-a întâmplat? îl presă Delorran. Aţi petrecut ziua împreună? Aţi povestit despre faptele lor eroice? I-ai ajutat în vreun fel, poate?

— Nu văd ce ajutor ar putea oferi un gremlin bătrân ca mine, şi un savant neînsemnat în acelaşi timp, unora ca voi.

— Nu sunt ca noi, se răţoi căpitanul. Sunt renegaţi.

— *Serios*? Mobbs se strădui să afişeze o figură cât mai uluită. Habar n-am avut de... statutul lor.

— Poate că ai avut mai mult noroc şi-ai aflat unde merg?

— Unde merg? Păi, nu ştii, căpitane?

Delorran îşi scoase sabia şi propti vârful ei ameninţător de pieptul lui Mobbs.

— N-am timp de pierdut, iar tu eşti un mincinos nepriceput. Unde sunt?

— Nu... Nu...

Lama tăie haina spălăcită a gremlinului.

— Vorbeşte acum sau taci pentru totdeauna.

— Au... au zis că s-ar putea să meargă... să meargă la... Trinity, rosti Mobbs adevărul, şovăind.

— La Trinity? Focarul ăla de Uni? *Ştiam* eu! Ce ţi-am spus, sergent? Nu numai că au dezertat, dar au şi trădat, nemernicii!

Sergentul îl privi pe Mobbs.

— Şi dacă minte, domnule căpitan?

— Spune adevărul. Uită-te la el. Mai are puţin şi face pe el.

Mobbs se îndreptă de spate în şa, scund cum era, dar mândru, gata să dea o replică demnă insultei.

Fără să stea pe gânduri, Delorran îi străpunse pieptul cu sabia.

Mobbs căscă gura şi coborî ochii la tăiş. Delorran o trase afară. Sângele curgea nestăvilit. Gremlinul se uită la ofiţerul orc cu nedumerirea întipărită pe chip. Apoi se prăbuşi din şa.

Calul, speriat, se ridică în două picioare. Sergentul îl prinse de hăţuri şi-l potoli.

Delorran văzu desaga de la şa, până atunci ascunsă de haina gremlinului. Ridică clapa şi începu să cotrobăie prin ea. Nu conţinea decât puţine obiecte pe lângă sulul de pergament. Căpitanul îşi dădu seama că era foarte vechi, dar nu înţelese nimic din el.

— Poate scrie ceva în el despre obiectul pe care-l căutăm, rosti el cu jumătate de gură. Poate c-ar fi trebuit să-l fi luat la întrebări mai serios.

Sergentul avu senzaţia că superiorul său era uşor stânjenit. Evident, nu-şi dezvălui impresia. În schimb,

întoarse ochii spre cadavrul gremlinului şi se rezumă să spună doar atât.

— E tardiv acum, domnule căpitan.

Delorran nu sesiză ironia. Se uita fix la coloana de fum.

La lăsarea serii, Jderii se apropiaseră mult de stâlpul de fum, acum alb pe fundalul întunecat. Nu mai aveau mult nici până la Păşunea Ţesătorului. Vorbeau în şoaptă în timp ce călăreau.

— Aici se petrece o grozăvie, Stryke, spuse Jup. N-ar trebui să încercăm să evităm Păşunea Ţesătorului?

— N-avem cum să ajungem la Trinity fără să ne apropiem de ea.

— Am putea face cale întoarsă şi să nu mai mergem la Trinity, sugeră Alfray. Să ne regrupăm şi să ne mai gândim.

— Ne-am luat un angajament, protestă Stryke, şi oriunde mergem trebuie să ne aşteptăm la necazuri.

Schimbul de cuvinte fu întrerupt de sosirea unui cercetaş.

— Aşezarea e tocmai de cealaltă parte a unui deal, cam la un kilometru de aici, domnule căpitan, raportă el. E mare agitaţie pe-acolo. E mai bine să descălecaţi când ajungeţi în dreptul dealului şi să vă apropiaţi de ea pe jos.

Stryke înclină din cap şi-l trimise înapoi.

— Numai zeii ştiu în ce ne băgăm, bolborosi Haskeer.

Dar nu mai folosi tonul înverşunat de până atunci, iar Stryke îl ignoră. Ordonă soldaţilor să facă linişte, apoi îşi reluară călătoria.

Ajunseră la deal fără să dea peste nici o piedică, descălecară şi urcară pe jos, ca să se alăture cercetaşilor care-i aşteptau.

Păşunea Ţesătorului se întindea dedesubtul lor. Era o comunitate de oameni întinsă, alcătuită, cum era de aşteptat, din colibe, majoritatea construite din lemn şi piatră. Erau şi nişte clădiri mai mari: şoproane, depozite de

grâne, săli de adunare şi cel puţin un loc de rugăciune cu un turn.

Dar lucrul cel mai şocant era că oraşul ardea.

Se vedeau câteva siluete printre flăcări, agitându-se încoace şi încolo, încercând să stingă flăcările, dar eforturile lor păreau zadarnice.

— Ar trebui să fie mult mai mulţi oameni, spuse Coilla. Unde sunt?

Cercetaşii ridicară din umeri.

— N-are rost să pierdem vremea pe-aici, aşteptând să fim descoperiţi, hotărî Stryke. Ocolim oraşul şi ne vedem de drum.

Peste o oră, ajunşi deasupra unui şir de dealuri mai înalte, Jderii aflară ce se întâmplase cu oamenii.

În valea de dedesubt stăteau două oşti, faţă în faţă.

Bătălia era iminentă, probabil întârziată de lăsarea nopţii. Făcliile şi vasele cu jăratic scânteind ca un roi de stele de o parte şi de alta arătau că se pregătea o luptă aprigă.

— O bătălie între Uni şi Mani, oftă Jup. Asta ne mai lipsea.

— Câţi socoteşti că sunt? întrebă Coilla. Cinci-şase sute de fiecare parte?

Stryke miji ochii.

— Greu de spus pe întuneric. Cel puţin atâţia, după mine.

— Acum ştim de ce ardea Păşunea Ţesătorului, concluzionă Alfray. Probabil că a fost primul atac.

— Şi ce facem, Stryke? vru să ştie Coilla.

— Nu vreau să ne întoarcem şi să riscăm încă o confruntare cu cobolzii, iar să ocolim un câmp de luptă pe întuneric e prea riscant, dacă nu vrem să dăm peste trupe de năvălitori. Stăm nemişcaţi aici peste noapte şi analizăm situaţia mâine.

Neputând merge mai departe, nedorind să se întoarcă, Jderii rămaseră să privească scena care li se înfăţişa în faţa ochilor.

Când se crăpă de ziuă, aproape toţi războinicii dormeau. Îi trezi un răcnet de pe câmpul de luptă.

În lumina rece a dimineţii, văzură cât de mari erau cele două oştiri. Cel puţin atât cât socotise Coilla.

— Nu mai e mult până când se vor înfrunta, aprecie Stryke.

Jup îşi frecă ochii somnoroşi.

— Oameni împotriva oamenilor. Pentru noi, nu-i rău deloc.

— Poate că nu. Dar aş vrea să nu se bată aici şi acum. Avem şi aşa destule pe cap.

Cineva arătă spre cer. Se apropia un stol de dragoni.

— Deci Mani primesc ajutoare, spuse Alfray. De la Jennesta, nu crezi, Stryke?

— Posibil. Deşi nu e singura care le comandă.

— Măi, măi, ia te uită, se vârî şi Haskeer în discuţie. Ambele oştiri au pitici printre soldaţi.

— Şi? ripostă Jup.

— Asta spune tot, nu? Neamul tău se luptă cu oricine pentru bani.

— Ţi-am mai zis: nu sunt răspunzător pentru fiecare pitic din acest ţinut.

— Mă face să mă întreb cât valorează devotamentul lor în ochii celui care dă mai mult. Din câte ştim, voi...

Tusea îi opri ocara în gât. Roşu la faţă, se îneca încercând să-şi recapete vocea.

— Te simţi bine, Haskeer? îl întrebă Alfray. Nu-mi place cum tuşeşti.

Haskeer reuşi să-şi tragă sufletul şi răspunse iritat:

— Cară-te de lângă mine, drege-oase! N-am nimic!

Îl cuprinse un nou acces de tuse, de data asta nu atât de violent.

Stryke tocmai voia să spună ceva, când îi atrase atenţia urletul unui răcan.

Trupa se întoarse şi privi în jos. Un grup mare de orci venea spre poalele dealului. Erau cam de trei ori mai mulţi

decât Jderii.

— Ne caută pe noi? se întrebă Coilla.

— Pe noi? Se prea poate, răspunse Stryke.

— Poate c-au fost trimişi să-i sprijine pe Mani în bătălie, sugeră Jup.

Nou-veniţii înaintau. Stryke duse palmele la ochi să-i vadă mai bine.

— Rahat!

Coilla se uită la el şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Ofiţerul care-i conduce. Îl cunosc. Nu-i dintre prieteni.

— Dar e un orc, nu? La urma urmei, suntem de aceeaşi parte a baricadei, deduse Alfray.

— Nu şi când e vorba de Delorran.

— *Delorran*? exclamă Alfray.

— Îl cunoşti şi tu? rosti Coilla.

— Da. El şi Stryke se cunosc... de foarte multă vreme.

— Se poate spune şi aşa, admise comandantul. Dar ce naiba caută aici?

Pentru Alfray, nu era nici un mister.

— Păi, e clar, nu? Cine să te vâneze mai abitir decât cel care te urăşte atât de mult încât nu se va da bătut niciodată?

Trupa venită în căutarea lor se opri. Delorran călări puţin mai în faţă, împreună cu alt orc, apoi se opri şi el. Orcul ridică flamura de război şi se plimbă cu ea dintr-o parte într-alta.

Toţi înţeleseră semnalul. Coilla îl explică cu voce tare:

— Vor tratative.

Stryke înclină din cap.

— Aşa-i. Tu vii cu mine. Adu-ne caii.

Coilla fugi să execute ordinul.

Stryke se aplecă spre Alfray şi-i strecură steaua.

— Păzeşte-o bine. Alfray o ascunse în vestă. Acum fă-le semn că mergem să stăm de vorbă.

Stindardul Jderilor zăcea pe iarbă, în apropiere. Alfray îl desfăcu şi trimise mesajul.

— Urcă-l pe Darig pe cal, adăugă Stryke.

— Ce?

— Vreau să fie pregătit, vreau să fiţi *toţi* pregătiţi, în caz că va trebui să ne mişcăm repede.

— Nu cred că-i în stare să călărească.

— Ori călăreşte, ori îl lăsăm aici, Alfray.

— Să-l lăsăm?

— Fă ce-ţi spun.

— Îl iau pe calul meu.

— Bine. Dar dacă te încetineşte, fă-i vânt.

— O să mă fac că n-am auzit ce-ai spus.

— Ba să ţii minte. Îl pierdem pe el sau pierdem două vieţi.

Alfray nu se arătă deloc încântat, dar făcu semn din cap că e de acord. Nu că Stryke l-ar fi crezut.

— Dacă Delorran ăsta ţi-e duşman înverşunat, rosti Jup, eşti sigur că-i prudent să mergi tu?

— Trebuie să merg eu, Jup, doar ştii. Şi e armistiţiu. Fiţi pregătiţi, toată lumea.

Se duse la Coilla. Încălecară amândoi şi începură să coboare dealul.

— Să mă laşi pe mine să vorbesc, îi spuse el. Dacă trebuie s-o ştergem repede, nu sta pe gânduri, fugi.

Coilla dădu uşor din cap.

Ajunseră la Delorran şi la cel pe care acum îl recunoscură ca sergentul lui.

Stryke vorbi primul, pe ton rece, distant.

— Bun găsit, Delorran.

— Stryke, răspunse Delorran printre dinţi. Îi venea greu să respecte până şi regulile de bază ale politeţii.

— Eşti foarte departe de casă.

— Hai să terminăm odată cu politeţurile, vrei, Stryke? Ştim amândoi de ce sunt aici.

— Chiar ştim?

— Dacă vrei să duci până la capăt farsa asta amară, n-ai decât. Tu şi trupa ta lipsiţi fără învoire.

— Sper că mă vei lăsa să-ţi explic de ce.

— Motivul e clar. Aţi dezertat.

— Oare?

— Şi aveţi un obiect ce-i aparţine reginei. Am fost trimis să-l recuperez. Orice s-ar întâmpla.

— Orice? Ai ridica armele împotriva semenilor tăi orci? Ştiu că ne-am certat, Delorran, dar aş fi crezut că tu...

— N-am scrupule când vine vorba despre trădători.

Stryke îşi înăbuşi mânia.

— Deci am ajuns, din dezertori, trădători, nu? Am avansat mult.

— Nu face pe nevinovatul cu mine. Ce altceva să fii, când nu te întorci din misiune, furi bunul Jennestei şi te aliezi cu Uni?

— Astea-s acuzaţii grave, Delorran. Dar în nici un caz n-am trecut de partea Uni. N-am trecut de partea nimănui. Gândeşte-te. Nu ne-am putea apropia de ei fără să fim doborâţi nici dacă am vrea.

— Eu zic că aşteaptă o trupă de orci luptători cu braţele deschise. Probabil i-ar ajuta să recruteze şi alţi trădători, aşa ca tine. Dar n-am venit să stăm la discuţii. Te judec după faptele tale, iar măcelărirea unei tabere de femei şi copii orci îmi spune tot ce trebuie să ştiu.

— *Ce*? Delorran, dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, să ştii că orcii din tabăra aia au murit de boală. I-am dat foc ca să...

— Nu mă jigni cu minciunile tale! Am ordine clare. Îmi predai artefactul, iar trupa ta va depune armele şi se va preda.

— O să ne predăm pe naiba! interveni Coilla.

Delorran îi aruncă o privire veninoasă.

— Nu ţi-ai învăţat subordonaţii cu disciplina, Stryke. Nu că m-ar mira.

— Dacă nu o spunea ea, o spuneam eu. Dacă vrei ceva de la noi, vino şi ia-ţi singur.

Delorran duse mâna la sabie.

— Şi dacă vrei să încâlci armistiţiul, dă-i drumul, adăugă Stryke, întinzând şi el mâna spre armă.

Se fixară amândoi din priviri.

Delorran nu scoase sabia.

— Ai două minute să te gândeşti. Apoi renunţi sau lupţi.

Stryke întoarse calul fără un cuvânt. Coilla i se alătură, după ce-i aruncă lui Delorran o privire săgetătoare. Se întoarseră la trupă cu caii la galop.

Răsucindu-se în şa, Stryke le repetă discuţia soldaţilor.

— Ne-au trecut deja în rândul trădătorilor şi cred că noi i-am masacrat pe orcii din tabăra pe care am ars-o.

Alfray se arătă şocat:

— Cum pot să creadă că am face *aşa ceva*?

— Delorran e gata să creadă orice despre mine, câtă vreme e de rău, iar peste un minut şi jumătate o să vină aici, sus, să ne ia cu el. Morţi sau vii. Se uită la Jderii adunaţi în jur. A venit clipa să ne hotărâm: dacă ne predăm, murim sigur, fie de mâna lui Delorran, fie la Cairnbarrow. Dacă e să mor, mai bine mor aici şi acum, cu sabia în mână. Scrută chipurile războinicilor. Ce spuneţi? Sunteţi alături de mine?

Trupa îl arătă că-l sprijină fără excepţie. Până şi Haskeer şi cei trei care-l votaseră voiau să lupte, deşi acceptară cu mai puţin entuziasm decât ceilalţi.

— În regulă, suntem gata să opunem rezistenţă, anunţă Jup. Dar gândeşte-te în ce situaţie ne aflăm: în spatele nostru stă să înceapă o bătălie, în faţă avem o trupă de luptători încercaţi. Ce naiba facem?

Se auziră şi alte voci, care întrebau acelaşi lucru.

— Ne întărim poziţia dacă le respingem primul atac, răspunse Stryke. Care trebuie să înceapă din clipă în clipă.

La poalele dealului, soldaţii lui Delorran se adunau pentru asalt.

— Încălecaţi! strigă Stryke. Arătă cu sabia către doi răcani. Urcaţi-l pe Darig pe calul lui Alfray. Alfray, tu ne aperi din spate. Daţi-i drumul! Toată lumea!

Jderii se urcară grabnic pe cai şi-şi scoaseră armele. Stryke luă steaua de la Alfray şi sări şi el în şa.

Trupa lui Delorran venea spre ei în galop; o treime din ea rămăsese pe loc, ca rezervă.

Stryke dădu glas unui gând final:

— E împotriva firii să ne luptăm cu semenii noştri. Dar nu uitaţi că ne consideră renegaţi şi că ne vor omorî dacă li se iveşte ocazia.

Nu mai era timp de vorbit. Stryke ridică braţul, îl coborî brusc şi răcni:

— Acum... la atac!

Jderii întoarseră caii şi se năpustiră împotriva primului val al atacatorilor.

Poate că erau mai puţini ca număr, în ciuda celor rămaşi pe loc, dar aveau avantajul că se apărau pe un teren mai înalt.

Săbiile răsunară, caii se învârtiră speriaţi, loviturile veneau din toate părţile. Aerul se umplu de zdrăngănitul oţelului pe oţel când săbiile se ciocniră cu scuturile.

Pentru Stryke şi ai lui, a lupta cu cei din propria rasă era o experienţă unică şi tulburătoare. Spera să nu le scadă hotărârea. Soldaţii lui Delorran sigur nu erau afectaţi de ea.

Dar după cinci minute de luptă înverşunată, adversarii începură să dea înapoi. Nici una din părţi nu suferise pierderi importante.

În vreme ce potrivnicii lor se retrăgeau, Stryke strigă:

— Nu au luptat cu convingere! Din câte îl cunosc pe Delorran, o să-i mustre zdravăn pentru că n-au fost mai aprigi. Când se vor întoarce, n-o să ne mai fie atât de uşor.

Se uitară cum Delorran îşi muştruluia soldaţii. Sigur nu le ţinea o lecţie blândă.

— N-o să-i putem respinge la nesfârşit, spuse Coilla, posacă.

Jup se uită la câmpul de luptă de sub ei. Oştirile înaintau încet una spre cealaltă.

— Şi nici nu avem pe unde să fugim.

Trupa lui Delorran se pregăti de atac, de data asta cu toţi soldaţii.

Stryke luă o hotărâre. Părea de-a dreptul nebunească, dar nu vedea altă soluţie.

— Ascultaţi-mă! urlă el către Jderi. Îndepliniţi cu încredere ordinul pe care vi-l dau şi urmaţi-mă!

— Îi atacăm din nou? întrebă Coilla.

Agresorii urcau dealul tunând şi fulgerând.

— Aveţi încredere în mine! repetă Stryke. Faceţi ce fac eu!

Duşmanii se apropiau cu mare viteză. Nu încăpea îndoială că de data asta erau mai hotărâţi. Înaintară până la o aruncătură de suliţă de Jderi.

Stryke aruncă o privire scurtă spre câmpul de luptă.

— *Acum*! răcni el.

Apoi îşi răsuci calul şi-l mână spre vârful dealului.

În câteva secunde ajunse sus şi dispăru pe panta opusă.

— O, nu... gemu Jup.

Haskeer rămase cu gura căscată, incapabil să priceapă ce se întâmplă. Nu era singurul. Nici un soldat nu se mişcase din loc.

Delorran mai avea foarte puţin până la ei.

Coilla fu cea care luă iniţiativa:

— Haideţi! urlă ea. E singura noastră şansă!

Roti armăsarul şi-l urmă pe Stryke.

— Rahat! înjură Haskeer. Dar porni şi el după căpitan, urmat de ceilalţi Jderi.

Alfray, deşi cu Darig în spate, tot reuşi să ridice flamura.

Când ajunseră în vârful dealului, Stryke era deja departe.

Jos, în vale, cele două oşti se îndreptau cu viteză tot mai mare una spre cealaltă. Oamenii aveau suliţe şi ţepuşe. Cavaleria trecu la asalt.

Distanţa dintre ele se micşora cu repeziciune. Jderii porniră în viteză spre ea.

Delorran şi soldaţii lui ajunseră în vârful dealului.

Bătălia din vale fu pentru ei un adevărat şoc. Luptătorii smuciră caii de frâie înainte ca Delorran să ridice braţul ca să-i oprească.

Uluiţi, se uitau în jos, la orcii care goneau ca gândul spre linia unde aveau să se ciocnească cele două oştiri.

— Ce facem acum, domnule căpitan? întrebă sergentul.

— Dacă n-ai tu o idee mai bună, răspunse Delorran, ne uităm cum se sinucid.

16

Panta pe care coborau Jderii era atât de înclinată, că mai mult alunecau decât călăreau.

Coilla se răsuci în şa şi se uită pe deal. Văzu că se apropie şi restul Jderilor. Urmăritorii lor se opriseră să-i privească. Dădu pinteni calului şi-l ajunse pe Stryke.

— Ce naiba facem? strigă ea.

— Trecem printre cele două oşti! răspunse el, prin vântul care le biciuia obrajii. Nu se aşteaptă la aşa ceva!

— Nu sunt singurii!

Oştirile se apropiau tot mai mult una de alta cu fiecare clipă.

Stryke arătă cu degetul în jos.

— Dar trebuie să mergem înainte! Şi nu ne oprim nici când ajungem pe partea cealaltă!

— Dacă ajungem pe partea cealaltă! îi strigă Coilla.

Copitele cailor bufniră surd când cei doi Jderi aterizară pe întinderea netedă, urmaţi îndeaproape de camarazii lor. Stryke se uită peste umăr. Nu lipsea nimeni. Alfray, strâns în braţe de Darig, era ultimul, dar se ţinea bine.

Acum, că alergau pe teren neted, înaintau mai repede. Dezavantajul era că nu mai vedeau lucrurile de sus. Din unghiul respectiv, oştirile păreau mult mai apropiate, iar distanţa dintre ele, tot mai mică, greu de apreciat. Stryke

dădu pinteni calului său care deja făcea spume şi-i îndemnă pe ceilalţi să nu slăbească ritmul.

Înainte, înainte, spre valea morţii călăreau...

Goneau ca vântul către câmpul ucigaş, asurziţi de hărmălaia combatanţilor înnebuniţi să înceapă lupta.

Ajunseră între cele două linii spre care avansau oştirile. Duşmani la stânga, duşmani la dreapta.

Stryke zări ca prin ceaţă o mare de trupuri şi feţe. Ghici mai mult decât văzu că spre ei se întorc capete, se aruncă suliţe, se strigă vorbe de neînţeles. Se rugă ca elementul-surpriză şi confuzia bătăliei iminente să fie, cât de cât, în avantajul lor. Şi spera ca Jderii să profite de faptul că nici una din oşti nu ştia de partea cui erau intruşii aceştia. Deşi, odată identificaţi drept orci, Unii vor presupune clar că-i sprijină pe Mani.

Mai aveau de străbătut un sfert din câmpul de bătălie când săgeţile şi suliţele începură să le vâjâie pe la urechi. Din fericire, oştile erau destul de departe una de alta şi armele nu aveau cum să-i nimerească. Dar se apropiau cu repeziciune. Şi o clipă dacă se opreau, Jderii ar fi fost zdrobiţi de cele două mase ucigătoare de combatanţi. În unele locuri, grupuri de soldaţi iuţi de picior sau călărind pe drum fără obstacole încercau să le blocheze calea.

Un grup de infanterişti înarmaţi cu suliţe şi iatagane alergau chiar în faţa lui Stryke. Trecu printre ei, doborându-i din şa. Coilla şi trupa îi nimiciră pe ceilalţi sub copitele cailor. Orcii aveau noroc. Dacă trupele terestre n-ar fi fost luate prin surprindere şi s-ar fi organizat mai bine, i-ar fi putut opri pe Jderi într-o clipită.

În jurul Jderilor aterizau săgeţi. O lance spintecă aerul printre şezutul calului lui Stryke şi botul celui din spate. Soldaţii loveau la stânga şi la dreapta, hărţuindu-i pe orcii care galopau printre ei. Orcii răspundeau la fel, spintecând şi Uni, şi Mani, fără deosebire.

Un om în veşminte negre fugi şi sări la calul Coillei, prinzându-l de hăţuri. Se ţinu strâns de el, trăgându-l cu

toată greutatea. Armăsarul se cabră şi se roti, îngrămădindu-i pe Jderii din spate. Mai mulţi oameni năvăliră din toate direcţiile ca să nu rateze încăierarea.

Coilla scoase un cuţit şi despică obrazul celui care-o încetinea. Acesta ţipă şi căzu. Orcii care o urmau trecură cu caii peste el. Coilla dădu pinteni armăsarului. Trupa ţâşni şi-i depăşi pe soldaţii care fugeau după ei.

În flancul coloanei, mai vulnerabil, Haskeer învârtea toporul când la stânga, când la dreapta, crăpând capetele suliţaşilor care încercau să-l doboare. Îşi făcu loc printre ei răcnind.

Jderii călăreau fără oprire. De o parte şi de alta, vedeau două mări de oameni gata să se ciocnească în luptă.

Stryke văzu că trupa pierde din elan. Se temea să nu se lase copleşiţi.

De sus, din vârful dealului, Jderii care călăreau nebuneşte în vale semănau cu un pumn de mărgele rostogolite de un gigant. Delorran şi ai lui se uitau cum oştile se strângeau în jurul lor ca o menghină, gata să-i zdrobească.

— *Nebunii*, exclamă el. Preferă să-şi dea viaţa decât să îngenuncheze în faţa dreptăţii mele.

— O să-şi găsească imediat sfârşitul, îl aprobă sergentul.

— Nu mai putem zăbovi aici. Riscăm să fim văzuţi. Pregătiţi-vă de plecare.

— Şi artefactul, domnule căpitan?

— Vrei *tu* să mergi şi să-l recuperezi?

Încă puţin şi drumul Jderilor prin câmpul de luptă avea să fie blocat. Sute de oameni, Uni şi Mani, veneau să-i împresoare de la stânga şi de la dreapta.

— Haideţi! urlă Delorran.

Îşi roti calul şi-şi conduse soldaţii în jos, pe panta lor de deal.

În vale, Stryke îi văzu pe oameni cum aleargă să împiedice înaintarea Jderilor. Goni mai departe cu calul, punându-i pe fugă şi spintecându-i cu sabia. După câteva

clipe, Jderii izbiră zidul de oameni şi începură să-l ciopârţească. Un haos şi mai mare se produse când cele două părţi începură să se lupte între ele.

Nu mai era doar o scenă de bătălie confuză, ci o babilonie sângeroasă.

O ceată de Uni înarmaţi cu lănci fu aproape să-l tragă pe Jup de pe cal. Îi ţinu la distanţă cu loviturile lui ample, dar ar fi fost doborât dacă n-ar fi apărut câţiva Jderi ca să-i gonească pe agresori. Jup îşi reluă goana împreună cu tovarăşii lui.

Alfray se străduia să ţină ritmul cu ceilalţi, dar rămânea mereu în urmă din cauza camaradului cu care împărţea calul. Şi ei deveniră ţinta unui atac, de data asta din partea unor Mani, care renunţaseră la ideea că orcii veniseră acolo ca să-i ajute. Făcu tot posibilul să arate de ce e în stare. Dar îl trăgea înapoi camaradul rănit, ca şi flamura Jderilor, care se dovedi o armă mai puţin eficientă decât ar fi fost un iatagan în condiţiile acelea. Şi nu era nici un Jder în apropiere ca să-i sară în ajutor.

Mai avea puţin şi scăpa din ghearele mulţimii de atacatori, când Darig fu nimerit de o suliţă aruncată cu toată puterea. Ţipă.

Alfray îl lovi cu securea pe suliţaş, smulgându-i o bucată din umăr. Însă Darig nu mai era în viaţă. Se clătina în şa, iar capul îi aluneca dintr-o parte într-alta.

Alfray era prea ocupat cu alţi duşmani ca să-i mai poarte de grijă. Se pomeni atacat de încă un călăreţ. Armăsarul lui se ridică pe picioarele din spate. Darig căzu. Nici nu atinse bine pământul, că se şi năpusti asupra lui o masă de oameni cu săbii, topoare, lănci şi cuţite.

Alfray scoase un urlet de furie şi disperare. Dintr-o singură lovitură, îl elimină pe călăreţul care-i stătea în cale. Se uită repede înapoi, la mulţimea din jurul lui Darig, şi înţelese că nu mai putea face nimic pentru el. Îmboldindu-şi armăsarul, reuşi să scape de un alt agresor ca prin urechile acului. Îi ajunse din urmă pe Jderii care-şi croiau drum cu

sabia prin trecerea îngustă de la marginea câmpului de luptă. De-acum era deja convins că n-o să reuşească.

În spatele lor, cele două oştiri se ciocniră cu sălbăticie.

Începutul luptei se dovedi un avantaj. Prea ocupate să se omoare între ele şi să-şi apere viaţa, Jderii nu mai erau o prioritate.

După încă două minute de măcel, care parcă duraseră o infinitate, trupa lui Stryke părăsea câmpul de luptă. Porniră cu caii la galop de-a curmezişul pajiştii, apoi suiră pe ridicătură de pământ din partea opusă.

În timp ce urcau, Coilla se uită înapoi. Îi urmărea un grup de douăzeci-treizeci de oameni. Din câte reuşi să-şi dea seama, erau Uni.

— Avem o coadă după noi!

Stryke ştia deja ce are de făcut.

— Daţi-i drumul înainte!

Ajunşi în vârf, descoperiră în spatele ridicăturii o pantă largă, care se termina cu o întindere de iarbă, presărată cu păduri. O străbătură în viteză. Capetele urmăritorilor apărură sus pe deal. Duşmanii călăreau la fel de repede ca ei.

Drumul era mai bun pe partea asta a văii. Bulgării de pământ zburau în aer, zvârliţi şi de caii urmăritorilor, dar şi de cei ai urmăriţilor.

Un răcan scoase un urlet. Toată lumea privi spre cer.

Trei dragoni veneau în zbor planat din direcţia câmpului de bătălie.

Stryke fu nevoit să presupună că-l urmăreau pe el şi trupa lui. Îşi conduse camarazii în direcţia copacilor, sperând că-i vor putea adăposti.

— Capul jos! urlă Jup.

Un dragon se lăsă în picaj. Simţiră un val de căldură la ceafă. Animalul pluti jos deasupra capetelor lor, apoi se înălţă la tovarăşii lui.

Jderii se uitară în spate şi văzură că oamenii porniţi pe urmele lor erau decimaţi. Pământul gemea de cadavre

pârjolite de oameni şi cai. Unele încă ardeau. Câţiva oameni, făclii ambulante, se clătinară şi căzură. Unii, puţini, scăpaseră cu viaţă, dar nu le mai ardea să-i vâneze pe Jderi. Călare pe caii opriţi în loc, pur şi simplu se holbau la cei căzuţi sau îi urmăreau din priviri pe orcii care le scăpau printre degete.

Stryke se întrebă dacă masacrul fusese intenţionat. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la dragoni. Când ai mai mare nevoie de ei, sunt cele mai imprecise unelte de luptă.

Ca şi cum voiau să-i răspundă la întrebare, încă un stol se pregătea de atac. Jderii îşi forţară armăsarii să-i ducă la lizieră.

Îi acoperi o umbră uriaşă, cu contur inegal. Respiraţia fierbinte a dragonului pârjoli o fâşie lată de iarbă la câţiva metri în dreapta lor. Înfipseră şi mai înverşunat călcâiele în coastele armăsarilor.

Încă un dragon se lăsă în picaj, fâlfâind din aripile gigantice. Împinşi de o pală grea de aer, Jderii goniră spre pădure.

Ajunseră la ea cu toţii, inclusiv cei rămaşi în urmă. Alfray sosi în ultima clipă. Dragonul scuipă iar. Vârfurile copacilor se aprinseră cu un vuiet. Peste Jderi căzu o ploaie de crengi înflăcărate, frunze pârjolite şi scântei.

În acelaşi ritm nebunesc, Stryke şi trupa lui se adânciră în pădure. Prin micile deschizături din frunzişul de deasupra capului îi întrezăreau pe duşmanii zburători aflaţi pe urmele lor.

În cele din urmă, îi văzură tot mai rar. Se pare că-i păcăliseră. Trupa încetini, dar îşi continuă înaintarea. Se opri numai la marginea cealaltă a pădurii.

Adăpostiţi de şirul de copaci, Jderii îi văzură din nou pe dragonii care acum pluteau în cerc, în zbor de recunoaştere. Neîndrăznind să-şi trădeze ascunzătoarea, trupa descălecă şi postă santinele pentru a-i surprinde pe oamenii care puteau fi pe urmele lor. Pe moment, nu se

vedea nici o mişcare. Jderii se aşezară pe poziţie, cu arma în mână, aşteptând să iasă din adăpost.

Haskeer bău o înghiţitură zdravănă de apă din ploscă, o astupă la loc, apoi începu să se lamenteze:

— Am riscat al naibii acolo, pe câmp.

— Ce altceva am fi putut face? îl întrebă Coilla. Oricum, ne-a mers, nu-i aşa?

Haskeer nu putu s-o contrazică, aşa că se mulţumi să se încrunte.

În trupă însă domnea altă stare de spirit. Mai ales răcanii jubilau, încântaţi de felul în care scăpaseră, până când Stryke fu nevoit să ţipe la ei ca să potolească hărmălaia.

Alfray nu era chiar atât de vesel. Se gândea la Darig.

— Dacă l-aş fi ţinut mai bine, poate ar fi şi el cu noi acum.

— N-ai avut ce face, îi spuse Stryke. Nu te gândi la ce-ar fi putut să se întâmple.

— Stryke are dreptate, zise şi Coilla. E o minune că nu am pierdut mai multe vieţi.

— Chiar şi aşa, şopti Stryke, mai mult pentru sine, dacă e să aruncaţi vina pe cineva pentru vieţile irosite, atunci poate pe mine ar trebui s-o aruncaţi.

— Nu începe să te văicăreşti ca prostul. Noi avem nevoie de un cap limpede, nu de unul copleşit de vină.

Stryke pricepu ce vrea să spună Coilla şi schimbă subiectul. Duse mâna la buzunar şi scoase steaua.

— Lucrul ăla straniu ne-a băgat în belea, rosti Alfray. Ne-a dat viaţa peste cap. Sper să merite, Stryke.

— Ar putea fi garanţia eliberării noastre din robie.

— Poate da, poate nu. Cred că de multă vreme căutai un pretext să rupi lanţurile.

— Sincer vorbind, oare nu toţi am făcut aşa?

— Probabil. Dar eu, la vârsta mea, sunt mai prudent când vine vorba de schimbare.

— A acum venit vremea schimbării. Totul se schimbă. Noi de ce nu?

— Ha, schimbarea... spuse Haskeer batjocoritor. Se vorbeşte prea mult despre...

I se tăie respiraţia şi-şi pierdu echilibrul. Se prăbuşi ca o vită pocnită în moalele capului.

— Ce *naiba*! strigă Coilla.

Se adunară în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stryke. E rănit?

După ce-l examină rapid, Alfray răspunse:

— Nu.

Îi puse mana pe frunte şi-i luă pulsul.

— Păi, atunci ce-a păţit?

— Are temperatură. Ştii ce cred, Stryke? Că are aceeaşi boală ca Meklun.

Câţiva răcani se traseră înapoi.

— Tâmpitul, s-a ascuns de noi, adăugă Alfray.

— În ultimele două zile n-a fost în apele lui, nu-i aşa? remarcă atunci Coilla.

— Nu. Avea toate simptomele. Şi mai e un lucru, care nu e deloc plăcut.

— Vorbeşte, îl îndemnă Stryke.

— M-am tot gândit de ce a murit Meklun, recunoscu Alfray. Pentru că, deşi avea răni grave, s-ar fi putut vindeca. Cred că a luat ceva din tabăra pe care am ars-o.

— Dar nu s-a apropiat de locul ăla, îi aminti Jup. *N-avea cum*!

— El, nu, dar Haskeer s-a apropiat.

— O, zei, şopti Stryke. A zis că nu s-a atins de nici un cadavru. Probabil c-a minţit.

— Dacă Haskeer a luat boala din tabără şi i-a dat-o lui Meklun, oare nu ne-a dat-o şi nouă? întrebă Coilla.

Un murmur de nelinişte străbătu trupa Jderilor.

— Nu neapărat, răspunse Alfray. Meklun era deja slăbit din cauza rănilor şi predispus la infecţie. Noi, ceilalţi, dacă am fi fost infectaţi, s-ar fi văzut deja semnele. E cineva care nu se simte bine?

Unii strigară că nu, alţii scuturară din cap.

— Din puţinele cunoştinţe pe care le am despre bolile oamenilor, riscul cel mai mare de infecţie e în primele două zile.

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Stryke. Se uită la Haskeer.

— Crezi c-o să-şi revină?

— E tânăr şi puternic. Asta o să-l ajute.

— Ce putem face pentru el?

— Mai nimic, decât să încercăm să nu-i mai crească febra şi să aşteptăm criza.

— Încă o problemă, oftă Coilla.

— Da, o aprobă Stryke. Nu ne mai trebuia şi asta pe cap.

— Are noroc că nu procedăm cu răniţii aşa cum ne-a sugerat el. Mai ţii minte ce-a spus despre Meklun?

— Da. S-a-ntors roata, nu-i aşa?

— Şi acum, ce facem, şefule? întrebă Jup.

— Ne urmăm iar planul. Arătă spre dragonii care se învârteau în cerc deasupra lor. Imediat ce pleacă, *dacă* pleacă, pornim spre Trinity.

Trecură câteva ceasuri bune până ce se liniştiră lucrurile.

După ce au zburat de nenumărate ori deasupra pădurii, în cele din urmă, dragonii au plecat spre nord. Stryke ordonă ca Haskeer să fie aşezat pe un cal şi legat de el. Un răcan fu pus să-l conducă. Trupa porni cu mare grijă spre Trinity. Stryke socoti că drumul avea să ţină cam o zi şi jumătate, dacă nu le ieşeau obstacole în cale.

Acum, că lăsau în urmă Păşunea Ţesătorului, puteau alege o cale mai scurtă. Însă pentru că se aflau în sud, în acea regiune din Maras-Dantia unde se stabiliseră cei mai mulţi oameni, trebuia să fie şi mai prudenţi. Ori de câte ori puteau, căutau adăpostul zonelor împădurite, al văilor bine ascunse sau alte ascunzişuri naturale. Dar, cu cât se îndreptau mai mult spre sud, cu atât se înmulţeau semnele aşezărilor omeneşti şi ale jafurilor.

În dimineaţa celei de-a doua zile, ajunseră pe locul unei foste păduri, acum complet tăiată. Lemnul fusese luat aproape în întregime, dar erau şi câteva buturugi mari lăsate pur şi simplu să putrezească. Pe cioturile retezate crescuseră nestingheriţi muşchi şi ciuperci maronii. Însemna că pădurea fusese tăiată cu luni de zile în urmă.

Jderii se îngroziră în faţa naturii mutilate, uimiţi de cât efort fusese necesar ca s-o distrugă. Şi deveniră şi mai prevăzători, ştiind că asemenea devastare presupunea multe perechi de mâini.

Peste câteva ore descoperiră ce se întâmplase cu lemnul tăiat.

Ajunseră la un râu care curgea spre sud-vest, spre lanţul Munţilor Carascrag. Cum râurile erau cele mai sigure călăuze într-o călătorie, îi urmară cursul. În curând văzură că apa se adâncea şi nu mai curgea.

Cotiră şi văzură de ce.

Râul se transformase într-un lac imens, cu valuri mici, întins pe acri întregi de teren cândva deschis. Fusese creat de un imens baraj de lemn construit, desigur, cu copacii din pădurea distrusă. Barajul îi îngrozi şi-i impresionă în acelaşi timp. Mai înalt decât cel mai înalt pin, era format dintr-o barieră adâncă din şase trunchiuri, întinsă pe o distanţă pe care săgeata trimisă de un arcaş musculos de abia ar fi străbătut-o. Lemnele fuseseră aşezate cu mare precizie, apoi legate cu kilometri de funie groasă. Încheieturile erau lipite cu mortar. Pe fiecare mal, dar şi în apă, se ridicau stâlpi care sprijineau barajul.

În ciuda construcţiei impunătoare, cercetaşii nu descoperiră nici o urmă a oamenilor. Cum nu făcuseră popas din ziua anterioară, Stryke le ordonă să se oprească şi postă santinele.

După ce Alfray îi luă temperatura lui Haskeer – din păcate, mai mare -, veni lângă ceilalţi ofiţeri ca să discute mişcarea următoare.

— Apa împrejmuită înseamnă că ne aflăm în apropiere de Trinity, deduse Stryke. Au nevoie de ea ca să ajungă pentru o populaţie mai numeroasă.

— Dar e şi un semn al puterii, sugeră Alfray. Cea pe care ţi-o dă controlul asupra rezervei de apă.

— Ca să nu mai pomenesc de puterea pe care o reprezintă numărul perechilor de mâini care au fost necesare pentru construirea barajului, adăugă Stryke. Oamenii din Trinity trebuie să fie pe cât de numeroşi, pe atât de bine organizaţi.

— Dar trec cu vederea puterea *magică* pe care au nimicit-o când au oprit cursul râului, le aminti Jup. Până şi eu simt energie negativă în zona asta.

— Iar *eu* presimt o mare problemă, spuse Coilla, revenind la lucruri mai urgente. Trinity e o fortăreaţă de fanatici Uni. Se zvoneşte că nu prea se dau în vânt după rasele străvechi. Cum naiba o să pătrundem în ea ca să căutăm steaua? Sau pui la cale o misiune sinucigaşă, Stryke?

— Nu ştiu cum o să facem. Dar vom aplica strategia militară de bază: ne apropiem cât de mult se poate, ne căutăm o ascunzătoare şi vedem cum stau lucrurile. Trebuie să existe o cale, chiar dacă încă nu ştiu care.

— Şi dacă nu există? întrebă Alfray. Dacă nu ne putem apropia de fortăreaţă?

— Atunci va trebui să refacem tot planul. Poate vom negocia cu Jennesta să-i dăm steaua pe care o avem în schimbul graţierii noastre.

— Da, sigur, comentă Coilla cu cinism.

— Sau ăsta e începutul unei alte vieţi pentru noi, cea de proscrişi. Căci, hai să nu ne mai ascundem după deget oricum suntem proscrişi.

Jup îşi exprimă neliniştea.

— Nu-i o perspectivă prea încântătoare, căpitane.

— Atunci va trebui să facem tot ce ne stă în puteri ca s-o evităm, nu-i aşa? Acum, toată lumea la odihnă. Vreau să pornim spre Trinity în cel mult un ceas.

17

Zăriră fortăreaţa spre sfârşitul după-amiezii.

Apăraţi de vegetaţie, cu ochii în patru după patrule, Jderii o cercetară de la distanţă. Era un oraş enclavă, complet înconjurat de un zid din lemn înalt, cu turnuri de supraveghere.

Munţii Carascrag se ridicau deasupra şi dincolo de el, cu nuanţe albastru-oţel şi creste zimţate. Aerul tremura deasupra lor, încălzit de izvoarele de apă caldă din Deşertul Kirgizil, de partea cealaltă a lanţului muntos.

Un drum bătătorit ducea la o poartă dublă – intrarea principală în Trinity. Era închisă. Oraşul era înconjurat de lanuri de cereale atât de întinse, că ajungeau până aproape de locul în care se ascundea trupa. Dar recolta părea cam sărăcăcioasă.

— Acum ştim de ce le trebuie atâta apă, constată Coilla.

— Bine le prinde numai lor, îi replică Jup. Uite ce firavă e recolta. Oamenii sunt nişte proşti. Nu-şi dau seama că distrugând magia pământului, îşi fac rău şi lor, şi nouă.

— Cum naiba o să ne apropiem de locul ăla, Stryke? vru să ştie Alfray. Că de intrat în el, nici nu te mai întreb.

— S-ar putea ca norocul să fie de partea noastră. Încă n-am văzut nici un om. Probabil că majoritatea s-au dus să se lupte pe Păşunea Ţesătorului.

— Dar n-ar fi lăsat fortăreaţa neapărată, nu? îi aminti Coilla. Şi dacă s-au dus acolo aproape toţi locuitorii, tot trebuie să se întoarcă la un moment dat.

— Am zis că poate avem noroc, nu că am rezolvat problema.

— Aşadar, ce-i de făcut? se întrebă Jup.

— Trimitem cercetaşi să caute un loc unde să ne ascundem şi să ridicăm tabăra. Coilla, ia trei soldaţi şi dă o raită în jurul oraşului de la stânga la dreapta. Jup, ia şi tu trei şi fă acelaşi lucru, dar din partea cealaltă. Luaţi aminte la orice loc care ne-ar putea servi drept adăpost şi nu uitaţi

că trebuie să fie potrivit şi pentru cai, şi pentru noi. Aţi înţeles?

Cei doi dădură din cap şi plecară să execute ordinul primit.

Stryke se uită la Alfray.

— Care e starea lui Haskeer?

— Aceeaşi.

— Ticălosul ne face viaţa amară şi când zace inconştient. Fă tot ce poţi pentru el. Se întoarse apoi spre restul trupei. Fiţi cu ochii în patru şi gata de luptă.

Se aşezară să privească şi să aştepte.

— Am un sentiment de nesiguranţă, şopti Jup.

Ascunşi de tufişuri, se uitau la gura largă a tunelului tăiat în râpă.

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că nu-i decât o singură intrare, spuse Alfray, şi nu ştiu cât de speriaţi vor fi caii acolo înăuntru.

— Nu avem altă soluţie, repetă Coilla, exasperată.

— Coilla are dreptate, hotărî Stryke. Va trebui să profităm de ceea ce avem. Eşti sigură că-i părăsit?

Ea înclină din cap.

— Doi răcani au intrat destul de mult în el. A fost abandonat.

— Dacă află oamenii că ne-am ascuns acolo, o să ne prindă în cursă ca pe nişte şobolani, vorbi Jup.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, îi spuse Stryke. Verifică să fie liber drumul. În regulă, intraţi repede. Mai întâi caii.

Trupa se furişă spre gaura de mină. Nu toţi caii intrară de bunăvoie în puţ, aşa că fură târâţi pe ultimii metri.

Înăuntru era umed şi mult mai frig decât sub cerul liber.

Lumina zilei nu pătrundea decât pe o distanţă de treizeci de paşi, apoi tunelul se micşora şi se îngusta. Mai departe, întuneric beznă.

— Stăm cât mai departe de gura puţului, decretă Stryke. Nici o lumină, dacă nu e absolut necesar.

Coilla se cutremură.

— Eu n-o să merg atât de departe ca să am nevoie de ea. Oricând prefer cerul liber.

Jup atinse tavanul rugos.

— De ce crezi c-au săpat puţul ăsta?

Aplecat deasupra lui Haskeer ca să-i pună o compresă rece pe frunte, Alfray se aventură să dea un răspuns:

— Ca să dea de aur, poate. Sau să prade pământul de alte resurse pe care le consideră preţioase.

— Am mai văzut aşa ceva, spuse Jup, atingând pietrele cu vârful bocancului. Cred că săpau după rocile negre cu care fac focul. Mă întreb cât le-a trebuit să epuizeze filonul.

— Nu prea mult, din câte îi cunoaştem, sugeră Coilla. Şi cred că ai dreptate, Jup. Am auzit că oraşul Trinity a fost construit aici pentru că se găseşte multă piatră neagră în regiune.

— Iarăşi e prădat pământul, mormăi piticul. Ar fi trebuit să spargem barajul ăla şi să le dăm un subiect la care să cugete.

— Am fi avut de lucru, nu glumă, rosti Stryke. Nici o armată n-ar fi reuşit să-l doboare. Dar nu asta ne interesează pe noi deocamdată. Trebuie să găsim punctul slab al fortăreţei.

— Dacă are unul.

— N-o să-l găsim stând aici, Jup.

— Deci care-i planul? întrebă Coilla.

— Un lucru pe care trebuie să-l evităm e să ieşim într-un grup prea mare, mai ales în timpul zilei. Vreau să arunc o privire în jur numai eu, cu tine şi cu Jup.

Coilla încuviinţă.

— Din partea mea, foarte bine. Nu mă încântă ideea să trăiesc ca un pustnic.

— Ceilalţi rămân aici, ascunşi vederii, ordonă Stryke. Puneţi două santinele, Alfray, şi încă două printre tufişuri,

ca să anunţe dacă vine cineva. Şi încearcă să linişteşti caii dacă încep să necheze. Voi doi, haideţi să mergem.

Coilla şi Jup părăsiră puţul după el.

Ţâşniră spre primul ascunziş aflat la îndemână şi porniră în direcţia oraşului. Prevăzători, mai mult aplecaţi, parcurseseră aproximativ jumătate de kilometru printr-unul din lanurile de cereale când Coilla îl prinse pe Stryke de braţ.

— *Culcat*! şuieră ea, trăgându-l la pământ.

Cei trei se pitiră în porumb. La douăzeci de metri în faţa lor stăteau primii oameni pe care-i vedeau în Trinity. Un mic grup de femei, îmbrăcate simplu, mai mult în negru. Lucrau pe ogorul vecin. Culegeau un fel de roade şi le încărcau în coşuri trase de măgari. Doi bărbaţi înarmaţi, bărboşi şi tot în haine negre, le păzeau.

Cu degetul la buze, Stryke le făcu semn Coillei şi lui Jup să-l urmeze. Ocoliră muncitoarele într-o linişte perfectă. Fură nevoiţi să mai facă nişte ocoluri ca să evite alte capete care se clătinau deasupra cerealelor.

Târându-se în patru labe, ajunseră pe neaşteptate la un drum din pământ dens, acoperit cu pietriş. Traseră cu ochiul din porumb şi-şi dădură seama că era cel care ducea la porţile oraşului. Nu se vedea nici un om în apropiere, aşa că se pregătiră să străbată distanţa până la ele. Coilla vru să plece prima, când se auzi hurducăit de căruţe. Se retraseră şi urmăriră ce se întâmpla.

Apăru un şir de vehicule. Prima era o trăsură deschisă, trasă de două iepe albe, nişte animale splendide. În faţă stăteau vizitiul şi încă un om, amândoi înarmaţi până în dinţi şi în haine negre. În spate, încă doi oameni, tot în negru. Unul era clar o gardă, căci avea un arc. Dar bărbatul de lângă el, aşezat pe un scaun mai înalt, avea înfăţişarea cea mai şocantă.

Era singurul cu pălărie, un acoperământ înalt pentru cap, din material negru, despre care Stryke credea că se numeşte joben. Şi aşezat, bărbatul tot înalt arăta, slab, dar

vânos. Avea obrazul îmbătrânit şi un chip care se termina cu o bărbie ascuţită, acoperită de smocuri cărunte. Gura, o linie subţire, abia vizibilă. Ochii, negri şi pătrunzători. Un chip cu trăsături ferme, neobişnuit cu zâmbetul.

Trăsura trecu mai departe.

După ea veniră trei căruţe trase de perechi de boi. Fiecare era mânată de un om în haine negre, însoţit de o gardă. În ele se îngrămădeau atât de mulţi călători, că nu mai era loc decât în picioare. Toţi erau pitici.

Stryke observă reacţia preocupată a lui Jup când căruţele hurducăiră înainte, spre porţile oraşului.

Jup dădu drumul aerului din plămâni.

— Închipuiţi-vă ce mi-ar fi făcut Haskeer...

— Nu erau prizonieri, nu-i aşa? întrebă Coilla.

Stryke scutură din cap.

— Aş zice că erau muncitori. Pe mine mă interesează mai mult bărbatul aşezat în spatele trăsurii.

— Hobrow?

— Avea cu siguranţă înfăţişare de conducător.

— Şi ochi de peşte mort, adăugă Jup.

Se uitară la convoiul de căruţe care se îndrepta spre porţi. În vârful zidului oraşului îşi făcură apariţia gărzile. Porţile alunecară uşor la o parte, lăsând ochiului prilejul scurt de a vedea ce e în spatele lor cât intrară căruţele. Apoi se trântiră la loc. Se auzi scârţâitul zăvorului greu în spatele lor.

— Asta-i soluţia, nu? zise Jup. Calea noastră de a pătrunde în oraş.

Stryke nu-l înţelese.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să-ţi dau totul mură-n gură? Oamenii dinăuntru folosesc pitici. Eu sunt pitic.

— E un plan riscant, Jup, reacţionă Coilla.

— Ai tu unul mai bun?

— Chiar dacă am reuşi să te introducem înăuntru, ce crezi c-ai reuşi să faci? îl întrebă Stryke.

— Aş culege informaţii. Aş verifica aşezarea şi apărarea. Poate chiar mi-aş face o idee pe unde-o fi steaua.

— Asta dacă Mobbs nu s-a înşelat când a presupus că au una, îi aminti Coilla.

— N-o să aflăm niciodată dacă nu intră unul din noi acolo.

— Nu ştim cum stau cu paza, sublinie Stryke. Dacă-i cunosc pe toţi piticii muncitori?

— Sau dacă se cunosc piticii între ei? Cum ar reacţiona în faţa unui străin în rândurile lor?

— Eu nu cred că-i periculos, declară Jup. Dar cred că putem presupune liniştiţi că oamenii nu-i cunosc pe pitici după nume. Din ce am auzit despre acest loc şi din tot ce ştim despre oameni, mi-e clar că nu au decât dispreţ faţă de rasele străvechi. Nu-i văd obosindu-se să le înveţe numele.

Coilla se încruntă.

— E o presupunere curajoasă.

— E o şansă de exploatat. Referitor la cealaltă chestiune, ca piticii să observe un străin printre ei, nici asta nu e o problemă. Vedeţi, piticii ăia provin din cel puţin patru triburi diferite.

— De unde ştii? vru să afle Stryke.

— Cel mai adesea, după cum se îmbracă. Eşarfe de anumite culori, croiul vestei şi aşa mai departe. Toate trădează tribul din care te tragi.

— La tine ce semne arată cărui trib aparţii? îl întrebă Coilla.

— Nici unul. Trebuie să renunţi la ele când intri în serviciul Jennestei. Ca să nu fie probleme când ţi se stabilesc îndatoririle. Dar asta se poate remedia foarte uşor.

Stryke tot mai avea îndoieli.

— Prea mulţi „dacă” şi „poate”, Jup.

— Bineînţeles, şi încă n-am ajuns la cea mai dificilă problemă. Oamenii precis ţin cumva evidenţa piticilor care intră şi ies din oraş. Probabil îi numără.

— Ceea ce înseamnă că nu te poţi strecura pur şi simplu printre ei. Asta dacă găsim o cale să intri acolo.

— Exact. Trebuie să-l *înlocuiesc* pe unul dintre ei.

Coilla îl privi nedumerită.

— Şi cum naiba o să reuşim?

— Deocamdată, habar n-am. Dar dacă reuşim, obţinem mai multe avantaje. Mai întâi, nu cred că un chip nou o să ridice prea multe suspiciuni printre pitici, pentru că sunt aleşi din triburi diferite. Pe urmă, oamenii nu ne pot deosebi. Nu sunt în stare să deosebească între ei membrii raselor străvechi, ştiţi asta.

— Şi? insistă Coilla.

— Oamenii nu se vor aştepta să vrea să intre acolo un pitic care-i duşmăneşte.

Stryke scutură încet din cap.

— Nu te supăra, Jup, dar rasa ta are reputaţia că... se clatină după cum bate vântul, ca să zic aşa. Oamenii ştiu că piticii luptă de orice parte.

— Nu mă supăr, Stryke. Tu ştii că nu-mi mai cer de mult iertare pentru apucăturile rasei mele. Dar să zicem că oamenii nu se aşteaptă ca un *singur* pitic să fie atât de nebun încât să se infiltreze printre ceilalţi. Şi nu uita că, în anumite privinţe, sunt şi ei ca rasele străvechi: văd ceea ce se aşteaptă să vadă. Se folosesc de pitici. Eu sunt pitic. Să sperăm că n-o să meargă cu presupunerile mai departe.

— Să sperăm, repetă Coilla, pe ton uşor zeflemitor. Oamenii sunt nişte nemernici, dar asta nu înseamnă că sunt şi bătuţi în cap, să ştii.

— Ştiu.

— Ce ai de gând să faci cu însemnele gradului tău? Arătă spre tatuajele de pe obrazul lui Jup.

— Rădăcină de garva. O macini, o amesteci cu apă şi pui puţin lut ca să-i dea culoare. E numai bună să le acopere şi e şi aproape de culoarea pielii mele.

— Dacă nu se uită cineva mai *îndeaproape*, comentă Stryke. Rişti foarte mult.

— Ştiu. Dar, în general, eşti de acord cu planul meu?

Stryke stătu pe gânduri.

— Nu văd cum am putea proceda altfel. Aşa că... da.

Jup zâmbi.

Instinctele de războinici îi făcură să-şi lungească gâturile ca să verifice împrejurimile. Nu se vedea nici un om.

Coilla dădu glas unui îndemn la prudenţă:

— Nu vă bucuraţi prea tare. Mai avem de pus la punct detaliile practice. De exemplu, cum o să faci schimbul cu unul dintre muncitori?

— Ai vreo idee? întrebă Stryke.

— Păi, dacă piticii sunt aduşi în oraş şi scoşi din el în fiecare zi – şi asta e doar o presupunere – poate atacăm o căruţă. Punem mâna pe unul dintre pasageri şi Jup se amestecă printre muncitori în confuzia creată de noi.

— Nu. Se pot întâmpla prea multe şi le-am da de bănuit oamenilor că e ceva necurat la mijloc.

— Ai dreptate, recunoscu Coilla, nu merge. Jup, tu ce zici?

— Nu-mi vine altceva în minte decât să mergem acolo unde se aleg muncitorii. Trebuie să-i aducă de undeva şi pun rămăşag că de undeva din apropiere. N-ar avea nimic de câştigat dacă i-ar lua de la distanţă mare. Precis există pe-aici vreun sat sau vreun loc de adunare.

— Mi se pare logic, încuviinţă Stryke. Ca să-l găsim, nu trebuie decât să mergem pe urmele căruţelor când pleacă din oraş.

— Întocmai. Va trebui să le urmărim pe jos, bineînţeles, dar se mişcă al naibii de încet.

— Atunci să sperăm că, aşa cum zici tu, locul de adunare e undeva în apropiere. Răsuci ideea în minte câteva secunde. Aşa facem. Coilla, du-te înapoi la ceilalţi şi spune-le cum stau lucrurile. Pe urmă te întorci aici cu doi soldaţi şi aşteptăm să iasă căruţele.

— Îţi dai seama că e-o nebunie toată aventura asta, nu? întrebă ea.

— Începem să ne pricepem foarte bine la asemenea aventuri. Acum du-te.

Coilla zâmbi discret şi se strecură hoţeşte prin lan.

Căruţele cu pitici părăsiră oraşul la lăsarea amurgului. Trăsura nu se vedea printre ele.

Stryke, Coilla, Jup şi doi soldaţi aşteptară să treacă de ei şi s-o ia înainte, apoi se luară după ele, mergând aplecaţi şi cât mai feriţi. Când ajunseră la capătul lanurilor de cereale, trebuiră să-şi pună la contribuţie inventivitatea ca să nu fie văzuţi, dar aveau suficientă experienţă ca să se descurce. Din fericire, cele trei căruţe pline înaintau foarte încet, aşa că le urmăriră fără dificultate.

În cele din urmă, căruţele ieşiră de pe cărare şi porniră de-a curmezişul pe un drum de ţară, deschis. Orcii se ţinură după micul convoi cam trei kilometri, în direcţia Golfului Calyparr. Tocmai când Stryke începea să se îngrijoreze că mai aveau puţin şi ajungeau la golf, vehiculele intrară într-o poiană şi se opriră.

Orcii văzură cum se lasă în jos partea din spate a căruţelor ca să coboare piticii care se depărtară în direcţii diferite, fie în grupuri, fie câte unul.

— Deci e un loc de întâlnire, nu un sat, observă Stryke.

— Probabil că strâng forţă de muncă din toată regiunea. E în avantajul nostru. Dacă dispare unul, nu se va observa.

Căruţele se rotiră şi porniră înapoi spre Trinity. Orcii îşi ascunseră capetele când trecură pe lângă ei, de data asta mai repede, căci scăpaseră de povară. Nu-i văzură nici cei trei pitici care trecură aproape de ei.

— Până acum, toate bune, aprecie Stryke. Acum aşteptăm până dimineaţă şi să sperăm că se întorc după altă încărcătură.

Hotărî cine stă de pază şi cât şi se puseră pe aşteptat.

Noaptea se scurse fără nici un incident.

Imediat ce se crăpă de ziuă, piticii începură să vină la locul de întâlnire. Jup îşi legă la gât un batic roşu-cărămiziu, însemnul unui trib obscur şi îndepărtat. Pe urmă se mânji pe obraji cu rădăcină de garva ca să-şi ascundă tatuajele.

Stryke se temuse că nu va arăta convingător, dar până la urmă se dovedi o mască nemaipomenită.

— Acum avem nevoie de un muncitor izolat, spuse el, pe care să-l găsim la distanţă de luminiş.

Aşteptară toţi să apară candidatul potrivit. Un soldat îl prinse de braţ pe Stryke şi arătă cu degetul. În dreapta lor, un pitic îşi croia drum cu greu prin iarba înaltă.

Jup începu să se agite.

— Lăsaţi-mă pe mine.

Stryke îl apucă de mână.

— Dar...

— Trebuie s-o fac eu, Stryke. Îţi dai seama, nu?

— Bine. Ia-o pe Coilla cu tine, să-ţi acopere spatele.

Jup şi Coilla porniră aplecaţi, feriţi privirii de adăpostul natural.

Ceilalţi urmăreau din priviri ţinta care se îndrepta spre luminiş. În acelaşi timp, supravegheau şi restul muncitorilor care mergeau spre locul de întâlnire.

Dintr-odată, piticul singuratic căzu la pământ. Auziră iarba foşnind. În câteva clipe, Jup apăru în locul victimei şi porni spre căruţele care aşteptau.

Orcii îl urmăreau concentraţi, gata să iasă din adăpost şi să-i sară în ajutor la nevoie. Jup mergea degajat, fără nici o grabă.

— Dar ştiu că se preface foarte bine, remarcă Stryke.

Iarba se mişcă lângă ei. Apăru Coilla.

— A ajuns? întrebă ea.

— Mai are puţin, răspunse Stryke.

Jup ajunse în poiana în care mişunau deja câteva zeci de pitici. Urmă o clipă de încordare, prima dintr-un şir lung. Dar nici semenii lui, nici vizitiii nu-i acordară o atenţie specială. Peste câteva minute, se urcau în căruţe. Jup, care până atunci se ţinuse deoparte, trebui acum să se apropie de ei. Venise momentul în care masca lui ori îşi făcea datoria, ori îl băga în bucluc.

Orcii urmăreau scena ţinându-şi respiraţia.

Amestecându-se în mulţime, Jup se urcă într-o căruţă. Nu se stârni agitaţie şi nu se auziră ţipete. Partea din spate a căruţelor fu prinsă bine să nu cadă. Bicele şfichiuiră pe spatele boilor şi convoiul se urni din loc.

În linişte perfectă, orcii îl urmăriră cum trece pe lângă ei. În clipa următoare, când nu-i văzu nimeni, se luară după el. Mergea spre Trinity pe acelaşi drum ca în ziua anterioară.

În vreme ce căruţele hurducăiau spre drumul care ducea la porţile oraşului, orcii văzură mai mulţi oameni ieşiţi să lucreze pe ogoare decât data trecută. Şi acum erau în majoritate femei, păzite de mai multe gărzi.

Ca să nu fie observaţi, Jderii fură nevoiţi să fie şi mai atenţi. Nu se puteau apropia prea mult de zidul oraşului. Dar găsiră un loc bun într-un lan de grâu, de unde, ghemuiţi la pământ, puteau urmări cum înaintau căruţele.

Ca şi data trecută, gărzile apărură deasupra zidului şi-i cercetară din priviri pe nou-veniţi. Peste un minut, uşile începură să se dea la o parte, scârţâind. Din nou, tentaţia de a arunca un ochi în spatele lor. Căruţele se urniră din loc şi intrară. Oameni în negru se grăbiră să închidă porţile.

Orcii le auziră bubuind.

Stryke se rugă ca bubuitura să nu fie semnul prevestitor al morţii lui Jup.

18

În spatele lui Jup, uşile se trântiră, parcă prevestind sfârşitul lumii.

Fără să se agite prea mult, piticul cercetă împrejurimile. Primul lucru pe care îi căzură ochii fură câteva zeci de gărzi înarmate, îmbrăcate în uniforme negre.

Trinity era un oraş convenţional, la limita austerităţii, organizat astfel încât l-ar fi mulţumit pe cel mai exigent comandant militar. Clădirile se aliniau frumos, pe rânduri. Unele erau case din piatră cu acoperiş de stuf, mari cât să adăpostească o familie. Altele, mai mari, ca nişte cazărmi, erau construite din lemn. Toate arătau foarte curate din

exterior. Mai jos de ele, turnurile, la fel de rigide, domneau peste acoperişuri. Drumuri şi alei drepte ca săgeata străbăteau peisajul zgârcit. Până şi copacii, câţiva, fuseseră aliniaţi soldăţeşte.

Oamenii – bărbaţi, femei şi copii – îşi vedeau de treburi foarte disciplinaţi. Ca şi gărzile, bărbaţii nu purtau decât veşminte negre. Iar femeile şi copiii, care nu se îmbrăcau în negru, purtau haine foarte simple.

Jup nu apucă să se lămurească prea bine în legătură cu decorul din jur, că el şi semenii lui, care nu-i adresaseră nici un cuvânt, nici măcar nu vorbiseră între ei, fură daţi jos din căruţe.

Încă un moment riscant. Dacă afla că oamenii au liste cu numele muncitorilor împrumutaţi? Dacă aşa era, îl aşteptau momente grele, mai mult ca sigur ultimele din viaţa lui.

Aşa cum se cuveneau într-un loc dominat de simetrie, piticii fură aliniaţi în coloane lângă căruţele care-i aduseseră în oraş. Spre uşurarea lui Jup, oamenii începură să-i numere, împungându-i cu degetul. Cel care număra coloana lui Jup mişca din buze, dar trecu pe lângă el fără să-i acorde atenţie. Jup se întrebă ce-ar putea urma, când văzu activitate la uşa uneia dintre clădirile care aduceau cu o cazarmă. Îşi făcu apariţia bărbatul pe care-l văzuse împreună cu Coilla şi Stryke cu o zi în urmă în trăsură şi despre care bănuiau că era Kimball Hobrow.

Avea aceeaşi privire glacială şi aceeaşi expresie severă. Jup se întrebă, ca şi ieri, câţi ani avea. Nici acum, când îl vedea mai de aproape, nu se lămuri mai bine decât prima oară, când îl zărise de la distanţă, dar bănui că ajunsese la mijlocul vieţii, judecând după standardele oamenilor, deşi era greu de apreciat vârsta la rasa lor. Se spunea că exista un mijloc de a stabili vârsta, ca la câini şi pisici, dar al naibii să fie el dacă şi-l amintea.

Un lucru care nu putea fi pus la îndoială era charisma lui Kimball. Emana autoritate, putere şi, desigur, ameninţare.

Oamenii făcură linişte şi se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă printre ei. El se îndreptă spre o căruţă şi se urcă în ea. Acum părea şi mai înalt, o figură impunătoare. Scrută piticii din priviri. În ciuda voinţei sale, Jup se înfioră sub ochii lui pătrunzători.

Hobrow ridică braţele ca să se facă linişte, un gest inutil, pentru că nimeni nu scosese un sunet de la apariţia lui.

— Eu sunt Kimball Hobrow! tună el.

Vorbele lui sunară mai mult ca o declaraţie profundă decât ca o simplă prezentare. Avea un glas grav, plăcut, care dădea forţă trupului său fragil.

— Unii dintre voi sunt aici pentru prima oară, continuă el.

Auzindu-i vorbele, Jup se bucură. Înseamnă că situaţia lui nu era chiar precară.

— Cei care aţi mai venit aici aţi auzit deja lucrurile pe care mă pregătesc să le spun, dar nu strică să le auziţi încă o dată. Veţi face numai ce vi se spune şi nu veţi uita nici o clipă că sunteţi musafiri în acest loc, unde vi s-a dat voie să intraţi pentru ca oamenii mei să se ocupe de îndatoriri mai importante.

O să curăţăm rahatul după ei, îşi zise Jup. Ce surpriză...

Hobrow scrută audienţa cu ochii lui amăgitori. Pauza era menită să-i accentueze spusele.

— În acest loc, unele lucruri sunt permise, altele, nu. Aveţi voie să îndepliniţi sarcinile pentru care veţi fi răsplătiţi din plin. Aveţi voie să vă purtaţi reverenţios cu cei superiori vouă. Aveţi voie să vă exprimaţi respectul faţă de credinţa noastră în Creatorul Suprem.

Şi cu asta s-a terminat momeala, reflectă Jup. Care-o fi ameninţarea?

— Nu permitem trândăveala, obrăznicia, neascultarea, destrăbălarea şi înjurăturile.

Aha, deci *asta* era ameninţarea...

— Nu permitem alcoolul, cristalele sau alte substanţe ameţitoare. Nu vorbiţi cu nici un cetăţean dacă nu vi se adresează el înainte şi executaţi fără să cârtiţi orice ordin

primit de la custozi sau cetăţeni. Vă veţi supune tot timpul legilor acestui loc, care sunt legile Domnului nostru. Încălcaţi-le, şi veţi fi pedepsiţi. La fel ca Fiinţa Supremă, pot să iau înapoi oricând ceea ce am dat.

Hobrow îi străpunse pe pitici încă o dată cu privirea lui sfredelitoare. Jup observă că doar câţiva dintre semenii lui se uitau în ochii lui. Încercă şi el să-i evite, mai mult ca să nu atragă atenţia.

Hobrow îşi scoase pălăria, arătându-şi ciuful de păr ca abanosul, cu nuanţe cenuşii.

— Acum o să spunem o rugăciune pentru străduinţele noastre, anunţă el.

Jup se uită în jur. Piticii care aveau şi pălărie se descoperiră. Le urmă exemplul – şi pe cel al lui Hobrow – şi lăsă capul jos, simţindu-se ca un idiot care atrage atenţia asupra lui. De ce trebuia să facă aşa, nu înţelegea. Când stătea de vorbă cu zeii nu era necesară atâta ceremonie. Că-l ascultau sau nu, tot nu conta dacă avea sau nu pălărie pe cap.

— O, Doamne, care ai creat toate lucrurile, începu Hobrow, te rugăm cu umilinţă să ne asculţi rugăciunea. Binecuvântează truda acestor creaturi neînsemnate, Doamne, şi ajută-ne să le scoatem din ignoranţă şi sălbăticie. Binecuvântează şi eforturile noastre, ale aleşilor Tăi, ca să Te slujim şi să te cinstim cum se cuvine. Întăreşte-ne braţul cu care ne îndeplinim misiunea ca mijlocitor al mâniei Tale, Doamne. Fă-ne sabia Ta, iar Tu fii scutul care ne apără de cei nedrepţi şi blasfematori. Păstrează rasa noastră pură şi nimiceşte-i fără milă pe duşmanii noştri şi ai Tăi. Învaţă-ne să fim cu adevărat recunoscători pentru răsplata nemărginită pe care ne-o dai, Doamne.

Fără alte cuvinte, Hobrow îşi puse pălăria pe cap, coborî din căruţă şi se îndreptă spre clădirea din care ieşise. Îl urmară câţiva adepţi plini de respect.

— E cam aspru, nu crezi? îi spuse Jup celui de lângă el.

Piticul, sobru, îl ignoră. Îl cercetă din cap până-n picioare, dar nu cu prea multă curiozitate.

O să-mi placă la nebunie aici, îşi zise Jup.

O gardă, sau un custode, cum bănui că trebuie să i se adreseze, luă locul lui Hobrow pe scaunul din căruţă. Câţiva oameni rămaseră în spatele vehiculului.

— Nou-veniţii să rămână pe loc, ca să primească însărcinări, vorbi el. Ceilalţi, care ştiţi ce aveţi de făcut, mergeţi la locurile voastre de muncă.

Majoritatea piticilor se scurseră în direcţii diferite.

— Să vă întoarceţi aici la lăsarea serii, ca să fiţi duşi înapoi! strigă omul după ei.

Rămase numai Jup, cu alţi patru pitici. Acum, că nu mai era înconjurat de mulţime, se simţea mai vulnerabil. Ceilalţi patru se apropiară de custode. Nevrând să iasă în evidenţă, făcu la fel.

— Aţi auzit ce-a spus stăpânul nostru, le vorbi custodele. Respectaţi întru totul cuvintele lui. Ştim cum să-i pedepsim pe cei ce nu le ascultă, adăugă el ameninţător. Se uită pe un pergament. Avem nevoie de trei dintre voi la refacerea Pieţei Centrale. Tu, tu şi tu, arătă el spre trei pitici. Mergeţi după el.

Unul dintre custozi le făcu semn şi plecară cu el.

Bărbatul trecu la următorul punct de pe listă.

— Un pitic să ajute la săparea noii haznale din partea de sud.

M-a lovit norocul dacă primesc eu sarcina asta, se ironiză Jup.

— Tu.

Custodele îl indică pe celălalt pitic. Acesta nu se arătă deosebit de încântat când plecă după custodele lui.

Rămas ultimul, Jup începu să se neliniştească. Îi trecu prin minte că oamenii îi descoperiseră adevăratele intenţii şi că îi întindeau o capcană numai pentru a-l prinde singur. Custodele se holbă la el.

— Pari destul de solid, îi spuse el.

— Păi... ăăă... cred că sunt.

— Poţi să mi te adresezi cu *domnule*, îl informă custodele tăios. Toţi oamenii sunt *domnule* pentru cei din neamul tău.

— Da... *domnule*, se corectă Jup, înăbuşindu-şi cu greu senzaţia de scârbă că trebuia să se închine în faţa unui venetic.

Custodele consultă iar pergamentul.

— E nevoie de două braţe la cuptoarele din arboret.

— Din ce? Domnule, adăugă repede Jup.

— Din seră. Cultivăm plante care au nevoie de căldură. Treaba ta e să întreţii focul care încălzeşte... Îl concedie cu un gest neglijent. Lasă c-o să ţi se explice.

Jup îl urmă pe custodele în grija căruia fusese dat. Bărbatul tăcea, aşa că nici el nu încercă să-i vorbească.

Jup spera la o însărcinare care să-i dea ocazia s-o şteargă şi să cerceteze locul. Nu ştia dacă primise aşa ceva. Dar, judecând după cât de strictă era paza, se îndoia. Astăzi n-o să se aleagă decât cu mâinile bătătorite.

La câţiva paşi în spatele bărbatului, străbătură aleile drepte, trecând pe lângă clădiri identice ca aspect general. La capătul unui drum, cotiră pe altul, care semăna cu primul. Atâta asemănare începea să-l tulbure.

Cotiră încă o dată. De data asta, apăru un element diferit: cea mai mare clădire pe care o văzuse până atunci în Trinity. Era de patru sau cinci ori mai înaltă decât casele din jur şi era construită din plăci de granit.

Ceea ce o scotea în evidenţă, în afară de dimensiuni, era un oval uriaş aflat deasupra uşilor duble, de stejar. Ovalul, o fereastră, era înalt cât doi sau trei oameni cocoţaţi unul pe umărul celuilalt. Mai impresionant, era din sticlă. Jup mai văzuse sticlă o singură dată, în palatul Jennestei, şi ştia că e un material rar, scump şi greu de obţinut. Cea de aici avea nuanţe albăstrui, iar în mijlocul ei era trasat, dar nu colorat, un X, simbolul Uni. Clădirea era, probabil, o casă de rugăciune. Custodele văzu că se uită la ea, aşa că lăsă ochii în jos şi se prefăcu indiferent.

Jup îşi zise că trebuia neapărat să-şi îndeplinească îndatoririle în ziua respectivă. Pentru că, deşi cadavrul piticului căruia îi luase locul fusese bine ascuns de camarazii lui, exista riscul ca acesta să fie dat dispărut şi lumea să înceapă să pună întrebări.

Trecură de templu, cotiră a treia oară şi ajunseră la o altă construcţie măreaţă. Mai mică decât prima, dar cu aspect mult mai neobişnuit. Pereţii exteriori, din plăci de piatră cât o cărămidă, nu depăşeau statura lui Jup. Cel puţin nu partea din cărămidă, căci deasupra lor, până sub acoperişul neted, se înălţă o perdea din pătrate de sticlă încadrate în lemn. Clădirea avea forma unei cutii. Cel puţin două treimi din ea erau din sticlă, acum aburită. Jup nu reuşi să vadă prin ea decât o îngrămădeală de forme inegale şi câteva nuanţe verzui.

La un capăt al construcţiei se afla o anexă din lemn şi piatră, fără sticlă. Spre ea îl conducea custodele.

Când intrară, îi lovi un val de căldură.

Jup observă că nu exista un perete despărţitor între anexă şi casa de sticlă, probabil arboretul, cu care se învecina. Înăuntru domnea o atmosferă umedă. Sera era plină de plante şi mai mari, şi mai mici, aşezate în vase pe podea sau aranjate pe rafturi. Cele mai multe nu înfloriseră încă. Unele aveau tulpini înalte şi subţiri, altele nu creşteau mai mari ca tufele, iar altele păreau să fie varietăţi agăţătoare. Nu recunoscu nici una dintre ele.

În clădirea văruită în care intrase Jup se aflau trei cuptoare mari, ca nişte grătare deschise uriaşe, aliniate pe peretele îndepărtat. În toate era aprins focul. Stivele de lemne şi grămada uriaşă de roci negre se foloseau pentru a întreţine focul. Jup avu ocazia să vadă cum erau întrebuinţate roadele minelor şi copacii tăiaţi din pădure.

Deasupra cuptoarelor trecea o scurgere neacoperită din care ieşeau aburi. Scurgerea, un jgheab, intra în clădire printr-o gaură din perete. Apa încălzită de cuptoare trecea prin el şi ajungea în conductele închise care şerpuiau prin toată sera.

O schemă inteligentă. Jup îi admise ingeniozitatea, dar nu descoperi la ce era bună.

Doi pitici lucrau în încăpere. Unul arunca rocile negre în cuptoare cu lopata, celălalt băga lemne. Erau transpiraţi şi murdari. Un om stătea aşezat pe un scaun lângă uşă, cât mai departe de căldura cuptoarelor. Când intrară Jup şi custodele lui, se ridică.

— Sterling, îi spuse el custodelui, în loc de salut.

— Istuan, răspunse custodele. Ţi-am adus forţe noi, adăugă el.

Arătă cu degetul spre Jup, dar nu catadicsi să se uite la el. Nici Istuan nu-l învrednici cu privirea.

— Era şi cazul, bolborosi el. Ne e tot mai greu să menţinem temperatura numai cu doi.

„*Ne* e greu”... ha, ha, se distră Jup.

Sterling îşi luă la revedere şi plecă.

— În spate sunt rezervoare de apă, îi explică Istuan fără altă introducere. De acolo vine apa din jgheabul de deasupra cuptoarelor. Îi arătă cu degetul. Apa trebuie să fie fierbinte tot timpul, pentru ca plantele să fie fericite.

Îi explică organizarea mecanic, de parcă se adresa unui animal prost.

— Ce fel de plante sunt acestea, domnule? îl întrebă Jup.

Istuan se holbă la el mirat. Animalul ştia să vorbească. Dar suspiciunea luă imediat locul mirării.

— Nu-i treaba ta. Tu nu trebuie să ştii decât că temperatura n-are voie să scadă. Dacă scade, vei fi biciuit.

— Am înţeles, domnule, răspunse Jup, prefăcându-se intimidat.

— Trebuie să ai grijă să nu se micşoreze grămada de lemne, să verifici nivelul apei din rezervoare şi să bagi combustibil în cuptoare când ceilalţi trebuie să se uşureze. S-a înţeles?

Jup înclină din cap.

— Acum pune mâna pe o lopată şi adu combustibil de acolo, îi ordonă custodele, arătând o uşă laterală.

Uşa dădea într-o curte îngrădită, plină cu munţi de lemne şi rocă neagră. Lângă ele, două rezervoare de apă rotunde, ca nişte butoaie imense, pe picioare, umplute cu apă. Jup se apucă să refacă grămada de combustibil.

Era o treabă care-ţi dădea dureri de spate şi, cum nici semenii lui, nici custodele nu se dădeau în vânt după conversaţie, îşi văzu de lucru în linişte.

După ce trecu un ceas, custodele se ridică şi se întinse.

— Am de făcut un raport, îi anunţă el. Nu leneviţi, vedeţi de focurile alea, să duduie.

Odată şeful plecat, Jup încercă să închege un dialog cu ceilalţi pitici.

— Ciudate plante, începu el.

Unul dintre ei ridică nepăsător din umeri. Celălalt nu făcu nici măcar atât. Nici unul nu scoase o vorbă.

— N-am mai văzut asemenea soiuri, insistă Jup. Sigur nu-s legume.

— Sunt nişte ierburi, rosti unul dintre ei, în cele din urmă. Pentru medicamente...

— Zău? Jup se apropie de plante să le vadă mai bine.

— N-ai voie să intri acolo, sări ca ars celălalt. E interzis.

Jup desfăcu braţele a resemnare.

— În regulă. Eram doar curios.

— Nu mai fi. Fă-ţi treaba şi câştigă-ţi banul.

Jup se întoarse la munca lui. Nimeni nu mai spuse nimic până când se întoarse custodele. Îl trimise pe Jup să măsoare nivelul apei cu o riglă.

Din întâmplare, era destul de scăzut, deci trebuiau umplute rezervoarele. Un adevărat noroc, însemna că piticii şi custodele trebuiau să meargă după rezerve. Avertizându-l pe Jup să înteţească focul, bărbatul şi slugile plecară cu o căruţă.

Când rămase singur, Jup începu să cerceteze plantele. Nu reuşi să identifice nici una, dar nu era de mirare, pentru că nu ştia aproape nimic despre plante în general, dar îşi zise că n-ar fi rău să ia cu el nişte mostre şi să le arate Jderilor. Alese trei la întâmplare şi rupse cu grijă câteva frunze. Îi trecu prin minte că s-ar putea să fie percheziţionat la plecare, aşa că-şi scoase un bocanc şi băgă frunzele înăuntru, pe talpă.

Conştient că era posibil să nu mai aibă o asemenea şansă, se hotărî să rişte mai mult. Băgă o cantitate mare de combustibil în cuptoare, sperând să ajungă pe perioada cât avea să fie plecat. Pe urmă se duse la uşă, o deschise cu grijă şi se uită pe stradă. Nu văzu pe nimeni. Se furişă afară.

Când fusese adus în locul respectiv, zărise şi alţi pitici pe stradă, ducând poate mesaje sau trimişi cu diverse comisioane. Aşa că merse ca şi cum avea o ţintă, sperând că oamenii cu care s-ar întâlni să creadă că îndeplineşte un ordin.

Se hotărâse deja unde să se ducă, deşi avea de străbătut o distanţă cam mare. În mintea lui, dacă steaua fusese inclusă în practicile religioase Uni, locul în care ar fi trebuit să fie păstrată era templul. Porni spre el.

Ştia şi singur că piticii nu erau bine primiţi în locaşul sfânt al oamenilor. Tot la fel de bine ştia ce pedeapsă cruntă îl aştepta dacă era prins acolo. Dar ce rost ar fi avut să-şi rişte viaţa ca să se furişeze în Trinity şi să nu ducă la capăt misiunea cu care venise?

Ca şi la venire, uşile templului erau închise. Poate că era cineva înăuntru. N-avea de unde să ştie dacă nu era plin de oameni.

Trase aer adânc în piept, merse până la intrare şi răsuci mânerul. Uşa se deschise. Se uită în spatele ei. Nimeni. Se strecură repede înăuntru.

Interiorul era simplist, dar elegant în austeritatea lui. Efectul îl dădeau diferitele soiuri de lemn, nu cele câteva ornamente. În faţa altarului modest se aflau rânduri de bănci. Tavanul era înalt şi boltit.

Cel mai şocant era ovalul de deasupra uşilor. Acum, că se afla dinăuntru, Jup zări unul similar deasupra altarului. Acesta avea nuanţe rubinii şi acelaşi însemn emblematic al Uni în mijloc. Lumina de afară bătea exact în el, reflectând un X lunguieţ pe podeaua lustruită, din lemn de pin.

Se furişă pe intervalul dintre bănci până la altar, şi el modest: o faţă de masă din pânză albă, un simbol Uni de metal, două sfeşnice de lemn şi un pocal de argint. Şi un cub din sticlă albă, preţioasă.

În el se afla steaua.

Jup crezuse că, dacă vor găsi vreodată altă stea, va arăta la fel ca aceea pe care o aveau deja. Nu era adevărat decât în parte. Obiectul la care se uita acum cu ochi mari avea aceeaşi mărime şi aceleaşi spiţe radiante. Dar, dacă steaua lor era maronie, cea din faţa lui era verde, iar spiţele, cinci la număr, nu şapte, erau altfel aranjate.

Deveni şovăitor. Instinctul îi spunea să spargă sticla şi să fure steaua, în speranţa că putea s-o scoată din oraş. Dar raţiunea îi spuse că era o idee proastă, probabil sinucigaşă.

Nu apucă să ia o hotărâre, pentru că auzi voci afară. Cel puţin doi oameni se apropiau de uşă. Nu văzu altă ieşire. Speriat, căută o ascunzătoare. Singurul loc bun era altarul. Reuşi să se trântească în spatele lui exact când se deschise uşa.

Lipit de podea, îndrăzni să se uite pe după altar.

Intră Kimball Hobrow, scoţându-şi pălăria. După el îşi făcură apariţia doi oameni la fel de sobri la înfăţişare. Se îndreptară spre altar. Lui Jup i se făcu inima cât un purice, convins că ştiau că e acolo şi veneau după el. Încleştă pumnii, hotărât să le opună rezistenţă.

Dar cei trei se opriră şi se aşezară în primul rând de bănci. Următorul gând al lui Jup fu că intenţionau să facă un act de adoraţie. Se înşelă şi de data asta.

— Cum stăm cu aprovizionarea cu apă, Thaddeus? întrebă Hobrow.

— Am terminat. Putem începe să folosim propriile rezerve protejate chiar de astăzi, la nevoie.

— Şi esenţele? Vor porni spre ape fără să-şi trădeze prezenţa?

— Odată introduse în apă, nu se mai văd. Până când se va vedea efectul lor, bineînţeles. Peste două zile facem ultimul test.

— Ai grijă să fie aşa. Nu mai accept nici o amânare.

— Da, stăpâne.

— Fruntea sus, Thaddeus. Planul Domnului merge bine şi, odată ce am triumfat aici, vom răspândi nenorocirea mult mai departe. Ziua mântuirii rasei noastre nu e departe, fraţii mei. Nici cea în care vom scăpa de plaga Mani.

Jup habar n-avea despre ce vorbeau, dar nu-i suna a bine.

Hobrow se ridică dintr-odată şi se îndreptă spre altar. Jup se încordă. Nu-l vedea bine, dar avu impresia că se uită la stea ori că luase cubul în mână. Respiră uşurat când fanaticul conducător al oamenilor se întoarse cu faţa la tovarăşii lui.

— Nu trebuie să pierdem din vedere cruciada spre Scratch, la fel de importantă. Avem o poziţie puternică pe frontul acela, Calvert?

Auzind că se vorbeşte despre ţinutul trolilor, Jup ciuli urechile.

— Bătălia de la Păşunea Ţesătorului nu s-a dat la momentul potrivit, răspunse al doilea bărbat, puţin cam agitat, după părerea lui Jup. I-a distras pe prea mulţi de la plan. O să mai treacă două săptămâni până strângem destui oameni.

Hobrow se arătă nemulţumit.

— Nu e bine. Necredincioşii au ceea ce ne aparţine nouă. Domnul nu trebuie frustrat.

— Nu putem începe ostilităţile acolo fără efectivul complet, stăpâne. Ar fi un dezastru.

— Atunci mai adu membri din alte rase, pentru ca ai noştri să se poată ocupa de plan. Nimic nu trebuie să stea în calea planului, fraţii mei. Mai stăm de vorbă mâine. Acum mergeţi la datoriile voastre şi încredeţi-vă în Domnul. Noi facem lucrarea lui şi vom învinge.

Subordonaţii lui Hobrow plecară. El rămase pe loc. Se aşeză iar pe bancă, îşi împreună mâinile şi lăsă capul în jos.

— Dă-mi puterea de care am nevoie, Doamne, recită el. Suntem nerăbdători să-Ţi îndeplinim planul, dar trebuie să ne dai cele necesare pentru asta. Binecuvântează străduania noastră de a purifica acest ţinut, pentru ca aleşii tăi să-l lucreze nepângărit.

Pe Jup îl îngrijora trecerea timpului. Dacă Hobrow mai zăbovea mult, o să dea de necaz.

— Trimite razele binecuvântării Tale divine şi asupra misiunii noastre din cuibul păgânilor de la Scratch. Ajută-ne să luăm de la ei ceea ce au şi ne trebuie nouă, ca să facem lucrarea Ta. Ajută-mă să-mi păstrez fermitatea, Doamne, şi nu mă lăsa să şovăi în slujba ta.

Hobrow se ridică, se întoarse spre uşă şi ieşi din templu.

Jup se obligă să mai stea un minut înainte de a-şi părăsi ascunzătoarea. Deschise tremurând uşa templului. Nu văzu pe nimeni în apropiere, aşa că ieşi din clădire. Porni spre seră cât de repede putu, dar nu fugi ca să nu atragă atenţia. Pe drum răsuci întruna în minte cele auzite.

Când ajunse, trecu printr-un moment de panică, deoarece nu ştia dacă ceilalţi se întoarseră sau nu, nici dacă custodele trecuse pe acolo cât lipsise el.

În orice caz, clădirea era goală. Focurile însă ardeau cu flacără foarte mică. Începu să bage combustibil în cuptoare ca turbat. Nu termină bine, că şi auzi hurducăit de căruţă.

Istuan intră şi cercetă încăperea cu un ochi critic. Jup îşi făcu însă curaj să reziste acuzaţiei la care se aştepta.

— Ai făcut căldură bună aici, îi spuse custodele.

Era cel mai mare compliment pe care i-l putea face. Zâmbi uşor şi înclină din cap, incapabil să vorbească.

Primi o nouă însărcinare obositoare, aceea de a căra apa din căruţă în rezervoare. Pe urmă i se dădură alte munci istovitoare. Nu-l deranjă. Avea timp să gândească. Una dintre concluziile la care ajunse era că lucrul care trebuia făcut nu putea fi dus la capăt în ziua aceea. Dar cel puţin ştia unde e steaua şi mai auzise şi alte informaţii, deşi nu le înţelegea.

Munci în tăcere până la amurg. Atunci Istuan le spuse să se îndrepte spre porţi, ca să fie duşi înapoi cu căruţa. Li se dădu voie să se întoarcă neînsoţiţi.

Pe drum, tovarăşii lui de cazne rămaseră la fel de tăcuţi. Pe strada principală care ducea la porţi, Hobrow trecu pe lângă ei în trăsura lui. Lângă el stătea o femeie. De fapt, nu era nici femeie, dar nici copilă şi purta haine mai colorate decât orice altă fiinţă umană din Trinity. Era durdulie, aproape obezã, cu părul de culoarea mierii şi ochi albaştri. Chipul ei trăda însă lăcomie şi răutate. Avea o gură tare urâtă.

După ce arogantul Hobrow şi înfumurata femeie-copil se depărtară, Jup îi întrebă pe tovarăşii lui cine era.

— Fata lui Hobrow, îi răspunse cel mai volubil, apoi zâmbi pentru prima oară. Dar nu că s-ar fi amuzat de ceva.

— De ce râzi? îl întrebă Jup.

— De numele ei. O cheamă Mercy**\'7b1\'7d**.

Ajunseră la porţi. Ceilalţi pitici se adunaseră deja şi căruţele aşteptau. Fură număraţi şi, aşa cum se temuse Jup, percheziţionaţi. Dar cercetarea se rezumă la pipăitul hainelor şi scotocitul rapid al buzunarelor. Mulţumi zeilor că nu-l căută nimeni în bocanci. Cel puţin i se confirmă bănuiala că n-ar fi fost o idee bună să fure steaua.

Cineva îi aruncă nişte monede în palmă. Pe urmă, Jup se urcă în căruţă.

Porţile deschise fură cea mai liniştitoare privelişte din ziua aceea.

19

La adăpostul puţului, Jup le povesti Jderilor întâmplările zilei. Alfray era preocupat cu examinatul plantelor.

— Te-ai descurcat bine, Jup, îl lăudă Stryke, dar nu mă încântă deloc ideea să te întorci acolo. Pe lângă alte riscuri, e foarte posibil ca piticul pe care l-ai omorât să fie dat dispărut.

— Ştiu. Crede-mă, nici pe mine nu mă încântă. Dar, dacă vrem steaua aia, nu avem cum s-o obţinem altfel.

— Una e s-o găseşti, şi cu totul alta s-o iei, spuse Coilla. Care-i planul?

— M-am întrebat dacă n-ar fi posibil să v-o arunc cumva peste zid, propuse Jup.

Stryke nu se arătă impresionat.

— Nu merge.

— Dar dacă mai facem încă una şi o înlocuim pe cea adevărată? veni şi Coilla cu o propunere.

— Bună idee. Dar nici ea nu e realizabilă. Nu suntem atât de pricepuţi să facem una cât de cât convingătoare. Şi nu avem materialul care ne trebuie, nici măcar unul asemănător.

— Steaua pe care am văzut-o în Trinity e altfel decât a noastră, le aminti Jup. Ar trebui s-o imităm din amintirile mele. Chiar dacă reuşim, tot nu ştiu cum putem scoate originalul din oraş.

— Nu, nu ştim, fu de acord Stryke. Singura cale e una mai directă. La care ne pricepem cel mai bine.

— Doar nu vrei să atacăm fortăreaţa! exclamă Coilla. O mână de orci împotriva unui întreg oraş?

— Nu chiar. Dar ideea mea îţi pune pe umeri o povară foarte grea. E mai periculoasă decât tot ce ai făcut până acum.

— Unde vrei să ajungi, Stryke?

— Mă gândeam să furi tu steaua şi pe urmă să te furăm noi pe tine.

— Poftim?

— Este foarte simplu. Dacă toate merg bine, mâine tu o să fii cu tot cu stea în spatele zidurilor oraşului, iar noi de partea cealaltă a lor. Nu există nici o altă cale să intrăm în Trinity?

— Of, Stryke, nu ştiu, la naiba...

— Ai mai văzut vreo ieşire în afară de porţile principale? Ceva care ne-a scăpat nouă la recunoaştere?

— Nu.

— Atunci trebuie să intrăm pe ele.

— Cum?

— Stabilim momentul exact. Tu fugi din seră, înşfaci steaua...

— Şi fug la porţi ca să vi le deschid vouă. Asta-i foarte greu, Stryke. Porţile sunt masive şi păzite.

— Nici n-am zis c-o să fie uşor. Va trebui să scapi de gărzi şi să tragi zăvorul. Noi aşteptăm în apropiere, ca să te ajutăm să le deschizi. Pe urmă, o ştergem repede. Dacă crezi că e prea riscant, o să încercăm să ne gândim la altceva.

— Păi, nu erau decât două gărzi la poartă aseară când am plecat, deci n-ar fi imposibil să le iau gâtul. În regulă, hai să facem aşa.

Alfray veni lângă ei încruntat, cu plantele în mână.

— Ei, bine, Jup, ceea ce ne-ai adus dă lucrurilor o cu totul altă întorsătură.

— De ce? Ce sunt alea?

— Cunosc două din cele trei specii, deşi sunt foarte rare. Apucă o frunză. Asta-i wentyx, care se găseşte în câteva locuri din sud. Ridică altă frunză. Asta, crinul văii, creşte mai mult în vest, deşi ai putea s-o cauţi ani de zile şi să nu dai peste ea. Luă a treia frunză. Pe asta n-o cunosc, şi cred că au adus-o oamenii cu ei în Maras-Dantia. Dar cred că face ce fac şi celelalte două.

— Adică? ceru Stryke lămuriri.

— Omoară. Primele două sunt dintre cele mai otrăvitoare plante din câte există. Crinul văii face nişte fructe care sunt întotdeauna mortale şi în cantităţi mici. Tulpina de wentyx se fierbe ca să obţii o otravă şi mai puternică. Numai zeii ştiu cât de periculoasă e cea pe care nu o pot identifica. Iar primele două mai au ceva în comun. Sunt atât de puternice, că nu le poţi dilua nici cu cantităţi mari de apă. E clar acum ce urmăreşte Hobrow?

Jup era uluit.

— Pe naiba, da. Cultivă plantele astea ca să omoare cu ele rasele străvechi.

Alfray înclină din cap.

— Un masacru, după părerea mea. Aşa se explică barajul. Hobrow protejează rezerva de apă din Trinity ca să fie în siguranţă când otrăvesc celelalte surse de apă.

— Am văzut puţuri în Trinity.

— Atunci rezervorul e o garanţie suplimentară pentru ei.

— Sau cel pe care-l vor otrăvi, rosti Stryke. Când controlezi cea mai mare rezervă de apă din ţinut, atunci dai de ştire că o pot folosi oricare dintre rase...

— Sau o laşi nepăzită, adăugă Coilla, ştiind că vor veni să ia din ea. Mai ales dacă e secetă, ceea ce nu-i imposibil, dacă ne gândim că vremea a fost imprevizibilă în ultimele anotimpuri.

— În oricare din cazuri, omori toate rasele din aceste părţi, cu excepţia oamenilor, concluzionă Alfray.

Jup îşi aminti ceva.

— Hobrow zicea că dacă merge aici, o să răspândească nenorocirea în mai multe părţi. În Trinity se vorbeşte mult despre puritatea rasei, lăsând la o parte felul în care îi tratează pe pitici. Cât de pur poţi fi dacă nu există şi alte rase?

— E un plan nebunesc, declară Alfray. Gândiţi-vă puţin. Primii care beau apa mor, dar moartea lor trage semnalul de alarmă pentru ceilalţi. Cum îşi imaginează Uni că va funcţiona?

— Poate că sunt prea orbiţi de ură ca să judece cum trebuie, răspunse Stryke. Sau cred că vor fi destule victime ca să merite.

— *Ticăloşii*! Coilla clocotea de furie. Nu-i putem lăsa să-şi facă de cap, Stryke.

— Dar ce putem face? Lui Jup o să-i fie şi aşa foarte greu mâine, fără încă o sarcină aproape imposibil de îndeplinit.

— Şi plecăm pur şi simplu, lăsând lucrurile aşa?

— Din câte spune Jup, sera e destul de departe în Trinity. N-avem cum să ajungem la ea, mai ales dacă se dă alarma că s-a furat steaua. Noi nu putem să facem altceva decât să le spunem asta raselor străvechi din ţinut şi să sperăm că iau ele măsuri.

Coilla nu era deloc mulţumită.

— Dar dacă reuşesc eu să fac ceva cât sunt în oraş, Stryke? întrebă Jup. Fără să pun, normal, steaua în pericol?

— Atunci mult noroc. Dar steaua e prioritatea noastră. Puterea promisă de ea ar aduce mai mult bine Maras-Dantiei decât dacă ne sacrificăm vieţile ca să zădărnicim planul oamenilor.

— S-a întrebat vreunul din voi de unde are Hobrow steaua? vru să ştie Alfray.

— Da, eu, răspunse Stryke. Dar îmi aduc aminte ce ne-a spus Mobbs. E posibil să fi dat peste ea din întâmplare, numai zeii ştiu cum, şi să nu aibă habar care-i rostul ei.

— Cum nici noi nu ştim, preciză Coilla.

— Hobrow e destul de autoritar să caute celelalte stele dacă le-ar cunoaşte puterea, pe care nu s-ar da în lături s-o folosească, îi informă Jup.

— Aşa cum arată planul lui de a nimici rase întregi, sublinie Coilla cu cinism în glas.

— În regulă. Nu prea avem ce face în seara asta, decise Stryke.

Jup se întoarse spre Alfray:

— Cum se simte Haskeer?

Chiar dacă îl surprinse faptul că Jup se interesa de sănătatea duşmanului său, nu o arătă.

— Mai bine. Sper să-i scadă febra cât de curând.

— Păcat că trebuie să stea deoparte. Te scoate din pepeni de ticălos ce e, dar ne-ar fi fost de folos mâine.

Mai vorbiră puţin despre planul de a doua zi. Expediţia la Scratch, pusă la cale de Hobrow, îi intriga cel mai mult. La sfârşit, se culcară să mai prindă puţin somn, deşi aveau mai multe întrebări decât răspunsuri.

Jup intră în Trinity la fel de uşor ca în ziua anterioară.

Se prezentă la locul de adunare, se urcă într-o căruţă şi fu dus în oraş. Numără în mod special gărzile care păzeau poarta. Erau cinci. Îi stătu inima în loc. Dar se consolă cu gândul că poate erau mai multe numai când se deschideau porţile.

De data asta, Jup ascunse un cuţit în bocanc. Se gândise că, dacă nu l-au percheziţionat la intrare ieri, n-o s-o facă nici azi. Şi se dovedi că gândise corect.

Hobrow nu le mai ţinu nici un discurs. Când piticilor li se spuse să meargă la locul lor de muncă, Jup se alătură celor cu care lucrase la seră. Istuan îi repetă ce are de făcut, iar el se apucă de lucru.

Stabilise cu Jderii să fie la poartă la amiază, adică peste două ore. Asta însemna că trebuia să părăsească sera cu mult înainte. În timp ce muncea, gândul şi ochii îi fugeau la pădurea de plante din clădirea din sticlă alăturată. Nu voia să plece din Trinity fără să încerce să le distrugă. Aşa cum

spusese Stryke, putea încerca orice, câtă vreme nu punea în pericol planul de a fura steaua. Se gândi că merita să-şi asume riscuri suplimentare.

Planul lui de a ieşi din seră şi de a intra în templu era simplu, clar şi, la nevoie, violent.

Îl cântări în minte în vreme ce căra lemne şi roci negre la grămezile din care se încărcau cuptoarele. Timpul trecea greu, ca de fiecare dată când aştepţi ceva, dar Jup ştia că, odată sosită clipa, lucrurile se vor desfăşura cu repeziciune. Continuă să care combustibilul cu lopata, transpirând şi aruncând priviri şirete către pepiniera ucigaşă.

Când se apropie momentul, ieşi din camera cuptoarelor pe uşa din spate, pretinzând că se duce să verifice nivelul apei din rezervor.

Nu voia să-i taie cu cuţitul pe semenii lui decât dacă era necesar, chiar dacă el îi considera trădători. Aşa că alese o creangă solidă, se ascunse după uşă şi se puse pe aşteptat.

Trecură câteva minute bune până când se auzi o voce ridicată înăuntru. Nu înţelese cuvintele, dar era clar că-l striga cineva. Îl ignoră.

Uşa se deschise şi ieşi unul dintre pitici.

Jup aşteptă să se închidă, apoi făcu un pas în faţă şi-l pocni în ceafă cu ciomagul improvizat. Victima se prăbuşi. O trase ca s-o ascundă vederii.

Se ascunse iar după uşă şi aşteptă din nou. A doua oară, uşa se deschise fără avertizare şi ieşiră pe ea nu una, ci două siluete.

Jup se pomeni faţă în faţă cu Istuan şi cu celălalt pitic. Se năpusti asupra lor. Mai întâi îl doborî pe pitic. Fără prea mult efort, pentru că nu avea cu ce să se apere.

Însă custodele îi opuse rezistenţă.

— Monstru pipernicit ce eşti! răcni el, învârtind propriul ciomag care, spre deosebire de creanga lui Jup, era unul adevărat.

Săreau în vârful picioarelor şi se loveau reciproc. Jup se temu ca omul să nu strige prea tare şi să primească întăriri.

Trebuia să termine repede cu el.

Dar custodele nu se dovedi uşor de înfrânt. Reuşi să-l lovească la braţ. O lovitură dureroasă, dar care nu-i rupse osul, ci îl întărâtă mai tare. Se năpusti asupra lui Istuan, atacându-l şi aşteptând să facă o greşeală. Când custodele ridică iar ciomagul, Jup se feri şi ridică creanga, pocnindu-l zdravăn în bărbie.

Istuan se sufocă şi scăpă bâta printre degetele moi. Jup îi trase una în cap, lăsându-l lat.

Aruncă deoparte creanga şi luă o secure latră cu care se tăiau lemnele. Dintr-o singură lovitură, sparse ţeava prin care venea apa din rezervoare în camera cuptoarelor.

Intră repede în încăpere. Apa din jgheabul descoperit de deasupra cuptoarelor se evapora deja. Apucă o lopată şi-o încărcă cu tăciuni fierbinţi. Se întoarse, străbătu în fugă cei câţiva paşi până la seră şi azvârli tăciunii peste plante. Repetă mişcarea de câteva ori, aruncând şi tăciuni, şi lemne aprinse, până când plantele începură să ardă şi se aprinseră şi suporturile de lemn.

Spera să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură. Focul crea o diversiune, iar plantele distruse zădărniceau planul lui Hobrow sau măcar îl întârziau.

Mulţumit că focul se întindea, se uită să nu fie nimeni pe stradă şi plecă, trântind zdravăn uşa după el. Când trecu pe lângă porţiunea de sticlă a clădirii, văzu fumul dinăuntru şi vârfurile galbene ale flăcărilor. Porni spre templu, străduindu-se să n-o ia la fugă, oricât de mult ar fi vrut.

Oare cât mai dura până se dădea alarma?

Se uită pe cer şi văzu că soarele nu mai avea mult până la punctul cel mai înalt. Jderii trebuiau să fie deja pe poziţie. Îşi dorea să nu-i dezamăgească.

Mergând atât de repede cât putea, încercă să nu se gândească la sarcina foarte grea pe care şi-o asumase.

Coti pe aleea care ducea la templu. Uşile se deschiseră aproape imediat, făcând loc unei mulţimi de oameni care

probabil ieşeau de la rugăciune. Îngheţă, şocat de numărul lor.

Conştient că atrage atenţia dacă stă şi se holbează la ei în mijlocul drumului, se scutură să-şi alunge spaima şi începu să meargă. Încet, cu capul plecat. Trecu pe lângă templu pe partea cealaltă a străzii, atent să nu se ciocnească de credincioşii care se împrăştiau în toate direcţiile. Foarte puţini îi acordară atenţie. Se bucură pentru prima oară de avantajul de a face parte dintr-o rasă umilă.

La un moment dat, coti şi o luă într-o altă direcţie. După ce se rări mulţimea de adoratori, se întoarse.

Pe stradă, numai câţiva oameni se îndepărtau cu spatele la el. Se hotărî să acţioneze imediat fără să se gândească la consecinţe. Merse direct la uşile templului şi trase de ele.

Spre marea lui uşurare, nu văzu pe nimeni înăuntru.

Alergă la cubul de sticlă, îl apucă şi-l lovi de altar, spărgându-l. Luă steaua, o vârî în buzunar şi-o luă la fugă.

Afară observă fumul care se ridica de pe strada vecină cu sera. Cineva strigă în spatele lui. Se uită peste umăr.

Patru sau cinci custozi fugeau după el.

O luă şi el la goană. Nu mai avea rost să încerce să nu atragă atenţia.

Îl urmăriră pe străzi, urlând şi amenințându-l cu pumnii. Li se alăturară şi alţii. Când coti pentru ultima oară şi văzu porţile, avea pe urmele lui o mulţime dezlănţuită.

Dar văzu şi altceva: întâi şi întâi, mai multe gărzi decât anticipase. Le numără. Erau opt. Nu avea cum să le doboare de unul singur. Două n-ar fi fost nici o problemă; nici trei, putea să le elimine; patru, să zicem că ar fi reuşit cumva să scape de ele. Dar de două ori mai multe, în nici un caz.

Pe urmă zări trăsura lui Hobrow. Fata lui, Mercy, stătea singură în ea. Puţin mai departe, tatăl ei stătea de vorbă cu un custode.

Atunci îi veni ideea. Una disperată, da, dar altă soluţie nu avea.

Alertaţi de urletele mulţimii de urmăritori, Hobrow şi gărzile lui se întoarseră şi dădură cu ochii de el. Câţiva custozi îşi scoaseră armele şi se îndreptară spre el.

Jup începu să fugă cât îl ţineau picioarele. Se îndreptă glonţ spre trăsură. Gărzile alergară în faţa lui, să-i taie calea. Hobrow însuşi, ghicindu-i intenţia, o luă şi el la goană.

Inima lui Jup bătea să-i spargă pieptul. Ajunse la căruţă cu câţiva paşi înaintea lui Hobrow şi a custozilor. Sări în ea. Mercy Hobrow ţipă. Jup o apucă, scoase cuţitul din bocanc şi-i puse tăişul la gât.

Hobrow şi gărzile se pregăteau să urce şi ei.

— Staţi pe loc! strigă Jup, apăsând cuţitul de carnea albă-roz care tremura ca o piftie.

— Dă-i drumul! îi ceru Hobrow.

— Încă un pas şi moare.

Omul cel sfânt şi piticul se priviră în ochi. Jup se rugă în gând să nu se lase intimidat. Fata poate că nu era unul dintre cele mai reuşite exemplare, şi era şi odrasla unui dictator nemilos, dar nu era decât un copil. Dacă avea de ales, ar fi preferat să nu-i facă rău.

— Tati o să te *omoare* pentru asta, îi promise Mercy. O ameninţare cu atât mai grea, cu cât venea de pe nişte buze atât de tinere.

— Tacă-ţi fleanca! o repezi el.

— Eşti un monstru! suspină ea. Căpcăun sfrijit! *Spurcăciune*! Hido...

Îi apropie mai mult lama de gât. Fata înghiţi în sec şi tăcu.

— Deschideţi porţile! strigă Jup. Mulţimea se oprise şi urmărea scena în linişte.

Custozii stăteau cu armele pe jumătate ridicate şi cu privirile încremenite. Hobrow îl fixă pe Jup cu ochii lui sfredelitori.

— Deschide-le! repetă Jup.

— Nu trebuie să recurgi la aşa ceva.

— Deschide porţile şi-o las să plece.

— De unde să ştiu că n-o omori?

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Trăsăturile lui Hobrow se înăspriră, tonul lui deveni mai ameninţător.

— Cât de departe crezi c-o s-ajungi, odată ieşit?

— Asta-i treaba mea. Deschizi odată porţile alea sau îi împrăştii sângele pe jos?

Furia predicatorului creştea.

— Dacă te atingi de un singur fir de păr din capul copilului...

— Atunci deschide porţile.

Hobrow îşi consumă furia în tăcere. Jup se întrebă cât valora pentru el viaţa fetei. Apoi omul cel sfânt se întoarse şi dădu custozilor un ordin scurt. Aceştia fugiră şi traseră zăvorul. Alţii împinseră porţile la o pane.

Pentru Jup urmă încă o clipă hotărâtoare. Dacă Jderii nu erau afară, nu mai avea nici o şansă de scăpare.

Cu frâiele într-o mână, cu cuţitul la gâtul lui Mercy în cealaltă, mână căruţa printre porţi până afară, pe drum.

Nici urmă de Jderi. Deocamdată nu se îngrijoră. Nu se aşteptase ca trupa să se arate imediat.

Dar când merse puţin mai departe, camarazii lui ieşiră din iarba înaltă.

— Şterge-o! îi spuse el fetei.

Mercy se uită la el cu ochi mari.

— Şterge-o! răcni el.

Fata se strâmbă, sări din trăsură şi o luă la goană spre tatăl ei, care o aştepta cu braţele deschise.

Acum că era liberă, oamenii nu mai aveau nici un motiv să stea cu braţele încrucişate. Trecură imediat la atac, urlând. Jup scutură frâiele şi porni trăsura.

Nici nu ieşiră bine oamenii pe porţi, că dădură cu ochii de Jderi. Crezuseră că vor linşa un pitic, nu că vor da o bătălie. Apariţia bruscă a orcilor, atacul lor brutal îi dezorientară. Confuzia crescu când Coilla doborî gărzile cu arcul. Trei Jderi trăgeau săgeţi în mulţime.

Condusă de Stryke, restul trupei atacă mulţimea pe la spate. Oamenii se risipiră, fugind să se ascundă în enclavă. Hobrow urla ordine şi jura răzbunare.

Stryke sări lângă Jup.

— O să-şi ia caii! Dă-i drumul!

Coilla şi câţiva soldaţi săriră şi ei în trăsură: ceilalţi Jderi alergară pe lângă ea, tot mai repede.

— Ai luat-o? întrebă Stryke.

Jup zâmbi.

— Am luat-o!

Victorioşi, Jderii se îndepărtară în goană de Trinity.

20

În mijlocul haosului, Kimball Hobrow spumega.

Unii custozi se grăbiră să-şi ia caii, alţii să se urce pe ziduri, în locul gărzilor omorâte. Cetăţenii se înarmară să pornească la vânătoarea de Jderi. Răniţii erau îngrijiţi, cadavrele, trase din zona porţilor. O echipă de pompieri stropea arboretul cu apă.

Mercy Hobrow, înlăcrimată şi arţăgoasă, îl trăgea pe tatăl ei de haină şi se smiorcăia.

— Omoară-i, tati! Omoară-i, *omoară-i*!

Hobrow ridică braţele cu pumnii încleştaţi şi urlă să acopere hărmălaia.

— Urmăriţi-i, fraţilor! Atotputernicul e călăuza şi sabia voastră, găsiţi-i şi nimiciţi-i!

Călăreţi înarmaţi până în dinţi ieşiră prin porţi în galop. După ei, veniră imediat căruţe care gemeau de cetăţeni care aveau tot felul de arme.

Un custode cu aspect neîngrijit, negru la faţă de supărare, alergă spre Hobrow.

— Templul! strigă el. A fost pângărit!

— Pângărit? Cum!

— Au furat o relicvă!

Furia fără mărgini încreţi pielea de pe chipul predicatorului. Întinse mâna şi-l prinse de haină pe custode,

apropiindu-l de el cu puterea unui nebun. Ochii îi străluceau de mânie.

— *Ce* au furat?

Jderii îşi lăsaseră caii cu Alfray şi cu un soldat nu departe, într-un crâng. Haskeer, pe jumătate conştient şi ameţit de febră, rămăsese şi el pe loc, legat de armăsar.

Abandonară trăsura şi se urcară grabnic pe cai, îndemnându-i să alerge iute ca gândul. În spatele lor, o masă de oameni se ivi pe drumul dinspre Trinity.

Stryke hotărâse mai de mult că urmau să pornească spre apus, spre Golful Calyparr. În acest fel, aveau avantajul că puteau goni fără să întâlnească nici un obstacol, iar odată ajunşi la golf, relieful le oferea destule posibilităţi să se ascundă.

Urmăritorii erau dezorganizaţi şi nu-şi reveniseră încă din şoc. Dar erau şi tenace. Îi urmăriră pe orci cu încăpăţânare câteva ceasuri, foarte rar pierzându-i din vedere. Pe urmă, cei mai puţin capabili sau mai neputincioşi începură să dea înapoi. Căruţele încărcate de oameni se pierdură primele.

Pe la sfârşitul zilei, de urmele Jderilor se ţinea doar o mână de oameni îndărătnici. În cele din urmă, ca să scape definitiv de ei, trupa îşi luă un ultim avânt; alergă iute ca fulgerul şi-o luă pe căi ocolite.

Ajunşi în vecinătatea golfului, cai şi călăreţi deopotrivă storşi de vlagă, Stryke le dădu voie Jderilor să meargă la galop mic.

Coilla fu prima care vorbi, spărgând tăcerea de la începutul cursei nebuneşti.

— Ei, bine, ne-am mai făcut un duşman.

— Şi încă unul puternic, sublinie Alfray. Eu n-aş merge pe ideea că Hobrow va renunţa la stea atât de uşor.

— Bine că mi-aţi amintit de ea, spuse Stryke. Jup, ia arată-mi-o.

Piticul scotoci după stea şi i-o dădu căpitanului. Acesta o compară cu cealaltă, apoi le puse pe amândouă în buzunar.

— N-am crezut c-o să reuşim s-o luăm, recunoscu Alfray.

— Păi, pe lângă toate, am avut şi noroc, observă Jup.

Scoase o cârpă şi începu să se frece pe obraji. Nu avusese timp să se cureţe până atunci.

— Nu te subestima, îi spuse Stryke. Te-ai descurcat de minune.

— Problema noastră cea mare acum e ce facem în continuare, reluă Alfray.

— Cred că amândoi ne gândim la acelaşi lucru, spuse Stryke.

Alfray oftă.

— M-am temut eu c-o să spui asta. Scratch?

— S-ar putea să mai fie o stea acolo.

— S-ar *putea*. N-avem nici o dovadă. Nu ştim sigur decât că Hobrow are de gând să meargă acolo. În cazul ăsta, nu mi se pare destinaţia ideală pentru noi.

— După lovitura pe care i-am dat-o, nu cred că va pleca foarte curând.

— Şi dacă expediţia lui Hobrow la Scratch nu are nimic de-a face cu steaua? întrebă Jup. Dacă face parte din planul lui de a şterge rasele străvechi de pe faţa pământului?

— Adică cum, să le dea trolilor otravă cu forţa? Nu prea cred. Trebuie să fie altceva la mijloc.

— Cu asta se ocupă oamenii, omoară alte rase, nu?

— Când poate să lase apa otrăvită s-o facă în locul lor? E prea mare riscul. Adică tu ai intra în labirintul ăla dacă nu eşti nevoit?

— Păi, exact asta ne ceri tu *nouă* să facem!

— Repet, Jup, dacă nu eşti nevoit. Hai să găsim un loc unde să ridicăm tabăra şi să ne gândim măcar la ideea asta.

Puţin mai târziu, când Stryke şi Coilla călăreau singuri în fruntea convoiului, el o întrebă ce părere are despre ideea de a merge la Scratch.

— Nu e mai nebunească decât altele pe care le-am pus în aplicare în ultima vreme, deşi cred că trolii ne sunt duşmani mult mai înverşunaţi decât fanaticii lui Hobrow. Nu-mi surâde perspectiva de a intra în puţurile iadului.

— Deci nu eşti de acord?

— N-am spus asta. E mult mai bine să avem o misiune de îndeplinit decât să rătăcim fără scop. Dar aş vrea să văd o strategie bine pusă la punct înainte de a ne apropia de locul acela. Încă un lucru pe care nu trebuie să-l uiţi, Stryke, e că am reuşit să supărăm pe toată lumea în ultimele două săptămâni. Va trebui să ne aşteptăm la duşmani din orice parte.

— Şi asta nu-i un lucru bun.

— Tu ce părere ai?

— O să ne menţină simţurile treze, o să ne stimuleze.

— Sigur că da... Spune-mi sincer, aventura asta la Scratch... Te-ai gândit bine ce faci sau te agăţi de un fir de pai?

— Şi una, şi alta.

Coilla zâmbi.

— Măcar o recunoşti.

— Păi, da, faţă de tine. Să nu crezi că aş vorbi deschis cu ei despre asta.

Mişcă din cap spre trupa din spatele lor.

— Au şi ei dreptul la o părere, nu crezi? Mai ales că acum suntem proscrişi, iar ideea de supunere faţă de conducere nu mai e la fel de bine înrădăcinată printre soldaţi.

— Ba da, au dreptul, şi nu încerc să-i oblig să facă ceva dacă nu vor. În ce priveşte supunerea, aşa cum am spus şi altă dată, trebuie să fim disciplinaţi dacă vrem să avem şanse de reuşită. Aşa că, dacă nu se oferă altcineva să ia frâiele în mână, eu rămân la conducere.

— Sunt de acord cu tine. Şi ceilalţi la fel, sunt convinsă. Dar este un lucru asupra căruia trebuie să iei o hotărâre cât de curând, pentru că ne afectează pe toţi. Cristalul.

— Adică dacă să fie împărţit sau păstrat ca bun comun al trupei? M-am gândit la asta. Poate că şi asta ar trebui să supunem la vot. Nu că-mi surâde ideea să votez fiecare mişcare, ţine minte.

— Nu, ţi-ar submina autoritatea.

Călăriră în tăcere câteva minute, apoi Coilla vorbi:

— Sigur, nu trebuie neapărat să mergem la Scratch. Mai e o posibilitate.

— Care?

— Să ne întoarcem la Cairnbarrow şi să ne negociem vieţile folosindu-ne de cele două stele.

— Ne-a spus Delorran ce se crede acolo despre noi. Indiferent ce hotărâţi voi, ceilalţi, eu nu mă întorc în locul ăla.

— Sunt foarte bucuroasă că te aud vorbind aşa, Stryke. Îi zâmbi fericită. Prefer să înfrunt orice pericol decât să am parte de primirea pe care ne-o pregăteşte Jennesta.

Sala mare din palatul Jennestei era gătită ca de banchet.

Numai că nu era vorba de aşa ceva. Deşi pe masa lungă şi lustruită se aflau tacâmuri şi farfurii, nu se vedea nici urmă de mâncare. În afară de regină, erau prezenţi cinci musafiri, şi de două ori pe atâţia servitori, lachei şi gărzi. Dar nimeni nu dădea semne de veselie.

Doi dintre musafiri erau orci: proaspătul general Mersadion şi căpitanul Delorran, întors nu de mult din misiunea nereuşită de prindere a Jderilor. Se vedea clar că erau agitaţi. Dar nu din cauza lor era atmosfera încordată, ci din a celorlalţi trei invitaţi.

Erau oameni.

Jennesta avea de-a face cu oamenii pentru că susţinea cauza Mani, aşa că prezenţa lor în palatul ei nu era ceva neobişnuit. Însă natura celor trei invitaţi stârnea tulburare.

Observând că Mersadion şi Delorran sunt agitaţi, Jennesta vorbi:

— Generale, căpitane, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Micah Lekmann. Îl indică pe cel mai înalt dintre oameni.

Dacă ar fi purtat barbă, Lekmann ar fi reuşit să ascundă cicatricea veche care se întindea din mijlocul obrazului ţepos până la colţul gurii. În schimb, preferase o mustaţă neagră şi neîngrijită. Avea o claie de păr unsuros şi pielea arsă de soare, plină de pete. Muşchii şi croiul hainelor dovedeau că ducea viaţă de luptător. Arăta ca un om deloc interesat de rafinament.

— Iar aceştia sunt... asociaţii lui, adăugă Jennesta. Îi lansă lui Lekmann invitaţia nerostită de a face prezentările.

Lekmann scoase un zâmbet scurt şi arătă cu degetul mare şi slinos către cel din dreapta lui.

— Greever Aulay, anunţă el.

Dacă Lekmann era înalt, Aulay era cel mai scund dintre cei trei. Faţă de fizicul masiv al şefului său, el era slab şi uşor. Aducea la chip cu un şobolan. Avea păr blond-castaniu şi un ochi – căci numai unul îi rămăsese – căprui. Barba de ţap, un smoc subţire, atârna de bărbia distrofică, iar buzele subţiri dezveleau dinţii stricaţi.

— Iar el e Jabez Blaan, scrâşni Lekmann printre dinţi.

Bărbatul din stânga lui era cel mai mătăhălos din grup. Cântărea probabil cât ceilalţi doi la un loc, dar era solid, nu gras. Capul ras şi rotund se întâlnea direct cu trupul, fără să mai fie nevoie de gât. Nasul îi fusese spart cel puţin o dată şi acum arăta ca un mâner de uşă. Ochii, tulburători, parcă erau doi stropi de urină în zăpadă. Pumnii zdraveni în care se proptea de masă puteau doborî un stejar gros.

Nu vorbi şi nu zâmbi nici unul, mulţumindu-se să încline din cap scurt şi nepăsător.

Delorran şi Mersadion scrutară neliniştiţi grupul celor trei oameni.

— Au talente speciale pe care le aplică în numele meu, explică Jennesta. Dar despre asta, mai târziu.

În faţa reginei se afla pergamentul adus de Delorran. Bătu în el cu unghia incredibil de lungă.

— Mulţumită căpitanului Delorran, continuă ea, care tocmai s-a întors dintr-o misiune de importanţă vitală, ştim că bunul meu a fost violat. Din păcate, căpitanul nu s-a străduit suficient pentru a-l recupera sau pentru a-i aduce pe hoţi în faţa justiţiei.

Înfricoşat, Delorran tuşi încet ca să-şi dreagă vocea.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar Jderii au primit ce-au meritat. Au murit cu toţii, aşa cum am raportat.

— I-ai văzut murind?

— Nu... chiar, Maiestate. Dar când i-am zărit ultima oară, nu aveau nici o şansă de scăpare. Au căzut, sunt sigur, în braţele morţii.

— Nu fi atât de sigur, căpitane.

Delorran se holbă la Jennesta.

— Doamnă?

— Rapoartele morţii lui sunt cam exagerate, ca să zicem aşa.

— Au supravieţuit bătăliei?

— Da.

— Dar...

— De unde ştiu? Pentru că i-a urmărit o patrulă de dragoni după ce au traversat câmpul de luptă şi au scăpat şi de atacul lor.

— Maiestate, eu...

— Ai fi fost mai înţelept dacă ai fi rămas mai mult, să vezi cu ochii tăi cum sunt nimiciţi, în loc să le presupui moartea, nu-i aşa, căpitane?

Îi vorbea pe un ton mustrător, mai degrabă decât nervos, de parcă s-ar fi adresat unui copil neascultător.

— Da, Maiestate, răspunse el cu umilinţă.

— Ai auzit de... decesul generalului Kysthan. Delorran se foi. A plătit preţul nereuşitei tale.

Căpitanul nu avu timp să răspundă. Jennesta pocni din degete. Servitorii elfi începură să le servească vin în pocale de pe tăvi de argint. Unul fu adus reginei cu o plecăciune.

— Un toast, spuse ea, ridicând pocalul. Pentru recuperarea bunului meu pierdut şi moartea duşmanilor mei.

Bău. Toţi îi urmară exemplul.

— Asta nu înseamnă că nu vei avea şi tu de plătit un preţ, căpitane, adăugă Jennesta.

Delorran nu înţelese imediat ce voia să spună şi se holbă la ea nedumerit. Apoi începu să se lămurească. Se uită la pocalul din care băuse şi se albi la faţă.

Pocalul îi scăpă din mână şi se sparse. Îi căzu falca şi-şi duse mâna la gât.

— *Căţea*... bolborosi el. Se ridică anevoie, prăbuşindu-se peste scaun.

Jennesta îl privea impasibilă.

Delorran făcu doi paşi clătinaţi spre ea şi duse mâna tremurândă la sabie.

Regina nu se mişcă din loc.

Nu-şi putea controla mâinile ca să tragă sabia. Transpira abundent pe chipul contorsionat de durere. Scoase un zgomot răguşit şi începu să se sufoce. Apoi se prăbuşi. Începu să tresalte şi făcu spume la gură, cuprins de spasme. Din gură i se scurgea un firicel de sânge. Îşi arcui spatele şi dădu din picioare. Apoi rămase nemişcat.

Pe faţa lui, moartea întipări o expresie de groază.

— De ce să irosesc vrăji preţioase? îi întrebă Jennesta pe musafirii încremeniţi. Tot voiam să testez poţiunea aceea.

Sapphire, pisica ei, apăru şi se furişă spre balta de vin de pe jos. L-ar fi lins dacă n-ar fi gonit-o cu piciorul.

Regina ridică privirea. Cei trei oameni se uitau îngrijoraţi la vinul rămas în pocale. Îi reveni zâmbetul pe buze.

— Nu vă speriaţi, îi asigură ea. Nu-i nevoie să chem lumea la mine numai ca s-o omor. Mersadion, nu te mai uita aşa la mine. Nu m-aş fi deranjat să te numesc general numai ca să te dau morţii. Nu atât de repede, în orice caz.

Ar fi putut fi o glumă.

Jennesta păşi peste cadavru şi se aşeză la masă lângă musafiri.

— Destul cu distracţia. Să trecem la treabă. Ţi-am spus că Lekmann şi tovarăşii lui au calităţi speciale, generale. Se pricep să-i găsească pe proscrişi.

— Adică vreţi să spuneţi că sunt vânători de recompense?

— Aşa ne spun unii, răspunse Lekmann. Noi preferăm să ne considerăm voluntari care aplică legea.

Jennesta râse din nou.

— O descriere foarte potrivită. Dar nu fi modest, Lekmann. Spune-i generalului care-i specialitatea voastră.

Lekmann îi făcu semn din cap lui Aulay. Acesta scoase un sac şi-l trânti pe masă.

— Ne ocupăm cu vânarea orcilor, veni explicaţia şefului.

Aulay ridică sacul cu fundul în sus. Cinci sau şase obiecte galben-maronii săriră pe masă. Mersadion se uită lung la ele, apoi, treptat, îşi dădu seama ce erau. Capete de orc micşorate. Groaza i se zugrăvi pe chip.

Lekmann scoase unul dintre zâmbetele lui scârboase.

— Noi nu ne ocupăm decât de renegaţi, ca să înţelegeţi.

— Sper că nu vei permite ca prejudecăţile să afecteze relaţia noastră cu aceşti agenţi, generale, rosti Jennesta. Mă aştept din partea ta să cooperezi cu ei în activitatea lor.

Pe faţa lui Mersadion, ambiţia se confrunta cu scârba. Reuşi să se adune.

— Şi ce anume *presupune* această activitate a lor, Maiestate?

— Vânarea Jderilor, bineînţeles, şi recuperarea obiectului ce-mi aparţine. Nu în locul eforturilor tale, ci pe lângă ele. Am considerat că acum e momentul potrivit să apelez la profesionişti din domeniu.

Mersadion se întoarse spre Lekmann.

— Nu sunteţi decât trei? Sau aveţi... ajutoare?

— Îi chemăm pe alţii numai la nevoie, dar de obicei acţionăm singuri. Considerăm că aşa e cel mai bine.

— Ai cui supuşi sunteţi?

— Ai noştri. Lekmann se uită la Jennesta. Şi ai cui ne plăteşte.

— Nu sunt nici susţinători Uni, nici Mani, spuse regina. N-au nici o orientare religioasă, sunt oportunişti. Nu-i aşa, Lekmann?

Vânătorul de recompense rânji şi răspunse cu o înclinare a capului. Deşi era îndoielnic că ştia ce înseamnă „orientare religioasă”, darmite „oportunişti”.

— Adică servesc ideal scopului meu, continuă regina, oricât de improbabil ar fi să-i stimuleze altceva decât recompensa. Destul de substanţială ca să mă asigur de loialitatea lor.

Mersadion lăsă scrupulele la o parte:

— Cum urmează să procedăm, doamnă?

— Ştim că Jderii au fost văzuţi ultima oară când se îndreptau spre Trinity. Cred că eşti de acord cu mine că e o destinaţie ciudată. Asta dacă nu au trădat şi au trecut de partea Uni, aşa cum a sugerat Delorran. Mie nu-mi vine să cred. Dar dacă chiar sunt în Trinity, indiferent de motiv, prietenii noştri de acolo sunt cei mai indicaţi să-i urmărească.

— Care sunt ordinele dumneavoastră? întrebă Lekmann.

— Cilindrul e prioritatea absolută. Dacă reuşiţi să ucideţi trupa care l-a furat, mai ales pe conducătorul ei, cu atât mai bine. Dar nu în detrimentul artefactului. Folosiţi orice metodă pe care o consideraţi potrivită.

— Vă puteţi baza pe noi... ăăă... Maiestate, adăugă el, amintindu-şi de protocol.

— Sper. Spre binele vostru. Glasul ei căpătă un ton neobişnuit de rece. Căci dacă vă trece prin cap să lucraţi pe două fronturi, să ştiţi că mânia mea nu cunoaşte limite. Se uitară cu toţii la cadavrul de pe podea. Mai aflaţi că nimeni nu vă va plăti o recompensă mai frumoasă dacă îmi aduceţi ceea ce caut. Îi reveni zâmbetul pe buze. Ar fi putut fi luat drept un zâmbet cald. Nu vreau să las nici o piatră

nerăsturnată în căutarea acestei trupe de renegaţi, aşa că am de gând să urmez tradiţia.

Făcu semn către două gărzi. Orcii veniră şi târâră cadavrul lui Delorran, scoţându-l pe o uşă laterală.

Jennesta se întoarse spre un servitor.

— Cheamă-i înăuntru, îi ordonă ea.

Servitorul se duse la uşile duble largi ale sălii şi le deschise. Doi elfi bătrâni intrară şi se înclinară până la pământ.

— Am pentru voi un anunţ, le spuse regina, împrăştiaţi vorbele mele prin ţinut şi trimiteţi curieri în toate colţurile în care această informaţie se va dovedi valoroasă. Făcu semn servitorului de lângă uşă. Dă-i drumul.

Servitorul desfăcu un pergament şi începu să citească cu vocea săltăreaţă şi piţigăiată a elfilor:

— Să se ştie că, din ordinul Maiestăţii Sale Imperiale, Regina Jennesta din Cairnbarrow, trupa de orci ataşată oastei Maiestăţii Sale şi cunoscută sub numele de Jderi e de acum trupă de renegaţi şi proscrişi şi nu se mai bucură de protecţia acestui ţinut. Să se mai ştie în continuare că o recompensă sub formă de monede preţioase, cristale sau pământ, după cum se cuvine, se va da celui ce va aduce capetele ofiţerilor trupei, şi anume: căpitanul Stryke, sergenţii Haskeer şi piticul Jup, caporalii Alfray şi Coilla. Mai mult, o răsplată potrivită rangului se va da celui ce-i va aduce, vii sau morţi, pe soldaţii de rând din trupă, ce răspund la numele Bhose, Breggin, Calthmon, Darig, Eldo, Finje, Gant, Gkleadeg, Hystykk, Jad, Kestix, Liffin, Meklun, Nep, Noskaa, Orbon, Prooq, Reafdaw, Seafe, Slettal, Talag, Toche, Vobe, Wrelbyd şi Zoda. Să se ştie că orice ajutor dat numiţilor proscrişi va fi aspru pedepsit, după lege. Din ordinul Maiestăţii Sale, Regina Jennesta. Slavă reginei noastre de viţă nobilă.

Servitorul înfăşură pergamentul şi-l dădu unuia din elfii bătrâni.

— Acum plecaţi şi răspândiţi-l, ordonă Jennesta.

Bătrânii se retraseră, închinându-se neîncetat.

Regina se ridică, obligându-i şi pe ceilalţi să-i urmeze exemplul. Se uită cercetătoare la vânătorii de recompense.

— Aţi face mai bine să vă vedeţi de drum, dacă vreţi s-o luaţi înaintea concurenţei, le spuse ea. Apoi, zâmbind, adăugă: Să vedem unde se mai ascund Jderii acum.

Se întoarse cu spatele şi ieşi din sală.

21

Jup tampona uşor fruntea lui Haskeer cu o cârpă umedă.

Stryke, Alfray şi câţiva soldaţi priveau scena amuzaţi din afara cortului.

Neîncrezător, Alfray scutură încet din cap.

— Am trăit s-o văd şi pe-asta.

— E-o dovadă că pe pământ nu e nimic mai ciudat decât rasele, rosti Stryke.

Îşi văzură de treabă, trimiţându-i şi pe răcani la ale lor.

Haskeer începea să-şi revină. Clipind de parcă i-ar fi intrat soarele în ochi, scoase nişte sunete neinteligibile. Piticul nu ştia sigur dacă ştia cine-l îngrijeşte.

— Ce... *nai*... mormăi Haskeer.

— Aşa este, îl aprobă Jup vesel. O să fii în curând exact aşa cum ai fost.

— *Hă*?

Era posibil ca nedumerirea de pe chipul lui Haskeer să fi fost rezultatul faptului că era ameţit sau al descoperirii că piticul era aplecat deasupra lui. În orice caz, Jup se făcu că n-o observă.

— S-au întâmplat o groază de lucruri de când ţi-ai pierdut cunoştinţa, îl anunţă el, aşa că mi-am zis să te pun la curent cu evenimentele.

— Ce...?

— Nu-mi pasă dacă tu mă înţelegi sau nu, ticălosule, oricum o să-ţi povestesc totul.

Începu să-l informeze pe orcul pe jumătate leşinat despre cele petrecute, ignorând faptul că, aparent, bolnavul nu

înţelegea nimic. După ce trecu bine de jumătatea poveştii, Haskeer închise ochii şi începu să sforăie zgomotos.

Jup se ridică în picioare.

— Să nu crezi că scapi atât de uşor, îi promise el. Mă întorc.

Se strecură afară din cort.

Soarele lumina palid. Zumzetul vesel al roiurilor de zâne se auzea în depărtare. Scrută zările cu privirea. Întinderile de pământ care se învecinau cu Golful Calyparr erau mlăştinoase şi neospitaliere. Ridicaseră tabăra pe cel mai uscat petic de pământ pe care-l găsiseră, dar terenul era mizerabil şi noroiul le plescăia sub tălpi.

Jderii se răspândiră primprejur ca să adune vreascuri. Alţii căutau de mâncare sau îndeplineau sarcini plictisitoare, dar necesare.

Alfray şi Coilla rătăceau prin apropiere.

— Cum se simte? întrebă cel dintâi.

— S-a trezit un minut sau două, zâmbi Jup. Cred că l-am adormit din nou cu poveştile despre păţaniile noastre. Părea cam zăpăcit.

— E normal, când iei o boală de la om. O să-şi revină în scurtă vreme. Ce mă miră pe mine e că tu te porţi atât de frumos cu el.

— N-am avut niciodată nimic împotriva lui, cum crede el că are ceva împotriva mea. La urma urmei, suntem camarazi.

— Oricine arată jalnic când e atât de bolnav, îi aminti Coilla. Nu te lăsa impresionat de nemernicul ăla.

— Din partea asta, nici un pericol.

Alfray inspiră adânc.

— Ştii, e mai frig decât ar trebui. Am mai fost în locuri atât de aride, aici nu-i chiar aşa de rău. Bucăţica asta de pământ, din frântura asta de timp, arată exact ca Maras-Dantia înainte de a începe necazurile. Dacă mijeşti ochii şi-ţi foloseşti imaginaţia, desigur.

Coilla era gata să spună ce avea de spus, când fură întrerupţi de strigăte venind din poiana din apropiere. Erau mai mult răguşite decât alarmate, dar ofiţerii plecară imediat să vadă despre ce era vorba. Pe drum, li se alătură şi Stryke.

Un răcan le ieşi în cale.

— Ce se-ntâmplă, Prooq? îl întrebă căpitanul.

— O mică belea, domnule căpitan.

— Ce fel de belea?

— Păi... mai bine veniţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră, domnule căpitan.

Merseră puţin mai departe şi-i găsiră pe soldaţi la intrarea în poiană. În faţa lor, câteva siluete se dădeau în spectacol.

— O, nu, oftă Alfray. Pacostea naibii!

— Despre ce-i vorba? vru să ştie Jup.

— Ielele pădurii.

— Şi una sau două diavoliţe, după cum arată, adăugă Stryke.

Femeile voluptuoase erau îmbrăcate cu veşminte în culori rustice, cu decolteu provocator, ca să se vadă cât mai mult pe dedesubt, şi crăpate până la talie, dezvelindu-le picioarele frumoase. Ţopăiau, îşi legănau părul colorat în nuanţele toamnei şi adoptau poziţii exagerat de seducătoare. Se auzea un vaiet piţigăiat, pătrunzător, nemelodios.

— Ce *naiba* e şuierul ăsta? întrebă Jup.

— Un fel de cântec de sirenă, îi explică Alfray. E menit să te atragă şi să nu-i poţi rezista.

— Mai mult lauda de ele, nu-i aşa?

— Se zice că sunt maestrele amăgirilor.

— Nu se amăgesc decât pe ele însele, interveni Coilla, morocănoasă. Mie mi se par nişte târfe obosite.

Ielele se mişcau în continuare, adoptând poziţii deşucheate, iar acum adăugau cuvinte vulgare ţipătului lor. Era clar că reuşiseră să-i atragă pe unii dintre soldaţi.

— Uită-te la ei! se înfurie Coilla. Mă aşteptam la mai mult de la războinicii ăştia. Dar se pare că nu mai ştiu ce fac când li se umflă săculeţii cu seminţe!

— Sunt tineri, probabil că n-au mai avut parte de asemenea experienţe, spuse Alfray. Nu ştiu că-i o iluzie şi că îi poate omorî.

— Vorbeşti serios?

— Sug viaţa din prostul care se lasă amăgit de vraja lor, dacă le dă ocazia.

Jup aruncă o privire pofticioasă la parada de trupuri.

— Poţi să ai parte şi de-o moarte mai urâtă...

— *Jup*! îl mustră Coilla.

Piticul roşi.

— Ce caută într-un loc ca ăsta? se întrebă Stryke. Nu-i deloc potrivit să-i atragi pe cei nesăbuiţi.

— Ori au fost alungate din ţinuturi mai frumoase pentru că sunt aşa o pacoste, speculă Alfray, ori nu mai au pe cine să amăgească în locurile lor obişnuite.

— După cum arată, mai degrabă nu mai pot să amăgească pe nimeni, spuse Coilla dispreţuitoare.

— Nu sunt periculoase în sine, adăugă Alfray. Aşteaptă să vină victima singură la ele. N-am auzit să ştie să se bată.

Răcanii le răspundeau ielelor cu cuvinte porcoase, iar câţiva se apropiau de ele.

— Bine că nu-i aici Haskeer, remarcă Jup.

Alfray se strâmbă.

— Muşcă-ţi limba!

— N-avem timp de prostiile astea, hotărî Stryke.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Coilla şi trase sabia. Se îndreptă spre poiană.

— Ţi-am spus, strigă Alfray după ea, n-are rost să te baţi cu ele!

Ea îl ignoră şi merse mai departe. Nu ielele, ci răcanii erau ţinta ei. Se năpusti asupra lor cu latul săbiei şi le trase câteva la fund ca să le atragă atenţia. După câteva lovituri

şi un cor de zbierete de durere, soldaţii o luară la picior spre tabără.

Pretinsele frumuseţi protestară în cuvinte deloc potrivite pentru nişte doamne şi se făcură nevăzute.

Coilla se întoarse la ceilalţi.

— Nimic nu astâmpără poftele mai bine decât o bătaie zdravănă la fund, decretă ea, punându-şi sabia la loc în teacă. Deşi mă scârbeşte gândul că s-au găsit printre noi unii care să se lase prinşi în mreje.

— Am pierdut destul timp, se plânse Stryke. Nu putem să rămânem înţepeniţi aici toată viaţa. Vreau să luăm o hotărâre legată de Scratch şi vreau s-o luăm acum.

Fiecare îşi spuse părerea pentru sau contra plecării spre Scratch. La sfârşit, deciseră că vor porni spre ţinutul trolilor. Odată ajunşi acolo, aveau să hotărască ce aveau de făcut.

Ruta aleasă era un vechi drum de negustori, care trecea pe la nord de aşezarea Mani din Crângul Doamnei. Dar ei urmau să o ia către nord-est, spre Scratch, înainte de a ajunge la ea. Nu era o călătorie lipsită de riscuri, dar în sudul infestat de oameni erai ameninţat la fiecare pas. Nu le rămânea decât să pornească la drum prevăzători şi să fie atenţi la pericole.

Lucru neobişnuit, Haskeer nu luase parte la discuţia despre călătoria la Scratch. Îi puseseră tăcerea pe seama bolii. Dar acum se simţea suficient de bine ca să călărească fără ajutor. Adică era la fel de încăpăţânat ca înainte ca să insiste că se descurcă singur.

Stryke hotărî categoric că va călări alături de el. După mai mult de un ceas de mers în tăcere, îl întrebă:

— Cum te simţi?

Haskeer îl privi lung, parcă mirat de întrebare.

— Mai bine ca niciodată, răspunse el, într-un târziu.

Stryke sesiză imediat tonul neobişnuit de calm din glasul lui şi vru să-l contrazică. O făcu doar în gând, rezumându-se

la un simplu „Mă bucur”.

După câteva clipe, Haskeer îl întrebă:

— Pot să văd stelele?

Căpitanul fu luat prin surprindere şi ezită. Pe urmă îşi zise: *De ce să nu vrea să le vadă*? *Oare nu-i îndreptăţit s-o facă*? Doar ştia cum să se descurce dacă-i făcea probleme.

Aşa că scotoci în sacul de la cingătoare, scoase stelele şi i le arătă.

Citi pe faţa sergentului că era mult mai interesat de ele decât se arătase înainte. Haskeer întinse mâna şi aşteptă ca Stryke să i le aşeze în palmă. Căpitanul ezită încă o dată. Apoi se hotărî să i le dea.

Sergentul se uita la ele de-a dreptul fascinat.

Se scurseră destule momente de linişte şi căpitanul începu să se neliniştească. Văzu în ochii lui Haskeer o privire stranie, ca de foc.

— Sunt minunate, rosti sergentul, într-un sfârşit.

Remarca lui sună atât de neobişnuit, că Stryke nu ştiu ce să-i răspundă. În final, nici nu mai fu nevoit, pentru că spre ei gonea un cercetaş călare.

— Vin veşti de la cercetaşi, spuse el, întinzând palma. Dă-mi-le înapoi.

Haskeer se holba în continuare la artefacte.

— Haskeer! Stelele!

— Hă? A, da. Uite, ia-le.

Stryke le luă şi le ascunse în sac. Cercetaşul ajunse la ei.

— Ce este, Talag?

— Se apropie un grup de oameni, domnule căpitan. Sunt vreo douăzeci-treizeci, cam la un kilometru şi jumătate în faţa noastră.

— Agresivi?

— Nu cred că sunt un pericol, dacă nu-i vreo şmecherie la mijloc. Femei, copii şi sugari, cei mai mulţi, câţiva bătrâni, şi femei, şi bărbaţi. Arată a refugiaţi.

— Te-au văzut?

— Nu cred. Nu sunt o unitate de luptă, domnule căpitan. Majoritatea de-abia se târăsc.

— Aşteaptă, vin şi eu cu tine.

Stryke se uită la Haskeer. Se aştepta să vină cu remarci despre întâlnirea cu oamenii, dar sergentul era netulburat. Aşa că îl ignoră şi trecu la rândul următor. Coilla şi Jup călăreau alături.

— Aţi auzit?

— Da.

— Mă duc înainte. Voi veniţi cu convoiul în urmă. Şi... ăăă... fiţi atenţi, bine? Dădu din cap spre Haskeer.

Caporalii îi făcură semn c-au înţeles.

— Alfray, strigă Stryke. După mine!

Coilla şi Jup preluară conducerea după ce căpitanul plecă cu Talag şi Alfray. Dădură pinteni cailor şi o luară înaintea convoiului. Cotiră de două ori pe drum, apoi ajunseră la grupul de oameni.

Arătau aşa cum îi descrisese Talag: majoritatea erau femei, unele cu bebeluşi în braţe, şi copii; pe lângă ei, o mână de bătrâni şchiopi. Sosirea orcilor generă un val de nelinişte în rândul nenorociţilor. Copiii se agăţară de poala mamelor, bătrânii se străduiră să ia o poziţie de apărare.

Stryke nu văzu nici un pericol sau motiv de agitaţie. Opri calul şi, ca să pară mai puţin înspăimântător, descălecă. Alfray şi Talag făcură la fel.

O femeie singură făcu un pas în faţă. Sub stratul de murdărie se ascundea un chip foarte tânăr. Părul blond, lung până la talie, era împletit la spate. Avea hainele umede. Se vedea că-i e frică, dar îl întâmpină pe Stryke mândră, cu spatele drept:

— Nu suntem decât femei şi copii, spuse ea, cu glas tremurând de emoţie, şi câţiva bătrâni. Nu avem gânduri rele, nici nu suntem în stare să vă atacăm. Vrem doar să mergem mai departe.

Stryke îşi zise că-i vorbise cu mult curaj.

— Nu ne războim cu femeile şi copiii, îi răspunse el. Nici cu cei care nu ne ameninţă.

— Îmi dai cuvântul tău că nu ne faceţi rău?

— Da. Stryke le cercetă chipurile obosite, îngrijorate. De unde veniţi?

— Din Crângul Doamnei.

— Deci sunteţi Mani?

— Da. Iar voi, orcii, luptaţi de partea noastră, nu-i aşa?

Femeia pusese întrebarea mai mult ca să se liniştească.

— Da.

Stryke nu vru să-i spună că nu avuseseră de ales în privinţa asta.

— Aşa trebuie să fie. Voi, rasele străvechi, ca şi noi, credeţi în mai mulţi zei.

Căpitanul înclină din cap, dar nu vru să se complice cu alte amănunte. Între orci şi oameni erau mai multe deosebiri decât asemănări, pe care n-avea rost să le discute acum. În schimb, întrebă:

— Ce s-a întâmplat la Crângul Doamnei de a trebuit să plecaţi?

— Ne-a măcelărit o armată Uni. Au murit aproape toţi bărbaţii noştri, iar noi am scăpat ca prin minune.

— Aşezarea a căzut?

— Nu până am plecat noi. Câţiva mai opuneau rezistenţă, dar, ca să fiu sinceră, n-au nici o şansă să evite dezastrul. Chipul femeii se lumină. Vă duceţi cumva să contribuiţi la apărarea ei?

Stryke sperase să nu-i pună întrebarea asta.

— Nu. Noi avem... o altă misiune. La Scratch. Îmi pare rău.

Femeia se întristă.

— Speram să fiţi răspunsul la rugăciunile noastre. Îi oferi un zâmbet îndrăzneţ, neconvingător. Nu-i nimic, o să ne ajute zeii cumva.

— Încotro mergeţi acum? vru să ştie Alfray.

— Păi... departe. Speram să găsim o altă aşezare Mani.

— Ascultaţi-ne sfatul şi ocoliţi câmpiile. Regiunea din jurul Păşunii Ţesătorului e foarte periculoasă deocamdată.

— Am auzit şi noi.

— Nu vă depărtaţi de golf, adăugă Stryke. Şi nu trebuie să vă mai spun să vă ţineţi cât mai departe de Trinity.

Se întrebă dacă să le spună şi despre potera lui Hobrow, dar în cele din urmă renunţă.

— Noi voiam să ne îndreptăm spre aşezările de pe coasta de vest, îi explică femeia. Hexton, poate, sau Vermillion. Acolo ar trebui să fim bine primiţi.

Stryke îşi dădu seama de situaţia lor jalnică.

— E un drum lung. *Unul ucigător de lung, dacă vreţi să ştiţi adevărul,* adăugă în gând.

— O să ajungem la capătul lui, cu voia zeilor.

Nu avea motiv să-i trateze pe oameni cu bunăvoinţă, dar voia să creadă că femeia nu se înşală.

În clipa aceea îşi făcu apariţia şi restul trupei de Jderi. Veneau în galop să li se alăture. Refugiaţii se panicară din nou.

— Nu vă speriaţi, îi linişti Stryke. Trupa noastră nu vă va face nici un rău.

Orcii descălecară şi cercetară grupul de amărâţi din faţa lor.

Cei mai mulţi se apropiară, conduşi de Coilla şi Jup. Femela de orc şi piticul atraseră multe priviri curioase şi comentarii şoptite. Haskeer rămase în urmă, dar Stryke nu avu timp să-i ia în seamă ciudăţeniile.

— Am plecat numai cu hainele de pe noi, rosti femeia. Nu ne puteţi da nişte apă?

— Ba da, răspunse Stryke, şi ceva de mâncare. Nu prea multă, că nici nouă nu ne prisoseşte.

— Sunteţi foarte buni. Mulţumim.

Stryke puse câţiva soldaţi să le împartă provizii.

Un copilaş, o fetiţă, făcu câţiva paşi şovăitori înainte. Căsca ochii de uimire şi ţinea degetul mare în gură. Se

agăţă de fusta femeii şi se holbă la orci. Femeia se uită la ea şi zâmbi.

— Nu vă supăraţi pe ea. Nu vă supăraţi pe noi. Foarte puţini am mai fost în tovărăşia orcilor, chiar dacă rasa voastră a luptat de partea noastră.

Copiliţa, blondă ca femeia şi cu aceleaşi trăsături, lăsă fusta mamei şi veni lângă orci. Se uită la Coilla, apoi la Stryke, la Alfray, la Jup şi iar la Coilla. Scoase degetul din gură şi întrebă:

— Ce-i asta?

Arătă spre obrazul Coillei. Ea nu înţelese ce voia. Era nedumerită.

— Desenele alea, adăugă fetiţa. De pe faţa ta.

— A, tatuajele. Însemnele rangului nostru.

Fetiţa o privi neştiutoare.

— Arată cine e la conducere. Coilla luă un băţ de pe marginea drumului. Îl luă şi se lăsă pe vine lângă un petic de pământ. Hai să-ţi arăt. Şeful... nostru e Stryke. Arătă spre el cu băţul, apoi începu să deseneze. Vezi, are două dungi ca astea pe fiecare obraz: ((. Asta înseamnă că e căpitan. Şeful, dacă vrei. Coilla arătă apoi spre Jup. El e sergent, aşa că semnele de pe faţa lui arată aşa (--) Sergenţii sunt pe locul doi la comandă după căpitani. Acum urmez eu, sunt caporal, şi semnele mele sunt astea: ( ). Ai înţeles?

Extaziată, fetiţa înclină din cap. Îi zâmbi Coillei şi-i luă băţul, apoi începu să mâzgălească şi ea.

Soldaţii veniră cu apa şi mâncarea.

— Nu-s multe, se scuză Stryke, dar vi le dăm bucuroşi.

— E mai mult decât aveam când v-am întâlnit, rosti femeia. Zeii să vă binecuvânteze.

Stryke avu un sentiment de stânjeneală. La urma urmei, de câte ori venise în contact cu oamenii nu încercase decât să omoare cât mai mulţi. La comanda lui, soldaţii se amestecară printre oameni şi le împărţiră proviziile.

Stryke, Alfray şi Jup se uitară la oamenii care le mulţumeau soldaţilor din tot sufletul şi la Coilla, aşezată în patru labe lângă fetiţă.

— Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la soartă, şopti Jup.

Femeia îl auzi.

— Vi se pare ciudat? Şi nouă. Însă adevărul e că nu suntem chiar atât de diferiţi de voi sau de orice altă rasă străveche. În adâncul sufletului, toţi iubim pacea şi urâm războiul.

— Orcii se nasc ca să lupte, replică Stryke, oarecum indignat. Se înmuie când văzu cum îl priveşte femeia. Dar războiul trebuie să fie just. Noi nu distrugem numai de dragul distrugerii.

— Rasa mea v-a făcut mult rău.

Fu uimit să audă asemenea cuvinte de pe buzele unui om, dar nu mai spuse nimic.

Pe lângă Coilla şi fetiţa îngenuncheată lângă ea trecu un soldat cu o ploscă cu apă. Copilul întinse mâna după ea. Soldatul scoase dopul şi i-o dădu. Fetiţa vru s-o ducă la gură, dar începu să se strâmbe, apoi scoase un sunet înspăimântător:

— Hapciuuu!

Coilla se ridică în picioare. Şi ea, şi soldatul se dădură repede înapoi.

Spre groaza lui Stryke, femeia zâmbi.

— Săraca de ea. A răcit.

— A răcit?

— Numai puţin. O să-i treacă într-o zi, două. Îşi mângâie copilul pe frunte. De parcă n-ar avea destul de tras. Cred că până la urmă o să răcim cu toţii.

— Răceala asta... întrebă Coilla. E o boală?

— O boală? Păi, da, cred că da. Dar e...

— Pe cai, toată lumea! urlă Stryke.

Trupa se repezi degrabă la armăsari, abandonând sacii cu apă şi raţiile de mâncare. Femeia era uluită. Toţi oamenii

erau.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Copilul e numai puţin răcit.

Stryke se temu că Jderii o să dea năvală peste oameni şi-o să-i omoare. N-avea de ce să mai zăbovească.

— Trebuie să plecăm. Îmi pare rău. Vă doresc... numai bine.

Se întoarse şi se îndreptă spre calul lui.

— Stai! strigă femeia. Stai! Nu...

O ignoră, mai strigă un ordin şi plecă urmat de trupă.

Jderii galopau în mare viteză. Îi lăsară pe oameni în drum, cu gurile căscate.

— Am scăpat în ultima clipă, spuse Jup.

— Nu-i decât o dovadă în plus că nu poţi avea încredere în oameni, remarcă Alfray. *Nici* în Mani, *nici* în Uni.

Pentru Jennesta, Uni nu serveau la nimic, decât dacă erau morţi.

Cadavrele de Uni, pe jumătate scufundate în şanţul cu apă înroşită în care se uita, se dovediră cu siguranţă folositoare în a-i oferi ceea ce-i trebuia. Acum erau de două ori mai utili.

Intenţionase să folosească lichidul însângerat ca mediu pentru a vedea în viitor. Era un instrument foarte bun, mai ales în perioada unui conflict. Să cunoşti dispunerea inamicului e un avantaj evident. Din păcate, nici nu se apucă bine de ghicit, că şi văzu chipul îngâmfat al lui Adpar în bazin.

Bine că nu-l vedea şi pe-al înfumuratei de Sanara.

Fu nevoită să înghită saluturile mincinoase şi goale pe care le întrerupse urgent:

— Nu-i momentul să stăm la taifas, mârâi ea.

— *Vai de mine!* exclamă chipul surorii ei. *Şi eu, care credeam că vrei să afli veşti despre proscrişii ăia pentru care faci atâta tărăboi...*

În capul Jennestei, tobele începură să dea alarma. Încercă să pară indiferentă.

— Proscrişi? Care proscrişi?

— *Poate că ştii să minţi în faţa servitorilor tăi, draga mea, dar pe mine nu mă poţi păcăli. Aşa că nu mai face pe fetiţa nedumerită, că mi se face scârbă. Ştim amândouă despre ce vorbesc.*

— Să zicem că da. Ce-ai avea să-mi spui referitor la problema asta?

— *Păi, doar că cei pe care-i cauţi au mai pus mâna pe o relicvă.*

— Ce?

— *Sau poate că habar n-ai despre ce vorbesc. Din nou?*

— Cum ai aflat?

— *Am sursele mele.*

— Dacă ţi-ai vârât nasul în...

— *Eu? Ca să fac ce anume?*

— E tipic pentru tine să-mi zădărniceşti planurile, Adpar.

— *A, deci ai tu un plan, nu-i aşa? Poate că, până la urmă, o să mă intereseze şi pe mine.*

— Nu te băga, Adpar! Dacă îndrăzneşti numai să...

— Doamnă! strigă o voce din apropiere.

Jennesta ridică ochii. Generalul Mersadion se afla la câţiva paşi de ea. Arăta ca un copil care vine la mama să-i spună că s-a murdărit.

— Ce vrei? se răsti regina.

— Mi-aţi zis să vă anunţ când am ajuns la momentul...

— Bine, bine. Vin imediat!

Generalul se retrase plin de umilinţă.

Jennesta se întoarse la chipul schimonosit al lui Adpar.

— Lasă că mai auzi tu de mine!

Apoi vârî mâna în lichidul sângeriu şi rece şi-i alungă imaginea.

Se ridică în picioare şi merse la generalul ocupat cu plecăciunile.

Se aflau pe un deal de pe care vedeau un câmp de luptă. Lupta pe cale să înceapă nu avea să fie una măreaţă, căci cele două oşti nu aveau decât o mie de războinici fiecare, dar se dădea pentru o chestiune de importanţă strategică.

Oastea reginei era formată din Mani, pitici şi orci. Cei din urmă erau coloana vertebrală. Oastea potrivnică era alcătuită aproape exclusiv din Uni şi din foarte puţini pitici.

— Sunt gata, îi spuse Jennesta lui Mersadion. Pregăteşte apărarea.

Generalul spintecă aerul cu mâna. Un rând de orci gornişti, aflaţi ceva mai sus pe deal, se întoarseră cu spatele la câmpul de luptă şi suflară în goarne. Mersadion îşi acoperi ochii.

Auzind semnalul, soldaţii Jennestei îşi acoperiră şi ei ochii, spre uluirea duşmanilor Uni.

Regina ridică mâinile şi rosti un descântec. Apoi băgă mâna în mantie şi scoase un obiect care aducea cu un giuvaier foarte mare. Piatra cu mai multe feţe, cât un pumn, începu să scânteieze. În interiorul ei roiau miriade de culori.

O aruncă în aer.

Jennesta nu-şi folosi decât puterile obişnuite, dar giuvaierul bizar, de dimensiuni neobişnuite, se înălţa tot mai mult, uşor ca o pană purtată de vânt. Îl văzură mulţi din armata duşmană cum pâlpâie în lumina slabă a soarelui şi îl urmăriră fascinaţi. Regina sesiză că printre războinicii potrivnici câţiva îşi feriră ochii, copiindu-i mişcarea, întotdeauna se găseau doi-trei mai răsăriţi decât turma. Dar prea puţini.

Giuvaierul se ridica leneş, în linie dreaptă, un punct strălucitor care concentra lumină.

Pe urmă explodă. Bubuitura răsună mai puternic decât o sută de tunete.

Explozia intensă de lumină ţinu doar o clipă. Nici nu se stinse bine când începură urletele de pe câmp. Duşmanii se

clătinau panicaţi, cu mâna la ochi, scăpau armele şi se ciocneau unii de alţii.

Goarnele sunară a doua oară. Ostaşii Jennestei îşi descoperiră ochii şi se aruncară asupra duşmanilor.

Mersadion stătea lângă regină.

— O completare utilă la armele noastre, spuse ea, muniţia optică.

Zbieretele celor orbi şi neputincioşi ajungeau până la urechile lor.

— N-o putem folosi prea des, din păcate. O să înveţe să se ferească de ea. În plus, te seacă de puteri. Îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase. Adu-mi calul.

Generalul fugi să-i îndeplinească ordinul.

Jos, pe câmp, măcelul ajunsese la momentul culminant. Era mulţumită, dar nu asta o preocupa pe ea acum.

Gândul îi stătea numai la Jderi.

22

Zilele următoare se scurseră fără nici un incident.

Numai starea lui Haskeer îi îngrijora. Trecea de la perioade de exaltare la depresie şi deseori spunea lucruri greu de înţeles. Alfray îi asigură pe Jderi că tovarăşul lor nu se însănătoşise complet după boala de care scăpau numai cei norocoşi din rasele străvechi şi că trebuia să-şi revină complet cât de curând.

Dar uitară toţi de sergent când, în seara celei de-a treia zi, ajunseră la Scratch.

Ţinutul trolilor se afla în mijlocul Marii Câmpii, înspăimântător de aproape, dar terenul era foarte diferit de împrejurimile bogate în vegetaţie. Păşunile nemărginite făcură loc tufărişului, repede înlocuit de un peisaj dominat de roci, nu de pământ.

Aşezarea propriu-zisă era anunţată de ridicături de pământ crestate. La o cercetare mai atentă, se dovedi că erau din piatră. Parcă munţii fuseseră acoperiţi de pământ aproape până la vârf şi numai piscurile rămăseseră vizibile.

Ceea ce ştiau orcii, de fapt ceea ce ştia toată lumea, era că acţiunea apei, pe lângă mineritul trolilor, transformase solul poros de dedesubt într-un labirint de tuneluri şi caverne. Nimeni nu ştia ce se afla în ele. Dintre puţinii curajoşi care intraseră în ele, şi mai puţini se întorseseră să povestească şi altora cele văzute acolo.

— Oare cât a trecut de când s-a dat ultimul atac armat asupra locului? se întrebă Stryke.

— Nu ştiu, recunoscu Coilla. Deşi aş pune rămăşag că atacatorii erau mult mai puternici decât o trupă de războinici epuizaţi.

— Kimball Hobrow crede că e capabil să întreprindă un asemenea atac.

— În cazul lui, e imposibil să-l pornească fără cel puţin o mică armată. Noi nu suntem decât puţin peste douăzeci.

— Ştiu, puţini la număr, dar cu experienţă, arme suficiente, ambiţie...

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, Stryke, zâmbi Coilla. Nu că mă dau în vânt după situaţiile când nu pot sta în aer liber. Se uită la terenul pietros pe care înaintau anevoie. Vorbele tale vor avea greutate numai dacă găsim o cale să intrăm în Scratch.

— Se zvoneşte că ar exista intrări secrete. Şansele să dăm peste una dintre ele sunt mici. Dar se pare că există şi o intrare principală. Ar fi un început.

— Oare n-ar ţine-o şi pe ea ascunsă?

— Poate că nu e nevoie. O păzesc bine şi, mai important, reputaţia ţinutului îi ţine pe mulţi la distanţă.

— Aşa este! Priveşte!

Coilla arătă spre un bloc de piatră. Faţada era toată neagră, mai întunecată decât plăcile ieşite în afară din jurul ei. Stryke îşi focaliză privirea şi văzu că era o deschizătură.

Se apropiară de ea cu multă prudenţă.

Semăna cu o gură de peşteră, nu foarte mare, poate cât o fermă modestă. Părea goală, dar nu puteau fi siguri, pentru că nu vedeau înăuntru din cauza beznei.

— Stai puţin, spuse Coilla. Am o idee.

Scoase de la cingătoare o piatră de amnar şi o cârpă de lustruit cuţite. Aprinse un foc şi, de la el, cârpa răsucită, care dădea suficientă lumină ca să vadă la câţiva paşi. Trecură prin deschizătură.

— Cred că nu-i decât o gaură în stâncă, remarcă Stryke.

Din întâmplare, Coilla se uită în jos.

— Stai! şuieră ea, apucându-l de braţ. Îşi auzi ecoul. Priveşte.

La doar trei paşi în faţă se deschidea o groapă în pământ. Se furişară până la ea şi se uitară înăuntru, dar nu văzură nimic. Coilla aruncă făclia improvizată. Alunecă până când deveni un punctuleţ luminos, apoi dispăru.

— Poate-i fără fund, presupuse ea.

— Mă îndoiesc. În orice caz, dacă ceilalţi cercetaşi nu vin cu soluţii mai bune, poate că asta e singura noastră cale de a intra. Hai să ne întoarcem.

Greever Aulay îşi pipăi peticul de pe ochi.

— Întotdeauna mă doare când sunt nemernicii ăştia prin preajmă, se plânse el.

Lekmann râse batjocoritor.

Aulay se încruntă.

— N-ai decât să râzi. Dar m-a durut ca naiba în palatul Jennestei, cu orcii ăia mişunând peste tot.

— Ce părere ai, Jabez? întrebă Lekmann. Oare băiatul are un detector de orci în loc de ochi?

— Nuuu, răspunse Blaan. Aşa crede el, de când i l-a scos un orc.

— Habar n-aveţi despre ce vorbiţi, nici unul dintre voi, bodogăni Aulay. Şi nu-mi mai spune „băiat”, Micah.

Lăsaseră Trinity mult în urmă. Nu intraseră în aşezarea Uni. Nu erau atât de nechibzuiţi. Dar aflaseră de la femeile care lucrau pe ogoare şi cărora le spuseseră că sunt domni Uni că Jderii trecuseră pe acolo.

Se pare că se produsese un incident. Dar când Lekmann încercase să afle exact ce se întâmplase, femeile îşi puseseră lacăt la gură. Nu aflaseră decât că orcii făcuseră ceva destul de rău ca să pornească după ei jumătate din locuitorii oraşului şi să-i urmărească până la Golful Calyparr. Asta însemna că Jderii nu erau aliaţi cu Uni. Vânătorilor de recompense însă nu le păsa. Pe ei îi interesa doar să pună mâna pe relicvă şi pe atâtea căpăţâni de renegaţi câte puteau duce în spate, ca să-şi primească răsplata.

Aşa că porniră şi ei spre Calyparr, în speranţa că vor lua urma Jderilor. Dar rătăceau deja de o zi întreagă pe malul apei şi nu văzuseră nici urmă de proscrişi.

— Mă gândesc c-o să-i găsim prin părţile astea, spuse Blaan.

— Lasă-mă pe mine să gândesc, îl sfătui Lekmann. Gânditul n-a fost niciodată punctul tău forte.

— Poate are dreptate, Micah, rosti Aulay. Şi dacă au fost aici, au plecat de mult.

— Aha, deci până la urmă ochiul ăla al tău nu-i atât de sigur, îl zeflemisi Lekmann.

Discuţia se încheie rapid când ajunseră la un pâlc de copaci.

Lekmann căscă ochii.

— Ce avem noi aici?

La marginea drumului se ridica o tabără improvizată, demnă de milă, populată de un grup pestriţ de femei, copii şi bătrâni. Arătau toţi cu un picior în groapă.

— Nu văd nici un bărbat, observă Aulay. Nici unul care să ne dea bătaie de cap, în orice caz.

La vederea călăreţilor oamenii începură să se agite.

O femeie se depărtă de grup şi ieşi în faţă. Avea haina murdară şi-şi ţinea părul blond strâns în coadă, pe spate. Lui Lekmann i se păru puţin cam obraznică.

Femeia se uită la cei trei bărbaţi cu înfăţişare stranie. Unul înalt, sfrijit, cu cicatrice. Unul scund, cu trăsături

aspre, cu un petic pe ochi. Şi unul chel, solid cât o umblătoare din cărămidă. Lekmann o întâmpină cu un zâmbet viclean.

— Bună ziua.

— Cine sunteţi? întrebă femeia, suspicioasă. Ce vreţi?

— N-aveţi de ce să vă temeţi, doamnă. Noi vrem să ne vedem de drum. Se uită la grupul de oameni din spate. De fapt, avem foarte multe în comun.

— Şi voi sunteţi Mani?

Asta voia Lekmann să audă.

— Da, doamnă. Oameni buni, care trăiesc cu frica zeilor, ca voi.

Femeia păru uşurată, dar nu foarte convinsă. Lekmann scoase piciorul din scara şeii.

— Vă supăraţi dacă descălecăm?

— Nu vă pot opri.

Coborî de pe cal cu mişcări lente, ca să nu-i sperie pe oameni. Aulay şi Blaan îi urmară exemplul. Lekmann îşi întinse oasele.

— Călărim de ceva vreme. Ne prinde bine o pauză.

— Să nu ne consideraţi neospitalieri, îi spuse femeia, dar nu avem nici mâncare, nici apă de dat.

— Nu-i nimic. Se vede că v-a părăsit norocul. Aţi plecat de mult la drum?

— Parcă de-o viaţă.

— De unde veniţi?

— Din Crângul Doamnei. E agitaţie mare acolo.

— Peste tot e agitaţie, doamnă. Trăim vremuri tulburi, ăsta-i adevărul.

Femeia se uită la Blaan şi Aulay.

— Prietenii tăi nu sunt prea vorbăreţi.

— Aşa-s ei, taciturni. Multe fac, puţine vorbesc, am putea spune. Dar să nu ne lungim şi noi cu vorba. Ne-am oprit pentru că speram să ne puteţi ajuta.

— Aşa cum am spus, nu avem...

— Nu, nu în felul ăsta. Ştiţi... noi căutăm... anumite trupe şi, cum tot sunteţi pe drum de atâta timp, ne-am gândit că v-aţi întâlnit cu ele.

— Am văzut foarte mulţi oameni în călătoria noastră.

— Nu mă refer la oameni. La o trupă de rase străvechi.

Pe chipul femeii trecu o nouă undă de suspiciune.

— Ce fel de rasă?

— Orci.

Lekmann avu impresia că nimerise exact la ţintă. Femeia parcă-şi trase o perdea peste ochi.

— Păi, nu-mi aduc...

— Ba da, mami!

Vânătorii de recompense se întoarseră şi văzură o fetiţă apropiindu-se cu paşi repezi.

— Oamenii ăia caraghioşi cu desene pe faţă, spuse ea. Vorbea pe nas, ca şi când era răcită. Îţi aminteşti?

Lekmann ştiu că dăduseră lovitura.

— A, da. Femeia se forţă să vorbească pe un ton normal. Am întâlnit un grup de orci, acum vreo două zile. Au trecut repede pe lângă noi. Cred că se grăbeau.

Lekmann se pregătea să mai pună o întrebare, dar fetiţa veni lângă el.

— Eşti prietenul lor? îl întrebă, trăgându-şi nasul.

— Nu acum! se răsti el, enervat de întrerupere.

Fetiţa se dădu înapoi, îngrozită, şi fugi la mama ei, s-o apere. Reacţia lui Lekmann o făcu pe femeie şi mai prudentă. Pe chip îi apăru o expresie sfidătoare. Încordarea îi cuprinse şi pe ceilalţi Mani, dar vânătorul de recompense nu-i consideră un motiv de îngrijorare, aşa că nu le dădu atenţie.

Renunţă la tonul prietenos:

— Ştii unde s-au dus orcii ăştia?

— De unde să ştiu?

Acum li se punea de-a curmezişul. Păcat.

— Dar de ce vreţi să daţi de ei?

— Sunt la mijloc treburi neterminate.

— Sigur nu sunteţi Uni?

Lekmann scoase un rânjet care-l făcu să semene cu un şobolan.

— Nu suntem Uni, poţi fi sigură.

Aulay şi Blaan începură să râdă cu hohote respingătoare.

Femeia se alarmă.

— Cine sunteţi?

— Nişte călători care vor să plece la drum imediat ce au aflat o informaţie. Se uită în jur cu ochi vicleni. Poate că bărbaţii voştri ştiu unde s-au dus orcii.

— Sunt... sunt plecaţi la vânătoare.

— Nu prea cred, doamnă. Nu cred că-i nici un bărbat printre voi. Se uită la tovarăşii ei. Cel puţin nici unul tânăr şi în putere. Ar fi rămas unul sau doi aici dacă ar fi fost.

— Sunt în apropiere şi trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. În glasul femeii se simţi o undă de disperare. Dacă nu vreţi să daţi de necaz...

— Nu te pricepi să minţi, doamnă. Se uită fix la copil. Hai să stăm de vorbă prieteneşte, nu vrei? Unde s-au dus orcii ăia?

Femeia îi citi intenţiile în ochi şi cedă.

— Bine. Au spus ceva despre Scratch.

— Ţinutul trolilor? De ce să se ducă acolo?

— De unde să ştiu?

— Nu se potriveşte. Eşti sigură că nu ţi-au spus şi altceva?

— Da. Copilul trase de fusta mamei şi începu să plângă. Nu te speria, draga mamei. Nu-i nimic.

— Nu cred că-mi spui tot ce ştii, spuse Lekmann, ameninţător. Poate că nici măcar nu s-au dus la Scratch, la urma urmei.

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Altceva nu ştiu.

— Păi, doamnă, cred că-ţi dai seama că trebuie să mă conving că nu minţi.

Făcu semn din cap către Blaan şi Aulay. Cei trei bărbaţi se apropiară de ea, înconjurând-o.

La plecare, Lekmann ştia sigur că femeia spusese adevărul.

Aşa cum vedea Stryke lucrurile, aveau nevoie de un plan cât se poate de simplu.

— Nu avem decât o singură şansă, cea a atacului direct. Intrăm, ne facem treaba şi plecăm.

— Sună bine, spuse Coilla. Dar gândeşte-te la dificultăţi. Mai întâi, cum intrăm. N-am găsit decât o singură cale, puţul din peşteră. Poate că nici nu duce în labirintul trolilor. Sau, dacă duce, poate că e foarte adânc.

— Avem funie destulă. Dacă ne mai trebuie, împletim nişte plante agăţătoare.

— În regulă. Ai spus că după ce intrăm, ne facem treaba. Uşor de zis, foarte greu de făcut, Stryke. Nu ştim câţi kilometri are tunelul. Dacă au o stea – şi asta nu e decât o presupunere -, trebuie s-o găsim. Nu uitaţi, că, din câte ştim, acolo jos e-o beznă să-ţi bagi degetele în ochi. Trolii văd pe întuneric. Noi, nu.

— O să ne facem torţe.

— Ca să atragem atenţia asupra noastră. Pe terenul lor, e un dezavantaj.

— Nu câtă vreme ştim să mânuim sabia.

— În sfârşit, cum ieşim? îşi duse Coilla întrebările până la capăt. Păi, e de la sine înţeles, nu? Presupui că ieşim noi cumva.

— Am mai riscat şi altă dată, Coilla, şi n-am de gând să mă împiedic acum de asta.

Coilla scoase un oftat de resemnare.

— Ştiu că n-ai de gând. Eşti hotărât să mergi până la capăt.

— Ştii că sunt. Dar n-o să-i iau cu mine pe cei care nu vor să vină.

— Nu despre asta-i vorba. Pe mine mă îngrijorează *cum* o să procedăm. Atacul nu e întotdeauna o soluţie, să ştii.

— Dar uneori este. Dacă n-ai tu o soluţie mai bună.

— Tocmai asta e, fir-ai să fii! N-am.

— Ştiu că eşti îngrijorată pentru că putem da greş în multe situaţii. Şi eu sunt. Aşa că o să ne luăm mai mult timp ca să punem lucrurile la punct.

— Nu prea mult, interveni Alfray. Cum rămâne cu Hobrow?

— L-am făcut arşice. Nu cred c-o să vină prea curând aici, asta dacă o să vină.

— Nu e numai Hobrow. Din câte ştim, toată lumea e pe urmele noastre. Iar ţintele în mişcare sunt cel mai greu de nimerit.

— Garantat. Dar ţintele care ripostează sunt lăsate în pace.

— Nu şi când toată ţara le vrea capetele.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că o să ne luăm mai mult timp, Stryke? întrebă Coilla. Cât anume?

Stryke ridică ochii şi văzu că soarele era la asfinţit.

— Mai e puţin şi se întunecă. Am putea petrece ziua de mâine încercând să descoperim o altă cale de intrare. Numai că trebuie să căutăm bine, pe porţiuni. Dacă găsim una potrivită, ne folosim de ea. Dacă nu, ne rămâne intrarea din peşteră.

— Ceea ce credem noi că e o intrare, îl corectă Coilla.

— Stryke, nu vreau să pun paie pe foc, vorbi Jup, dar *dacă* e o stea acolo înăuntru şi *dacă* reuşim să punem mâna pe ea... ce facem după aceea?

— Sperам să nu-mi pună nimeni întrebarea asta.

Alfray îl susţinu pe Jup.

— Ba trebuie să ţi-o pună cineva. Altfel de ce să mergem mai departe?

— Mergem mai departe pentru că... ei, bine, pentru că ce altceva avem de făcut? Suntem orci. Avem nevoie de un scop. Ştiţi asta.

— Dacă o ducem ca până acum, dacă judecăm logic şi presupunem că scăpăm întregi din Scratch, ne trebuie un plan ca să găsim şi celelalte stele, opină Coilla.

— Până acum am avut noroc, spuse Jup. N-o să fie aşa o veşnicie.

— Norocul ni-l facem singuri, declară Stryke.

Coillei îi veni o idee.

— Mă gândeam că, dacă iese din discuţie ideea de a duce tratative cu Jennesta...

— În ce mă priveşte, o întrerupse Stryke, iese clar din discuţie.

— Atunci poate ajungem la o înţelegere cu altcineva.

— Cu cine?

— Nu ştiu! Mă agăţ de un fir de pai, Stryke, ca voi toţi. Mă gândesc că, dacă nu vom putea găsi toate cinci stelele, atunci restul nu ne sunt de nici un folos. Pe când un purcoi de bani ne-ar face viaţa mai uşoară.

— Stelele înseamnă putere. O putere care s-ar putea să facă mult bine orcilor şi tuturor raselor străvechi. Nu vreau s-o scap din mână aşa uşor. În ce priveşte banii, ai uitat de cristale. Putem lua bani frumoşi şi pe o cantitate foarte mică.

— Apropo, cum rămâne cu cristalul? întrebă Alfray. Te-ai gândit cum ar trebui împărţit?

— Mi-am zis că deocamdată e bine să rămână proprietatea tuturor, spre binele general al trupei. Are cineva vreo obiecţie?

Nimeni nu obiectă.

Haskeer, care se ţinuse la distanţă şi nu luase parte la discuţie, se apropie de ei. Avea aceeaşi expresie impasibilă cu care îi obişnuise.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Discutăm cum să intrăm în Scratch, îi răspunse Coilla.

Haskeer se lumină la faţă, străfulgerat de o idee.

— De ce nu stăm de vorbă cu trolii?

Se auzi un cor de râsete. Apoi îşi dădură seama că vorbea serios.

— Cum adică, să stăm de vorbă? îl întrebă Alfray.

— Gândiţi-vă ce bine ne-ar merge dacă trolii ar fi prietenii noştri.

Alfray rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Păi, de ce nu? Duşmanii noştri ne-ar putea deveni prieteni, în loc să ne batem cu ei tot timpul.

— Nu-mi vine să cred că spui asta, Haskeer, mărturisi Coilla.

— Ţi se pare ceva greşit?

— Ăăă... parcă nu eşti... *tu*.

Haskeer stătu puţin să se gândească.

— Bine, atunci hai să-i omorâm.

— Păi, noi asta ne-am şi gândit să facem, dacă suntem obligaţi.

Haskeer râse fericit.

— În regulă. Anunţaţi-mă când aveţi nevoie de mine. Mă duc să-mi hrănesc calul.

Se întoarse şi plecă.

— Ce *naiba*! exclamă Jup.

Coilla scutură din cap.

— E dus cu pluta rău în ultima vreme.

— Tot mai zici c-o să-şi revină, Alfray? întrebă Stryke.

— Nu se grăbeşte deloc, recunosc. Dar am mai văzut asemenea comportamente la soldaţii care au avut febră mare. Sau când fac pneumonie; ştiţi ce-i asta, apă la plămâni. Foarte mulţi trăiesc ca în transă câteva zile şi se poartă ciudat.

— Ciudat! exclamă Coilla. Mai ciudat de-atât n-o să se poarte niciodată!

— Nu ştiu dacă să mă îngrijorez sau să mulţumesc zeilor pentru starea lui de acum, mărturisi Jup.

— Măcar nu te mai hărţuieşte pe tine, iar noi nu mai avem parte de mormăielile lui necontenite.

— Tu zici că se poartă aşa din pricina bolii, Alfray, spuse Stryke. E posibil să fie şi alte cauze? Crezi că a primit o lovitură la cap de care noi nu ştim?

— Nu se vede nici o urmă de aşa ceva. E posibil să fi încasat vreuna, dar ar trebui să se vadă ceva. Nu sunt specialist în răni la cap, Stryke, dar, ca şi tine, ştiu că, în urma lor, orcii fac şi spun numai ciudăţenii.

— Pare inofensiv, dar staţi cu ochii pe el, toată lumea.

— Nu-i dai voie să ia parte la misiune, nu? vru să afle Coilla.

— Nu, ar fi o povară. O să rămână pe loc, împreună cu unul sau doi soldaţi, ca să păzească tabăra. Ca să nu mai pomenesc de cristal. Cred că ar fi bine să stai şi tu cu ei, Coilla.

— Vrei să spui că şi *eu* aş fi o povară?

— Sigur că nu. Dar nu-ţi plac spaţiile închise, ai zis-o de mai multe ori, şi trebuie să las de pază pe cineva de încredere. Pentru că nu voi lua stelele cu mine. E un risc prea mare. Ai tu grijă de ele până ne întoarcem. Îi văzu expresia de pe chip. Bine, bine, m-am gândit şi eu că *dacă* nu ne întoarcem, vei duce tu misiunea noastră până la capăt, ca să zic aşa.

— Singură?

— Cu Haskeer, rânji Jup.

— Ha, ha, făcu ea, ţintuindu-l cu privirea.

Se uitară toţi la Haskeer. Sergentul îşi mângâia calul şi-l hrănea din palmă.

23

Domnul îşi vărsase mânia pe pământ. Kimball Hobrow nu mai avea nici o îndoială.

Pornit în căutarea necredincioşilor, neoamenii aceia bandiţi care furaseră ce-i aparţinea lui, ajunsese şi pe malurile Golfului Calyparr, urmat de peste douăzeci de adepţi. Acum, la lăsarea nopţii, în faţa ochilor li se desfăşura scena unui masacru: douăsprezece cadavre de oameni, majoritatea femei şi copii, zăceau pe o bucată de pământ la marginea drumului negustorilor.

Hobrow îi recunoscu după îmbrăcăminte. Deloc modestă, viu colorată, îndemna la plăceri şi la desfrânare. Le ştia felul: blasfematori, cei ce se abăteau de la calea cea dreaptă. Adepţi nefericiţi ai prădătorilor Mani.

Se plimba printre cadavre urmat de un grup de custozi. Nu lăsa să se vadă dacă urmele măcelului, membrele încâlcite şi carnea sfâşiată aveau vreun efect asupra lui.

— Luaţi seama, recită el. Aceste suflete s-au abătut de la singura cale adevărată. Au îmbrăţişat păgânismul vulgar al raselor impure şi Domnul i-a pedepsit. Ironia, fraţilor, e că S-a folosit de ne-oameni ca mijloace ale răzbunării Sale. S-au culcat cu şarpele, iar şarpele i-a mâncat. Aşa le trebuie.

Îşi continuă inspecţia, studiind feţele morţilor şi gravitatea rănilor.

— Braţul Atotputernicului e lung, iar mânia Lui nu cunoaşte limite, tună el. Îi loveşte pe necredincioşi, după cum îi răsplăteşte pe aleşii Lui.

Un custode îl strigă din partea cealaltă a scenei măcelului. Se duse la el.

— Ce este, Calvert?

— Asta mai trăieşte, stăpâne. Arătă spre o femeie.

Victima avea păr blond şi lung, împletit. Era plină de sânge pe piept şi de-abia mai răsufla. Nu mai avea mult de trăit.

Hobrow îngenunche lângă ea. Femeia îl văzu ca prin ceaţă şi încercă să spună ceva, dar de pe buzele ei tremurătoare nu ieşi nici un cuvânt.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Vorbeşte, copila mea. Mărturiseşte-ţi păcatele şi uşurează-ţi sufletul.

— Ei... ei...

— Cine?

— Au venit... şi...

— Ei? Vrei să spui, orcii?

— *Orcii*. Ochii i se luminară o clipă. *Da... orcii*.

— Ei v-au făcut asta?

— Orcii... au venit...

Custozii se adunaseră în jurul ei.

— Vedeţi? li se adresă Hobrow. Nici un om nu e în siguranţă din cauza blestematelor de rase ne-omeneşti, nici măcar cei destul de naivi ca să le ia partea. Se întoarse spre muribundă. Unde s-au dus?

— Orcii...

— Da orcii. Vorbea încet şi răspicat. Ştii unde s-au dus?

Femeia nu răspunse. Hobrow o prinse de mână şi o strânse.

— Unde s-au dus? repetă el.

— Scr... Scratch...

— Doamne!

Îi dădu drumul la mână şi se ridică. Femeia o întinse din nou, dar el o ignoră şi-o lăsă să cadă, moale.

— Pe cai! tună el. Patimi mesianice îi ardeau în priviri. Viermii pe care îi căutăm sunt aliaţi cu alţii de teapa lor. Pornim într-o cruciadă, fraţilor!

Ţâşniră spre cai, molipsiţi de febra lui.

— Ne vom răzbuna! jură Hobrow. Domnul ne va călăuzi şi ne va apăra!

Jderii petrecură toată ziua căutând o altă cale de a pătrunde în Scratch. Dacă exista, era prea bine ascunsă ca s-o găsească. Dar nu se întâlniră cu trolii, aşa cum se temuseră. Măcar de asta avură noroc.

Stryke hotărî că vor pătrunde în labirint prin intrarea principală, cum îi ziceau ei, la prima geană de lumină. Acum că se lăsase noaptea, nu mai aveau ce face decât să aştepte zorii. Unii susţineau că trolii ies la suprafaţă la adăpostul întunericului, aşa că dublară gărzile şi-şi ţinură armele la îndemână.

Alfray sugeră să li se împartă puţin cristal. Stryke nu se opuse, cu condiţia să nu ia prea mult, iar gărzile să nu primească deloc. Nici el nu luă, ci întinse o pătură la

marginea taberei şi se culcă pe ea ca să gândească şi să-şi pună la punct planurile.

Prin mantia străvezie a amurgului se zăreau stelele, mai clare şi mai luminoase decât le văzuse el vreodată.

Stătea în picioare, la marginea unei stânci.

De partea cealaltă, la o aruncătură zdravănă de lance, se înălţa un alt zid abrupt de stâncă. Zări copaci înalţi şi drepţi. Îl despărţea de ei un canion fără fund. Jos de tot, gâlgâia un râu înspumat, lovindu-se în calea lui de bolovani şi ridicând vapori de ceaţă transparentă. Canalul de piatră se întindea la stânga şi la dreapta, cât vedea cu ochii.

Cele două stânci erau unite de un pod care se clătina uşor, construit din funie solidă şi frânghie împletită, cu scânduri de lemn pe care să calci.

Pentru că îl vedea în faţa lui, şi nu din alt motiv, păşi pe el şi începu să-l traverseze.

Departe de adăpostul stâncii, un vânt aspru gonea căldura plăcută a sfârşitului de seară. Aducea cu el o perdea delicată de stropi din torentul de dedesubt. I se făcu frig. Mergea încet, bucurându-se de peisajul superb şi inspirând adânc aerul proaspăt.

Străbătuse, poate, o treime din drum, când văzu că din partea opusă se apropia cineva. Nu-i distinse chipul, dar îi observă pasul hotărât şi încrezător. Continuă şi el să meargă, fără să slăbească ritmul.

În curând, celălalt călător se apropie destul ca să-l recunoască.

Era fata cu care se mai întâlnise aici, oriunde ar fi fost acel aici.

Purta aceeaşi pălărie cu pană roşie, iar sabia o ţinea pe spate. Vârful mânerului se vedea pe după umeri. Puse încet mâna pe funia din partea ei.

Se recunoscură în acelaşi timp. Ea zâmbi şi primi zâmbetul lui ca răspuns.

Se întâlniră la mijlocul podului.

— Drumurile noastre se încrucişează din nou, spuse ea. Bun găsit.

El simţi acelaşi fior care-l străbătuse şi la primele întâlniri.

— Bun găsit, salută la rândul lui.

— Eşti o apariţie ciudată pentru un orc.

— Cum aşa?

— Vii şi pleci învăluit în mister.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine.

— Nu-i adevărat. Eu sunt întotdeauna aici. Tu eşti cel care apare şi dispare ca fuioarele de ceaţă de pe râu. Unde te duci?

— Nicăieri. Adică... explorez, cred. Tu?

— Eu mă duc unde-mi cere viaţa.

— Dar ţii sabia în aşa fel încât s-o scoţi cât mai repede.

Fata se uită la arma lui, care-i atârna la cingătoare.

— Tu, nu. E mai bine cum fac eu.

— În ţinutul meu, sabia se ţinea aşa cum o ţii tu, cel puţin când călătoreai în locuri sigure. Dar asta a fost demult.

— Nu ameninţ pe nimeni şi călătoresc cum îmi place, fără să fiu în pericol. Acolo de unde vii tu nu e la fel?

— Nu.

— Atunci tărâmul tău trebuie să fie într-adevăr trist. Să nu te superi că am zis asta.

— Nu mă supăr. Ai spus adevărul.

— Poate că ar trebui să vii aici şi să-ţi aşezi tabăra.

Nu era sigur dacă vorbele ei erau o invitaţie.

— Ar fi frumos, îi răspunse. Aş vrea să pot veni.

— Te împiedică ceva?

— Nu ştiu cum să ajung aici.

Fata râse.

— De la tine oricând mă pot aştepta la ghicitori. Cum nu ştii unde e, când eşti aici?

— Nici eu nu înţeleg mai multe decât tine. Îşi întoarse privirea de la ea şi se uită la râul vijelios. Nu ştiu cum am

ajuns aici, aşa cum nici râul nu ştie unde se varsă. Ba ştiu chiar mai puţin decât el, pentru că el întotdeauna s-a vărsat în ocean şi e veşnic.

Fata veni mai aproape de el.

— Şi noi suntem veşnici. Curgem odată cu râul vieţii. Băgă apoi mâna în buzunar şi scoase două pietricele rotunde şi netede. Le-am luat de pe malul râului. Le lăsă din palmă şi se uită cum alunecă. Acum sunt iarăşi una cu apa, aşa cum tu şi cu mine suntem una cu râul timpului. Nu-ţi dai seama ce potrivită e întâlnirea noastră de pe pod?

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Nu?

— Adică ştiu că vorbele tale sunt adevărate, dar înţelesul lor îmi scapă.

— Atunci caută mai departe şi le vei înţelege.

— Cum să fac asta?

— Renunţând să mai încerci.

— Acum cine vorbeşte în ghicitori?

— Adevărul e simplu. Noi suntem cei care alegem să-l vedem ca pe-o ghicitoare. Vei ajunge şi tu să înţelegi.

— Când?

— Când îţi vei pune întrebarea. Fii răbdător, străine. Fata zâmbi. Tot străin îţi spun. Nu ştiu cum te cheamă.

— Nici eu pe tine.

— Dar cum te cheamă?

— Stryke.

— Stryke. Un nume puternic. Ţi se potriveşte. Da... Stryke, repetă ea, savurându-i dulceaţa.

— Stryke. Stryke! *Stryke*!

Îl scutura cineva.

— Hă? Hm? Cum... cum te cheamă pe *tine*?

— Sunt eu, Coilla. Cine-ai crezut că e? Revino-ţi, Stryke!

Clipi şi cercetă împrejurimile. Începea să se trezească. Se crăpa de ziuă. Erau la Scratch.

— Arăţi ciudat, Stryke. Te simţi bine?

— Da... da. A fost... un vis.

— Mi se pare că visezi cam mult în ultima vreme. Ai avut un coşmar, nu?

— Nu. Nici pe departe. A fost un vis, pur şi simplu.

Jennesta visa sânge şi foc, moarte şi distrugere, suferinţă şi disperare. Visa din ce e făcută pofta trupească şi ce învăţăminte tragi în urma ei.

Aşa cum îi stătea în obicei.

Se trezi în sanctuarul ei intim. Cadavrul mutilat al unui om de-abia devenit bărbat zăcea pe altarul purpuriu, printre rămăşiţele ritualului din noaptea anterioară. Îl ignoră, se ridică şi-şi înveli trupul gol într-o mantie de blană. Apoi încălţă o pereche de cizme înalte din piele.

Se lumina de ziuă şi avea treabă.

Când ieşi din cameră, gărzile luară poziţia de drepţi.

— Haideţi, le ordonă ea scurt.

Orcii o urmară. Îi conduse printr-un labirint de coridoare, pe şiruri de trepte din piatră până când ajunseră, în sfârşit, în aer liber, în zona de paradă din faţa castelului.

Acolo se aflau câteva sute de soldaţi orci din armata ei, aliniaţi regulamentar. Publicul, câtă frunză şi iarbă, era format din reprezentanţi ai fiecărui regiment. Era o metodă sigură de a răspândi ceea ce aveau să urmărească în toată oastea Jennestei.

Soldaţii stăteau cu faţa la un rug solid de lemn, înalt cât un copac mai mic. De el era legat un soldat orc. Vreascuri şi surcele i se ridicau până la talie.

Generalul Mersadion o întâmpină pe Jennesta cu o plecăciune.

— Suntem gata să începem, Maiestate.

— Să se citească verdictul.

Mersadion făcu un semn din cap unui căpitan orc. Acesta păşi în faţă şi ridică un pergament. Cu voce de stentor, calitate din cauza căreia trebuia acum să îndeplinească o sarcină de care se fereau toţi, începu:

— Din ordinul Maiestăţii Sale Imperiale, Regina Jennesta, se anunţă tuturor sentinţa dată de tribunalul militar în cazul lui Krekner, sergent din Oastea Imperială.

Toţi ochii se îndreptară spre cel legat de rug.

— Acuzaţiile aduse împotriva numitului Krekner sunt: prima, a încălcat voit un ordin dat de un ofiţer superior şi, a doua, încălcându-l, s-a dovedit laş în faţa duşmanului. Tribunalul a hotărât că se face vinovat de ambele crime şi îl condamnă să suporte pedeapsa care se dă în cazul lor.

Căpitanul înclină pergamentul. În piaţă nu se auzea nici musca.

Mersadion se adresă prizonierului:

— Ai dreptul la un ultim apel către regină. Vrei să ţi-l exerciţi?

— Da, răspunse Krekner.

Avea o voce categorică şi răsunătoare. Suporta suferinţa cu demnitate.

— Începe, îi spuse Mersadion.

Sergentul întoarse capul spre Jennesta.

— Nu am vrut să fiu lipsit de respect faţă de ordinele primite, doamnă. Numai că ni s-a spus să reluăm lupta când pe jos zăceau camarazii noştri răniţi, pe care i-am fi putut ajuta. N-am zăbovit decât atât cât a trebuit să opresc sângerarea unui semen de-al meu orc şi cred că i-am salvat viaţa. Apoi m-am supus ordinul de înaintare. L-am executat cu întârziere, nu l-am ignorat, şi cer să fiu iertat. Cred că sentinţa este nedreaptă în această privinţă.

A fost, probabil, cel mai lung şi, cu siguranţă, cel mai important discurs pe care îl ţinuse vreodată. Acum se uita nerăbdător la regină.

Ea îl ţinu încordat, pe el şi pe toată lumea, câteva secunde bune înainte de a vorbi. Îi făcea plăcere să se creadă că se gândea la iertare.

— Ordinele se dau pentru a fi executate, anunţă ea. Nu există excepţii, şi în nici un caz provocate de... *milă*. Rosti cuvântul de parcă îi era scârbă de el. Apelul este respins.

Sentinţa va fi dusă la îndeplinire. Fie ca soarta ta să rămână un exemplu pentru toţi.

Ridică mâna şi începu să recite o incantaţie. Orcul condamnat îşi făcu curaj.

Din vârful degetelor ei alunecă o rază de lumină orbitoare, se arcui în aer şi încălzi surcelele de la picioarele condamnatului. Lemnul se aprinse imediat. Flăcările galben-portocalii ţâşniră tot mai sus, flămânde.

Sergentul orc întâmpină moartea cu demnitate, dar la sfârşit nu-şi mai putu reţine ţipetele. Jennesta se uita impasibilă cum se zbătea în foc.

În mintea ei, victima era Stryke, comandantul Jderilor.

Jderii erau gata de plecare.

Stryke crezu că Haskeer va obiecta pentru că nu urma să ia parte la misiune. Se înşela. Sergentul primi vestea fără lamentări. Într-un fel, asta era mai îngrijorător decât scandalul cu care îi obişnuise.

Stryke îi trase deoparte pe Coilla, Alfray şi Jup şi le explică planul.

— Aşa cum ne-am înţeles, Coilla, tu rămâi la bază, cu Haskeer. I-am ordonat şi lui Reafdaw să rămână.

— Şi cristalul?

— Decât să fie împărţit în sacii legaţi la şa, am ordonat să fie strâns la un loc. Arătă spre grămada de saci de lângă armăsarii priponiţi. Poate îl urci tu pe doi cai. În felul ăsta, dacă trebuie să pleci în grabă, fără noi, economiseşti timp.

— Am înţeles. Stelele?

Stryke le scoase din buzunar.

— Uite-le aici. Ce faci cu ele dacă nu mai ieşim e treaba ta.

Coilla studie repede obiectele bizare, apoi le ascunse în sacul de la cingătoare.

— Dacă e să se întâmple aşa, sper să fii mulţumit de hotărârea mea. Zâmbiră amândoi. Dar care e planul de rezervă dacă nu vă întoarceţi?

— Nici unul care presupune să vii după noi. Ai înţeles?

— Da... veni răspunsul, ezitant.

— E un ordin. Eu zic că, dacă nu vom ieşi de acolo până mâine pe vremea asta, nici n-o să mai ieşim. Dacă se întâmplă asta, trebuie să plecaţi de-aici. Puteţi să vă gândiţi unde vreţi să mergeţi cât timp ne aşteptaţi.

— Numai zeii ştiu unde ne-am putea duce. Găsim noi un loc, la nevoie. Dar să nu ne daţi neapărat un motiv să-l căutăm, bine?

— O să ne străduim. E de la sine înţeles că, dacă vedeţi vreun trol înainte de limita stabilită de noi, nu înseamnă decât un singur lucru. O ştergeţi de-aici şi în cazul ăsta.

Coilla înclină din cap.

— Ce facem când ajungem acolo jos, Stryke? întrebă Alfray.

— Depinde. Altfel nu se poate. Nu ştim peste ce-o să dăm, nici dacă locul prin care-o să ne strecurăm e într-adevăr intrarea.

— O misiune oarbă. Nu-i bine.

— Nu, dar am mai dat piept cu trolii şi altă dată.

— Pe mine mă sperie gândul că, dacă se întâmplă ceva acolo jos, noi n-o să vedem absolut nimic, mărturisi Jup.

— Ai dreptate, trolii au avantajul întunericului. Dar o să luăm cu noi multe făclii. Câtă vreme le avem, putem să le facem faţă. Şi nu uitaţi de elementul-surpriză.

— E un risc al naibii de mare.

— Pentru asta ne-am antrenat, să ne asumăm riscuri. Sunt în stare să pun rămăşag că avem mai multă experienţă decât locuitorii de sub pământ.

— Să sperăm. N-ar trebui să plecăm?

— Ba da. Adunaţi degrabă soldaţii. Strângeţi frânghiile şi făcliile.

Jup şi Alfray plecară să execute ordinul.

— Vreau să vin cu voi până la intrare, spuse Coilla. Se poate?

— Vino. Dar nu zăbovi acolo. Vreau să te întorci aici ca să păzeşti tabăra şi cristalul.

Trupa îi lăsă în urmă pe Reafdaw şi pe Haskeer şi porni spre puţul din peşteră.

La lumina zilei, caverna părea şi mai întunecată, aşa că intrară cu multă atenţie. Aprinseră făcliile la marginea puţului.

— Luminaţi tunelul, ordonă imediat Stryke.

Doi soldaţi aruncară fiecare câte două torţe.

Se uitară cum alunecă. Spre deosebire de cârpa aruncată de Coilla prima oară, nu dispărură, ci aterizară pe ceva solid, deşi foarte departe.

— Măcar nu e atât de adânc să nu ne ajungă frânghia, observă Alfray.

Făcliile din puţ dădeau lumină, dar nu destulă ca să se vadă bine ce era acolo jos. Însă nu părea să fie nimic viu.

Câţiva soldaţi primiră sarcina să lege zdravăn capetele a trei funii de bolovanii şi de copacii din faţa peşterii.

— Coborâm repede şi în forţă, pentru cazul în care jos ne aşteaptă o capcană săltăreaţă.

Trupa se alinie pe trei rânduri, fiecare cu o funie. Aprinseră mai multe făclii şi le împărţiră. Unii soldaţi îşi strângeau cuţitele în dinţi. Coilla le ură noroc şi se retrase. Stryke făcu un semn din cap.

— Să mergem, spuse el, apucând o funie.

Păşi primul peste marginea puţului. Jderii coborâră repede după el în groapă.

24

Stryke dădu drumul funiei şi sări ultimii trei metri.

Scoase repede sabia. Jup ateriză lângă el şi-şi trase şi el sabia imediat. Ceilalţi soldaţi ajunseră şi ei de îndată şi cercetară locul din priviri.

Se aflau într-o încăpere rotundă, de trei ori mai largă decât puţul prin care tocmai coborâseră. Din ea plecau

două tuneluri, unul mai lat, drept înainte, altul, mai îngust, la stânga.

Era tăcută ca o criptă şi nu se zărea nici urmă de locuitori subterani. Se simţea un miros jilav.

— Şi acum? şopti Jup.

— Mai întâi ne asigurăm capul de pod, răspunse Stryke, apoi făcu semn către doi soldaţi. Liffin, Bhose, staţi aici şi păziţi ieşirea. Nu vă mişcaţi din loc până nu ne întoarcem sau până nu expiră termenul de aşteptare.

Cei doi răcani înclinară din cap şi trecură pe poziţie.

— Acum să vedem pe unde mergem, spuse Alfray, cu ochii la tuneluri.

— Crezi c-ar trebui să ne despărţim în două grupuri, căpitane? întrebă Jup.

— Nu, vreau să evităm cu orice preţ să ne separăm. Şi aşa suntem puţini.

— Atunci, cum facem, căpitane? Dăm cu banul?

— Eu cred că un tunel mai lat te conduce într-un loc mai important. Zic s-o luăm pe-acolo. Dar mai întâi să-l verificăm şi pe celălalt, ca să nu ne trezim cu surprize neplăcute.

Stryke îi trimise pe Kestix şi pe Jad să stea de pază la gura tunelului mai mare. Apoi îi chemă la el pe Hystykk, Noskaa, Calthmon şi Breggin. Ridică un colac de funie şi i-o puse ultimului în mână.

— Voi patru intraţi în tunel şi mergeţi cât se întinde frânghia. Dacă vi se pare că duce într-un loc interesant, unul dintre voi se întoarce şi ne anunţă. Dar nu riscaţi. La primul semn de pericol, vă întoarceţi aici.

Jup prinse funia de un capăt. Breggin şi-l prinse pe celălalt cu o buclă de încheietură, ridică făclia şi-i conduse pe ceilalţi trei în tunel.

Trupa aşteptă încordată să se desfăşoare fuma. Se încordă după câteva minute.

— Dar dacă au dat de belea şi nu se descurcă? se întrebă Alfray. Să mergem după ei?

— Nu, ne scutim de-o bătaie de cap, spuse Stryke. Hai să vedem ce se întâmplă.

Nu trebuiră să aştepte prea mult. Soldaţii se întoarseră destul de repede.

— Ei?

— Mai nimic, domnule căpitan, raportă Breggin. Tunelul e mult mai lung decât funia. N-am văzut nici un pasaj lateral.

— În regulă, atunci ne concentrăm pe celălalt tunel. Şi-o să lăsăm în urmă o funie, deşi n-o să fie de ajuns.

— Dar n-o să ne trădeze dacă dau trolii peste ea? se îngrijoră Jup.

— O trupă de soldaţi care se plimbă cu torţe se trădează oricum, nu crezi? Stryke se adresă apoi tuturor. Dacă dăm peste apărători, mai întâi loviţi şi apoi puneţi întrebări. Nu ne permitem să fim îndurători. Ţineţi aproape şi faceţi cât mai puţin zgomot.

După ce le atrase din nou atenţia lui Liffin şi Bhose să fie cu ochii în patru, intră în tunelul lat urmat de restul soldaţilor. Alfray mergea lângă el cu o făclie în mână.

Tunelul mergea drept, fără cotituri, deşi se înclina uşor. Pe măsură ce înaintau, Stryke simţi că scade temperatura. Un miros dezagreabil, de stătut, îi lovi nările. Merseră în acelaşi ritm cinci minute, dar bănui că-şi pierdea noţiunea timpului în lumea aceea tăcută, a beznei. Apoi ajunseră la un tunel lateral.

Era îngust, cât o uşă normală, iar intrarea lui, joasă. Pereţii erau igrasioşi şi murdari. Când îl luminară, văzură că podeaua se înclina aproape vertical. Cu o funie legată de mijloc şi cu o făclie în mână, un Jder coborî să vadă unde ducea.

Când îl traseră înapoi, soldatul le spuse:

— Se termină cu un puţ îngust, ca o fântână.

— Cred că e un canal pentru apa de ploaie, speculă Alfray. Prin el curge apa în caz de inundaţie.

— Deşteaptă idee, se arătă Stryke impresionat.

— Le-a trebuit multă vreme să-l sape într-un loc ca ăsta. Or fi trolii nişte sălbatici, dar nu sunt proşti. Să nu uităm lucrul ăsta.

Îşi reluară explorarea prin tunelul principal, care acum se înclina mai mult. După ce făcură douăzeci-treizeci de paşi, funia călăuzitoare se termină. O lăsară jos şi-şi văzură de drum. Mai trecură cinci minute, după socoteala strâmbă a lui Stryke, şi tunelul începu să se lărgească. Puţin mai departe, ajunseră la o încăpere şi se opriră.

Nu văzură şi nu auziră pe nimeni, aşa că intrară.

Nici nu păşiră bine înăuntru, că mai multe siluete se năpustiră asupra lor din umbră.

Jderii trecură şi ei la atac, deşi agresorii lor erau numai pe jumătate vizibili la lumina făcliilor. Lupta se dădea peste tot. Se auzeau doar zdrăngănit de săbii, icnete la ridicarea armelor şi, din când în când, ţipete.

O siluetă cu mişcări iuţi, care abia se vedea, veni spre Stryke. O atacă. Silueta pară. Lovi şi rată a doua oară. Norocul fu de partea lui şi văzu cum sclipeşte lama îndreptată spre gâtul lui. Se feri. Oţelul îi şuieră deasupra capului.

Stryke plonjă în faţă cu sabia înainte. Străpunse carnea moale şi duşmanul se prăbuşi. Se întoarse ca să atace altă umbră agresivă.

Lângă el, Alfray şi Jup se luptau aprig cu propriii adversari. Piticul sfărâmă un craniu. Alfray înfipse făclia aprinsă în figura unui trol, făcându-l să scoată un ţipăt înfiorător. Îl opri scurt, împungând trolul cu sabia.

Nu mai era nici un duşman de înfrânt. Lupta fusese scurtă şi violentă. Jderii învinseseră, deşi trolii vedeau pe întuneric.

Stryke aruncă o privire în jur. Mai era un pasaj în peretele opus al încăperii.

— Păziţi pasajul ăla! strigă el.

Câţiva soldaţi fugiră şi se uitară în el, cu săbiile gata de atac.

— E cineva mort? întrebă căpitanul. Vreun rănit?

Nimeni nu avea răni grave.

— Am avut noroc, gâfâi Alfray.

— Da, dar numai pentru că am fost mai mulţi ca ei, cred. Lucrurile se puteau termina şi invers. Hai să vedem ce avem aici.

Stryke luă făclia lui Alfray şi lumină cadavrele de pe podea.

Trolul era scund, musculos şi cu trupul acoperit de blană cenuşie. Cum era de aşteptat, avea constituţia şi pielea tipice pentru rasele subterane. Pieptul umflat era consecinţa traiului în condiţii de aer rarefiat, la mare adâncime. Braţele şi picioarele crescuseră prea lungi faţă de corp. Mâinile, puternice, aveau degete groase şi gheare lungi, din cauza scormonitului în pământ.

Deşi mort, rămăsese cu ochii deschişi. Se adaptaseră la întuneric şi crescuseră mult mai mari decât celelalte rase. Orbitele negre, ca de porc, erau imense. Nasul, umflat şi moale, ca la câine.

În contrast cu aspectul spălăcit al blănii şi bărbii, pe cap crescuse o claie de păr în nuanţele unei culori primare. Din câte se vedea în semiîntuneric, era portocaliu-închis spre ruginiu.

— N-ai vrea să te ciocneşti de creatura asta pe întuneric, nu-i aşa? întrebă Jup pe ton ironic.

— Hai să ne vedem de drum, spuse Stryke.

Intrară în tunel cu mai multă precauţie.

Pasajul cotea brusc la dreapta, apoi mergea iarăşi drept. Trecură pe lângă două odăi laterale, mici şi goale. Apoi tunelul se îngustă atât de tare că fură nevoiţi să meargă în şir indian. După vreo zece metri ajunseră într-o zonă cu pereţi şi tavan protejaţi de trunchiuri de copaci şi fixaţi cu grinzi de lemn.

Stryke şi Alfray mergeau puţin înaintea celorlalţi. Ajunseră la o scândură groasă, ieşită în afară. Medicul fu

primul care trecu pe lângă ea, strecurându-se cu torţa ridicată.

Până să-şi dea seama că scândura masca un tunel, o depăşise deja.

Era prea târziu.

Un trol sări pe el din umbră. Trupul lui păros şi scârbos îl aruncă în sus. Alfray scăpă făclia din mână.

Stryke acţionă imediat, năpustindu-se asupra trolului care săltă doi paşi ca să se ferească de sabia lui. Apoi ţâşni în faţă şi se lansă într-o ploaie de lovituri pe care Stryke, la strâmtoare, cu greu reuşi să le pareze.

Spaţiul era atât de îngust că Jderii nu se puteau apropia suficient ca să-l ajute. Priviră neputincioşi la schimbul de lovituri grele dintre orc şi trol.

Stryke încercă un atac la pieptul creaturii. Cu o repeziciune uimitoare trolul sări într-o parte. Sabia Jderului se înfipse într-o proptea de lemn, generând un nor de praf.

Secunda de care avu nevoie ca să smulgă sabia din proptea era să-l coste viaţa. Răcnind din adâncul plămânilor, trolul se năpusti asupra lui, spintecând aerul ca un descreierat.

Însă creatura uitase de Alfray. În patru labe, revenindu-şi din ameţeala impactului iniţial, stegarul Jder se întinse şi-o apucă de picioare. N-o trase destul de tare ca s-o culce la pământ, dar îi distrase atenţia suficient cât s-o lovească Stryke. Sabia îi pătrunse trolului în coaste. Creatura gemu şi căzu pe spate, izbindu-se cu toată puterea de propteaua deja slăbită de Stryke.

Lemnul crăpă cu zgomot.

De deasupra, într-o hărmălaie înfricoşătoare, începură să cadă pietre şi bucăţi de pământ. Trolul scoase un urlet oribil, disperat.

Stryke îl prinse pe Alfray de vestă şi-l trase la o parte. Îi văzu cu colţul ochiului pe Jup şi pe ceilalţi Jderi în spatele lor, de partea cealaltă a reazemului.

Urmă o bubuitură. Tavanul se prăbuşi peste trolul care urla. Creatura fu zdrobită instantaneu sub ploaia de bolovani şi moloz. O undă de şoc de intensitatea unui cutremur minor îi trânti pe Stryke şi Alfray la podea. Deasupra lor pluteau nori de praf înecăcios.

Rămaseră culcaţi, cu mâinile pe cap, neîndrăznind să se mişte, până se potoliră zguduiturile. Parcă trecuse o veşnicie.

În cele din urmă hărmălaia încetă, pietrele căzuseră toate, iar praful se aşeză. Se ridicară şi, rămaşi fără aer în plămâni, începură să tuşească.

În capătul lor, tunelul era blocat de la podea la tavan. Din moloz ieşeau la iveală bolovani. Alfray smulse torţa care ardea încă – singura lor sursă de lumină – şi călcară amândoi peste ei ca să cerceteze dezastrul.

Pricepură imediat că nu aveau cum să dea la o parte mormanul de moloz.

— Nici o şansă, spuse Alfray, împingând zadarnic bariera de neclintit. Cântăreşte, probabil, câteva tone.

— Ai dreptate, nu putem să trecem.

— N-a prins nici un Jder sub ea, nu?

— Nu, sunt sigur că s-au ferit. Dar nu-i văd în stare s-o mişte nici din partea cealaltă. *La naiba*!

Alfray scoase un oftat prelung.

— Dacă vreunul din noi nu era sigur că trolii şi-au dat seama de prezenţa noastră, acum i s-a risipit orice îndoială. Dacă nu cumva creaturile astea sunt surde.

— Nu putem merge înapoi, dar nici nu putem rămâne aici. Dacă mai cade ceva peste noi? Nu avem decât o singură opţiune.

— Să sperăm că trupa găseşte o soluţie să iasă din belea.

— Sau că găsim noi o cale să ajungem la ei. Dar nu m-aş baza prea mult pe asta, Alfray.

— Doi împotriva trolilor! Nu avem prea multe şanse, nu crezi?

— Să sperăm că nu vom fi nevoiţi să aflăm.

Se uitară pentru ultima oară la tunelul blocat, apoi porniră în necunoscut.

Haskeer nu fusese niciodată o tovărăşie încântătoare, îşi zise Coilla, dar înainte, când fusese el însuşi, măcar te înviora.

Faţă în faţă cu el, îl privi prelung. Se aşezase pe o şa, cu braţele atârnate pe lângă corp, şi se holba în gol.

Reafdaw îi îndeplinea ordinele şi încărca sacii cu cristal pe doi cai mai zdraveni. Aşa, ca să fie sigur că nu cad. Acum nu le rămăsese decât să aştepte. O conversaţie cu Haskeer era o perspectivă sumbră. Îl întrebase deja de vreo zece ori dacă se simte bine şi primise aceleaşi răspunsuri afirmative neconvingătoare. Alte subiecte de discuţie nu aveau, iar liniştea era apăsătoare.

Aşa că simţi deopotrivă uşurare şi teamă când Haskeer ridică privirea spre ea. Îi dădu impresia că de-abia acum o vedea cu adevărat.

— Ai stelele la tine? o întrebă.

— Da.

— Pot să mă uit la ele?

„Nevinovăţie” era cuvântul cel mai nepotrivit cu care să-l descrii pe Haskeer în zilele lui bune, dar felul în care-i puse întrebarea o făcu să creadă că poate avea şi această virtute.

— De ce nu?

Îl văzu că o priveşte cu mare atenţie cum scotoceşte în desaga de la cingătoare. Când scoase stelele, întinse mâna după ele. Atunci îşi zise că era momentul să fie categorică:

— Cred că-i mai bine să te uiţi la ele fără să le atingi. Nu te supăra, adăugă ea repede, dar căpitanul mi-a ordonat să nu le dau nimănui. Nimănui, nici măcar ţie.

Minţea, dar ştia că Stryke ar fi aprobat-o. Se aşteptă la proteste zgomotoase, dar nu avu parte de aşa ceva. Haskeer cel nou era exasperant de rezonabil. Oare cât o să rămână în starea asta?

Stăteau faţă în faţă, ea cu palma întinsă, el, holbându-se la stele. Părea transfigurat de relicvele bizare aşa cum un copil e încântat de noua lui jucărie strălucitoare.

După câteva minute în care Haskeer nu-şi dezlipi ochii de la trofeele lor, Coilla începu să se îngrijoreze din nou. Putea s-o ţină aşa ore întregi, iar ea avea lucruri mai bune de făcut. De fapt, nu avea. Dar să fie a naibii dacă avea de gând să stea acolo toată ziua, pe post de piedestal.

— Cred că ţi-ajunge deocamdată, îl anunţă ea. Strânse stelele în pumn şi le puse înapoi în desagă.

Ea simţi din nou că-i urmăreşte fiecare mişcare cu un amestec de fascinaţie şi dezamăgire pe chip.

Încă un val de linişte se lăsă peste ei. Era mult prea apăsătoare pentru ea.

— Mă duc până la punctul de observaţie. S-ar putea să se întoarcă.

Nu credea nici ea ce spune, era prea devreme ca Jderii să se întoarcă. Dar măcar avea ceva de făcut.

Haskeer nu spuse nimic, ci se uită după ea cum se depărtează.

Coilla trecu pe lângă Reafdaw şi-l strigă să-i spună unde merge. Soldatul îi răspunse cu un semn din cap şi-şi văzu de lucru mai departe.

Punctul de observaţie nu se afla prea departe. Era o bucată de stâncă mai înaltă, în raza taberei, de unde se vedea intrarea în Scratch. Porni spre ea alene, mai mult ca să-i treacă timpul; nu spera să-şi vadă camarazii întorcându-se atât de repede.

După ce urcă pe platoul stâncii, se uită înapoi. Reafdaw nu se vedea nicăieri. Se gândi că-şi terminase treaba şi stătea cu Haskeer. Foarte bine. Să se mai plictisească şi el.

Întoarse capul şi se concentra pe intrarea-peşteră în lumea subterană a trolilor. Nu era o zi senină, cum nu fuseseră nici celelalte de până atunci, dar tot trebui să-şi ducă mâna la ochi ca să vadă detaliile.

Nici o mişcare. Deloc surprinzător. Oricum nu se aştepta la nimic atât de devreme.

Orice era mai bine decât să se întoarcă acolo jos, pe tărâmul plictiselii, aşa că se hotărî să mai stea câteva minute. Se întrebă dacă Stryke nu se apucase de o treabă prea grea. Îşi aminti înfiorată de groapa întunecată în care coborâseră camarazii ei de luptă.

Atunci primi o lovitură în moalele capului şi alunecă şi ea într-o groapă la fel de întunecată.

Se trezi din leşin din cauza durerii.

O săgeta cumplit, din vârful capului până în ceafă. Atinse uşor locul dureros şi se murdări de sânge pe degete.

Înţelese dintr-odată ce se întâmplase. Se ridică repede în capul oaselor. Prea repede. I se tăie respiraţia. Ceafa îi pulsa, capul îi vâjâia.

Probabil că fusese atacată. Trolii! Se ridică anevoie în picioare şi cercetă împrejurimile. Nu se vedea nimeni, iar tabăra lor părea pustie.

Gemând din cauza efortului, coborî de pe stâncă şi porni spre tabără cât de repede putu.

Oare cât zăcuse acolo? Poate ore întregi, dar poziţia soarelui pe cer îi arătă altceva. Duse iar mâna la ceafă. Sângera în continuare, dar nu abundent. Avusese noroc.

Atunci îi trecu prin minte că, dacă ar fi atacat-o un trol, acum n-ar mai fi fost în viaţă. Aşa că o copleşi un alt gând, înspăimântător. Duse mâna la desaga de la cingătoare.

Era deschisă. Nu mai avea stelele.

Înjură cu glas tare şi începu să fugă, în ciuda durerii.

Când ajunse în tabără, nu-i văzu nici pe Haskeer, nici pe Reafdaw. Îi strigă. Nimic.

Mai strigă o dată. De data asta auzi gemete din locul unde lăsaseră caii. Fugi într-acolo.

Reafdaw zăcea trântit la pământ, periculos de aproape de copitele cailor priponiţi. De-asta nu-l văzuse mai

devreme. Îngenunche lângă el. Şi lui îi curgea sânge din cap şi era palid ca moartea.

— Reafdaw! îl strigă ea, scuturându-l zdravăn.

Soldatul gemu din nou.

— *Reafdaw*! îl scutură şi mai violent. Ce s-a întâmplat!

— Eu... el...

— Unde-i Haskeer? Ce se întâmplă?

Soldatul părea că-şi revine.

— Haskeer. Nemernicul...

— Ce vrei să spui? Se temu de răspunsul pe care-l ghici.

— Imediat... după ce-ai plecat... a venit... la mine. N-a vorbit... prea mult. Pe urmă... a luat-o razna. Mai că... nu mi-a... crăpat capul...

— Şi cu mine a făcut la fel, bestia. Se uită la rana soldatului. Ar putea fi mult mai rău, îi zise. Reafdaw, ştiu că te simţi ca naiba, dar ascultă-mă, e foarte important. Ce s-a întâmplat după aceea? Unde s-a dus?

Reafdaw înghiţi. I se citea durerea în ochi.

— A... plecat. Am leşinat... o vreme.... M-am trezit. A venit înapoi. Am crezut... am crezut... că vrea... să mă termine. Dar nu. A luat... un cal.

— *Fir-ar*! A luat stelele.

— Nu, pe toţi zeii, spuse Reafdaw cu glasul lui slăbit.

— În ce parte a luat-o? Ai văzut unde s-a dus?

— Nord. Cred că... spre nord. Trebuia să ia o hotărâre. Imediat.

— Trebuie să plec după el. O să ai singur grijă de tine până se întorc ceilalţi. Eşti în stare?

— Da... Du-te.

— O să te descurci. Se ridică. Îi plesnea capul. Smulse o ploscă de pe cel mai apropiat cal. I-o puse în mană. Ţine. Îmi pare rău, Reafdaw, trebuie neapărat să plec.

Merse clătinat până la calul care părea cel mai rapid şi-l dezlegă. Încălecă şi-i dădu pinteni.

Şi plecă spre nord.

Jup şi restul trupei nu reuşiseră să treacă dincolo, la Stryke şi Alfray. Nici măcar nu erau siguri că scăpaseră teferi după ce se prăbuşise tavanul.

Nu le rămânea decât să se întoarcă de unde veniseră.

Întâlnirea cu Liffin şi Bhose, rămaşi de pază la baza puţului, le aduse prima dezamăgire. Muri şi speranţa firavă că Stryke şi Alfray reuşiseră să ocolească tunelul blocat şi ieşiseră.

Următorul gând al lui Jup fu să ajungă la ei prin altă parte. Singura posibilitate era tunelul îngust. Intră în el, urmat de restul trupei. Dar după un drum lung şi zadarnic, în care dădură numai peste camere goale şi fundături, ajunseră la capătul lui.

Cu inima grea, se întoarseră.

N-avea nici un rost să mai aştepte. Le rămânea speranţa că Stryke şi Alfray găsiseră o altă ieşire din labirint şi ajunseseră la suprafaţă. Jup ordonă retragerea. Ieşiră din puţ şi porniră spre tabără cu cea mai mare viteză.

La sosire, dezamăgirea îi copleşi a doua oară: nu numai că nu-şi găsiră camarazii întorşi, dar dădură peste un dezastru.

Reafdaw reuşise cumva să se ridice în capul oaselor şi-şi îngrijea rana de la cap în timp ce le povestea Jderilor adunaţi în jurul lui cele întâmplate.

— Aşa a fost, încheie el povestea. Haskeer m-a atacat pe mine şi pe Coilla ca un descreierat şi a furat stelele. Ea s-a dus glonţ după el. Altceva nu am ce să vă spun.

Jup ceru să-i fie bandajată rana.

În trupă se iscă zarvă. Ce trebuiau să facă în continuare?

— Gura! strigă Jup. Soldaţii se potoliră. Prioritatea noastră e să-i scoatem pe Stryke şi pe Alfray din labirint. Ştim că n-au mult timp la dispoziţie acolo jos. Pe de altă parte, nu-l putem lăsa pe Haskeer să fugă cu stelele şi se pare că Coilla nu e în cea mai bună formă ca să-l oprească.

— De ce să nu ne împărţim şi să încercăm să le facem pe amândouă? se auzi o voce.

— Ne-am subţia forţele. Ca să-i scoatem pe cei doi din labirint, suntem destui, chiar prea mulţi. Dar ca să răscolim ţinutul după Haskeer, suntem prea puţini.

— Deci, *ce* facem? se făcu auzit încă un soldat. Apoi adăugă „domnule sergent” pe un ton nici pe departe politicos.

Ostilitatea din glasul lui nu putea fi pusă la îndoială. Nici cea de pe chipurile care-l înconjurau. Ura mocnită pe care o simţeau unii la adresa rasei şi rangului său nu mai avea mult şi izbucnea.

Dar Jup nu ştia ce să spună. Trebuia să ia o hotărâre, şi asta foarte repede. Putea să greşească atât de uşor.

Îi fixă pe soldaţi cu privirea. În ochii unora citi nerăbdarea, în ai altora, ameninţarea.

Vrusese dintotdeauna să ajungă comandant. Dar nu în felul ăsta.

După jumătate de oră de goană, Coilla avu noroc.

Începu să creadă că n-o să-l găsească niciodată şi că se va întoarce copleşită de ruşine, când văzu la orizont un călăreţ galopând spre nord de-a lungul unui şir de dealuri.

Nu era sigură, dar semăna cu Haskeer. Îşi îmboldi armăsarul să gonească mai repede. Calul avea spume la gură când ajunse la dealuri, dar nu-i lăsă nici o clipă de odihnă şi începu să urce. În vârf, se opri şi se ridică în şa, ca să scruteze orizontul spre Taklakameer. Călăreţul nu se vedea nicăieri. Dar terenul avea un relief combinat şi se putea ascunde însă în nenumărate locuri. Cum nu avea altă posibilitate, galopă în continuare.

Alese un drum care o duse într-o vale îngustă, plină de verdeaţă, cu pâlcuri de copaci de-o parte şi de alta şi răspândiţi pe cărare. Nu slăbi ritmul din cauza lor, deşi începu să se teamă că armăsarul n-o să mai reziste mult.

Apoi îl văzu pe călăreţ departe, în capătul văii. Îşi adună puterile şi mână calul ca vântul.

Dintr-odată realiză că nu e singură pe drum.

Doi călăreţi veneau spre ea din dreapta, dintre copaci, şi încă unul apăru din stânga. Păreau să fie oameni.

Fu atât de surprinsă, încât atunci când cel din stânga se apropie repede şi-i lovi armăsarul în coaste cu un bici din piele, pierdu controlul. Frâiele îi zburară din mâini. Calul se împiedică şi căzu. Pământul se înclină într-un unghi periculos.

Coilla se prăbuşi cu o bufnitură, se rostogoli de câteva ori şi se opri.

I se învârtea capul. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să se proptească în genunchi.

Cei trei oameni opriseră caii şi descălecaseră. Parcă începea să-i vadă mai bine.

Primul era înalt, cu ochi vicleni. O cicatrice îi brăzda chipul răutăcios, ciupit de vărsat. Al doilea, scund şi mlădios, duse mâna la peticul de pe ochi şi se strâmbă la ea, arătându-i dinţii stricaţi. Al treilea era cât un urs, numai muşchi. Nu avea fir de păr pe cap şi nasul îi fusese spart de mai multe ori.

Cel înalt scoase un rânjet. Nu părea deloc prietenos.

— Ia să vedem, ce-avem noi aici? rosti el cu glas unsuros, ameninţător.

Coilla scutură din cap ca să-şi alunge durerea. Vru să se ridice, dar nu reuşi.

Ducând mâna la arme, oamenii se îndreptară spre ea.

Un ceas şi mai bine, Stryke şi Alfray merseră prin tunelul pe care erau obligaţi să-l străbată. Nu avea ieşiri laterale, nici nu ducea în alte încăperi. Singura schimbare era panta tot mai abruptă.

În cele din urmă, ajunseră într-o cameră, cea mai mare de până atunci. Văzură că nu era nimeni în ea, pentru că, spre deosebire de celelalte, era luminată de zeci de făclii.

Tavanul inegal era mult deasupra capului, înţesat de stalactite. Cel puţin şase tuneluri duceau în direcţii diferite.

În cameră nu se afla decât un singur obiect: un bloc uriaş din piatră şlefuită, asemănător cu capacul unui sarcofag. Deasupra şi pe lateral erau gravate simboluri misterioase.

Se îndreptară spre el. În spaţiul gol, îşi auziră ecoul paşilor.

— Ce crezi că este? întrebă Alfray.

— Cine ştie? răspunse Stryke. Se spune că locuitorii lumii subterane se roagă la zei întunecaţi şi înfricoşători. Pe mine, piatra asta mă duce cu gândul la un ritual. Pipăi suprafaţa netezită de vreme. Probabil că n-o să aflăm niciodată.

— Te înşeli!

Se întoarseră să vadă cine le vorbea.

Un trol în mantie ţesută din fire de aur, cu coroană de argint pe cap, intrase în cameră nevăzut, prin spatele lor. Era mai puternic decât cei pe care îi omorâseră şi purta un toiag cât el de înalt.

Stryke şi Alfray scoaseră săbiile, gata să se înfrunte cu apariţia neaşteptată. Dar în cameră năvăliră o mulţime de troli din toate tunelurile. Erau cu zecile, înarmaţi până în dinţi, mulţi cu suliţe cu ţepi în vârf.

Orcii se uitară unul la celălalt.

— Eu zic să doborâm câţi putem, şuieră Stryke.

— Excelent, îl aprobă Alfray.

— Ar fi o mare prostie, tună trolul, făcând semn trupelor să înainteze.

O mare de suliţe se ridicară. În rândurile din spate văzură arcaşi care-i ţinteau cu săgeţile. Nu aveau cum să ajungă la duşmani, darmite să-i doboare.

— Lăsaţi armele jos, le ordonă trolul.

— Orcii nu sunt obişnuiţi să facă asta, ripostă Stryke dispreţuitor.

— Voi alegeţi. Vă predaţi sau muriţi.

Marea de suliţe veni mai aproape. Arcaşii încordară mai tare arcurile.

Alfray şi Stryke se priviră. Se înţeleseră fără să vorbească.

Apoi aruncară săbiile la podea.

Trolii se năpustiră asupra lor. Dar cei doi orci se înşelau amarnic dacă se aşteptau să moară imediat.

— Eu sunt Tannar, li se adresă căpetenia, regele tărâmului interior. Rege şi mare preot, slujitor al zeilor care ne apără domeniul de cei ca voi.

Nici Stryke, nici Alfray nu rostiră un cuvânt, dar ripostară printr-o ţinută demnă.

— Veţi plăti pentru că ne-aţi încălcat teritoriul, continuă Tannar, dar într-un fel cât mai plăcut zeilor noştri.

Soldaţii troli îi împinseră pe orci spre blocul de piatră. Atunci nu mai avură nici o îndoială despre rostul lui.

Era un altar pentru sacrificii.

Fură legaţi cu brutalitate. Armata de troli se dădu la o parte ca să-i facă loc regelui.

În timp ce mergea cu paşi lenţi, scoase un obiect din faldurile mantiei. Tăişul viclean al oţelului curbat scânteia. Cu glasuri groase şi lugubre, adunarea de troli începu o incantaţie într-o limbă străveche.

Apropiindu-se de orci în ritm de înmormântare, Tannar ridică pumnalul pentru sacrificiu.

— Cuţitul, şopti Alfray. Stryke, *cuţitul*!

Stryke se uită la pumnal şi înţelese.

Să guşti libertatea numai ca să ţi se fure după era o farsă crudă, pe care numai zeii cei mai întunecaţi puteau să le-o joace. Să-ţi vezi eforturile zădărnicite era şi mai rău. Dar să vezi ceea ce văzu Stryke însemna să primeşti lovitura de graţie.

Pumnalul plin de ornamente pe care-l ţinea ridicat regele trolilor avea şi o bijuterie: de mânerul lui atârna un obiect pe care-l recunoscu imediat.

Găsiseră steaua pe care o căutau.